

¡Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Abril 2016 – N° 57 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarrevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

ESDEVENIMENTS INTERNACIONALS I ESPANYOLS DELS NEGOCIS I DE LA POLÍTICA BURGESA INTERNACIONAL

En el gran tauler d'escacs que és el Mercat mundial, els atacs, les emboscades, les provocacions, les retirades, amb o sense diplomàcia, cada dia es van multiplicant més, en la mesura que ens apropem a la preparació i esclat de la III matança imperialista internacional. (segueix a la pàgina 2)

SUMARI

ESDEVENIMENTS INTERNACIONALS I ESPANYOLS DELS NEGOCIS I DE LA POLÍTICA BURGESA INTERNACIONAL.....Pàg. 2

EL CURS DE L'IMPERIALISME MUNDIAL: EVOLUCIÓ DELS PRIMERS BANCS I EMPRESES MUNDIALS ..... Pàg. 4

CONCENTRACIÓ BANCÀRIA A L'ESTAT ESPANYOL I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES..... Pàg. 7

CONTRA L'INTERCLASSISME EN LA "QÜESTIÓ FEMENINA" (II) ..... Pàg. 13

EL SUPOSAT "MARXISME" DE LA CUP..... Pàg. 21

EL COMUNISME I LA QÜESTIÓ NACIONAL..... Pàg. 25

LES IL·LUSIONS PARLAMENTÀRIESS INTENSIFIQUEN L'EXPLOTACIÓ DE LA CLASSE OBRERA A VENEÇUELA..... Pàg. 32

EL SALT HIDRÀULIC (II) ..... Pàg. 35

INGRESSOS I DESPESES DE L'ESTAT CAPITALISTA ESPANYOL 2007-2015..... Pàg. 39

EL CURS DE L'IMPERIALISME MUNDIAL: EVOLUCIÓ DELS PRIMERS BANCS I EMPRESES MUNDIALS .....Pàg. 4

LES IL·LUSIONS PARLAMENTÀRIES INTENSIFICAN L'EXPLOTACIÓ DE LA CLASSE OBRERA A VENEÇUELA .....Pàg. 32

EL SUPOSAT "MARXISME" DE LA CUP.....Pàg. 21

ESDEVENIMENTS INTERNACIONALS I ESPANYOLS DELS NEGOCIS I DE LA POLÍTICA BURGESA INTERNACIONAL

En el gran tauler d'escacs que és el Mercat mundial, els atacs, les emboscades, les provocacions, les retirades, amb o sense diplomàcia, cada dia es van multiplicant més, en la mesura que ens acostem a la preparació i esclat de la III matança imperialista internacional.

En ple poti-poti d'això que anomenen "revolució liberal àrab", iniciada a Tunísia i Egipte que es va quedar en un avortament més de simple revolució de palau, el cas d'Egipte, amb la caiguda del grup de Mubàrak recolzada pels EUA i Occident per bloquejar els grans acords econòmics, les grans inversions de la Xina a Egipte, només es van aturar uns anys, ja que la Xina li ha prestat 13.500 milions de dòlars al nou govern egipci, al del general Al Sisi.

A l'Iraq-Síria, els EUA, van armar i entrenar en el maneig d'armaments moderns i sofisticats a l'oposició i l'ex exèrcit de Saddam Hussein, sempre amb el suport econòmic i polític de l'Aràbia Saudita, Emirats, Turquia, França i Anglaterra.

L'objectiu era desallotjar els capitalistes xinesos que havien comprat les petrolieres al nord de l'Iraq. I desallotjar també als russos de les seves bases navals i aèries a Síria, imposant l'aïllament de Rússia al seu propi territori. De moment van aconseguir expulsar els xinesos del nord de l'Iraq amb la formació de l'anomenat Califat, format amb les armes i l'entrenament dels EUA a Síria. Rússia continua defensant amb bombes les seves bases militars i els seus negocis a l'Orient Mitjà i a la Mediterrània.

França i Anglaterra van declarar la guerra a la Líbia de Gaddafi, amb tot el suport militar dels EUA, entre tots van matar a Gaddafi i al seu grup de govern, però no van poder prendre possessió dels negocis petrolers libis perquè ja hi eren les multinacionals de l'imperialisme italià controlant oleoductes, gasoductes, ports, etc. Ara es justifiquen dient que Líbia és un Estat sense resoldre, quan són les seves bombes les que l'han provocat, les que han arruïnat l'alt nivell de vida de la burgesia líbia i de Gaddafi!

A bombes van trencar el càntir, el van fer miques, i ara no troben els trossos polvoritzats per refer i enganxar el càntir. L'antic ambaixador yanky i els seus 4 ajudants havien dirigit tot l'atac contra Gaddafi, ells coneixien els secrets, però un grup dels seus col·laboradors libis els van matar i amb ells van morir els secrets per a la recomposició del càntir libi.

Aràbia Saudita va tractar d'imposar governs afins a Síria i l'Iraq amb els EUA i Turquia, però no ho ha aconseguit, no només per l'oposició armada de Rússia-Iran-Líbia i part de l'Iraq, sinó també per l'enfrontament que manté amb els EUA per la venda de gas i petroli obtingut amb el fracking a USA, que ja dedicaven a l'exportació, arrabassant-li mercats europeus i asiàtics als saudites. Per evitar al competidor yanky s'han fet caure els preus del petroli a menys de la tercera part en els últims dos anys. Això ha provocat una ruïna i un tancament generalitzat dels pous o camps petrolífers als EUA. Motiu pel qual els EUA va començar l'acció per desestabilitzar, des de l'interior, a l'Aràbia Saudita. I des de l'exterior buscant una aliança amb l'Iran, tot esperant que l'Iran acabi ajudant-los a rebentar el poder absolutista saudita, sense oblidar que els saudites mantenen una altra invasió militar del Iemen.

Els EUA van formar i van finançar el Maidan a

Ucraïna contra Rússia i contra Alemanya-França. Rússia es va quedar amb l'est d'Ucraïna i amb Crimea. Els EUA no van aconseguir fer esclatar la III gran guerra a Europa i el Maidan s'està desinflant. El primer ministre ucraïnès acaba de dimitir, era l'agent de la CIA en el govern ucraïnès. Aquesta dimissió permet avançar a l'imperialisme franco-alemany en els seus negocis amb Rússia a l'est d'Europa, fet que suposa un gran retrocés per als EUA.

El front asiàtic dels EUA contra la Xina de moment no ha aconseguit tancar les mercaderies xineses dins de les muralles de Pequín. Els capitals i les mercaderies xineses segueixen movent-se com peixos a l'aigua per tot el mercat mundial. Només les canonades i les bombes podran aturar i destruir aquestes mercaderies i aquests capitals ja presents a tot el món, com ho estarà el banc d'inversions en infraestructures format per la Xina i recolzat per tots els països, excepte EUA i el Japó.

De cara a aquesta III guerra mundial, que és inevitable si no esclata abans la revolució proletària, els EUA necessiten tenir al seu costat als governs de la seva àrea històrica d'influència, d'Amèrica Llatina. Per atraure aquests governs utilitza el pal i la pastanaga, el poder del dòlar i la negociació política. Faran concessions a comptagotes en el polític i en l'econòmic. Vénen recorrent a pressions de carrer al Brasil-Veneçuela-Argentina-Ecuador-Bolívia ..., aprofitant els efectes de la crisi per imposar governs afins a la política i a l'estratègia yanky. En aquesta mateixa política hem de situar també la publicació dels comptes del ministre de petroli i mines de Veneçuela a Andorra, que va provocar, entre d'altres, la fallida del Banc de Madrid. Una maniobra que els EUA repeteix ara amb la publicació a través de Wikileaks dels anomenats Papers de Panamà on es treuen a la llum les vergonyes de mig món però que curiosament no contenen ni tan sols un sol corrupte yanky ... Això també il·lustra força bé que - malgrat l'escenificació - Wikileaks és un instrument en mans dels EUA.

Hem d'entendre que el moviment nacionalista llatinoamericà ha tocat sostre en el desenvolupament de les seves forces productives i dels seus Mercats nacionals o regionals. Sense suport del dòlar aquests nacionalismes no poden sobreviure. Estan obligats a obrir els seus mercats, no només als capitals xinesos i espanyols com vénen fent des de finals dels anys 80 del segle XX, sinó també als capitals especulatiu i de serveis yankys. I entenem que aquest serà el camí econòmic-polític que prenguin bona part d'aquestes burgesies llatinoamericanes.

Entenem que els EUA han d'aixecar el BLOQUEIG a Cuba, el que facilitarà l'arribada massiva de turistes, de mercaderies, de tecnologies i de capitals a Cuba en els propers anys. I només des d'aquesta perspectiva es formaran els grups econòmics que integrin a Cuba a l'àrea d'influència gringa.

Àfrica se la disputen la Xina i els EUA: econòmicament va guanyant Xina. En el pla estratègic-militar els EUA vénen formant, o introduint, petits destacaments de militars-serveis secrets per assessorar i preparar els governs i exèrcits locals. També Xina inicia la construcció de bases militars a Djibouti ...

El problema dels emigrants-exiliats de l'Orient Mitjà-

Àfrica, Àsia i Europa de l'Est no trobarà solució general a Europa Occidental.

A Europa ja hi ha un immens "exèrcit de reserva de mà d'obra", aquest exèrcit no troba explotadors que li donin feina, i suposa una despesa improductiva per al capitalisme europeu. En aquestes circumstàncies econòmiques de crisi, la burgesia europea es decanta per aparcar a aquests emigrants-exiliats en els seus països d'origen. El que suposa que es produiran, sense fer-ne massa publicitat, grans expulsions en els propers mesos.

La petita burgesia europea no entén un rave d'economia política. No planteja la reducció dràstica de la jornada de treball sense reducció salarial per donar feina als milions d'aturats en tots els països europeus i, per tant, no ofereixen cap alternativa material als milions d'aturats que ja no cobren res, però la seva ànima caritativa els porta a somiar amb el "regne del cel" en ple capitalisme explotador, guerrer i opressor.

Per tot l'exposat hem d'entendre que la política migratòria de la UE serà copiada dels acords Espanya-Marroc, com ja ve succeint amb els filats espinosos de Ceuta-Melilla, reproduïts per Centreuropa. Les "devolucions en calent" al Marroc i les devolucions en fred, deixant als emigrants abandonats en els deserts sense aigua, sense menjar i sense roba: ¿quants milers han mort en aquestes condicions?

Bé, de moment, aquest és el paper que la UE li ha assignat i pagat a l'esbirro i carnisser govern turc. La burgesia alemanya ja ens va ensenyar com es fa sabó amb l'exèrcit de reserva de mà d'obra exhaust i malalt per l'explotació en els camps de concentració a la II guerra mundial ¿serà ara la burgesia turca qui ho repeteixi, o seguiran sent els mars i els deserts els que desballestin als éssers humans als quals la CIA i altres serveis secrets els ofereixen una pàtria nova (emigrar lliurement als EUA i Canadà), com ja van fer amb els kosovars a la guerra contra Sèrbia? El món capitalista no es regenera amb les reformes humanitàries: necessita la revolució comunista mundial.

DISPOSEM DE VELS TEXTOS DEL PARTIT TRADUITS AL CASTELLÀ:

- **En defensa de la continuidad del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparación revolucionaria o preparación electoral (1920 tesis abstencionistas, etc.)**
- **El izquierdismo enfermedad infantil del comunismo, condena de futuros renegados (1960)**
- **Propiedad y capital (1947-48 en Prometeo)**
- **Comunismo y fascismo (1920-1924)**
- **El pensamiento de Mao**
- **Diálogo con Stalin (crítica al xix congreso del pcus-1952)**
- **Diálogo con los muertos (crítica al xx congreso del pcus-1956)**
- **Volumen de la historia de la izquierda comunista (hasta 1919, publicado en 1963)**
- **Clase, partido y estado en la teoría marxista (1952-53)**
- **Rusia y revolución en la teoría marxista-publicado en 1954-55 (recorre la formación de Rusia hasta 1913)**
- **Elementos de economía marxista**
- **Partido y Clase**
- **Los fundamentos del comunismo revolucionario**
- **El proletariado y la guerra imperialista**
- **Teoría marxista de la moneda**
- **El programa revolucionario de la sociedad comunista elimina toda forma de propiedad (Reunión de Turín 1-2 de junio-1958)**
- **La sucesión de las formas de producción en la teoría marxista**
- **Lecciones de las contrarrevoluciones**
- **Las grandes cuestiones históricas de la revolución en Rusia – Estructura económica y social de Rusia 1913-1957**
- **Fuerza violencia y dictadura en la lucha de clase**
- **Serie de textos sobre el activismo**
- **Factores de raza y nación en la teoría marxista**

EL CURS DE L'IMPERIALISME MUNDIAL: EVOLUCIÓ DELS PRIMERS BANCS I EMPRESES MUNDIALS

L'evolució seguida per la facturació de les primeres 500 empreses del món des de 1957 a 2014 és la següent:

PARTICIPACIÓ, DE LAS LISTAS "FORTUNE", SOBRE LAS PRIMERAS EMPRESAS MUNDIALES, POR NUMERO DE ÉSTAS, VOLUMEN DE VENTAS EN MILLONES DE DÓLARES Y EN % DEL TOTAL														
PAISES-AREAS	Sobre 330 tas. Emp. 1957	Sobre 500 tas. Emp. 1957	Sobre 500 tas. Emp. 1997	Sobre 500 tas. Emp. 2000	Sobre 500 tas. Emp. 2002	Sobre 500 tas. Emp. 2005	Sobre 500 tas. Emp. 2014							
	Emp	Ventas y %	Emp	Ventas y %	Emp	Ventas y %	Emp	Ventas y %	Emp	Ventas y %	Emp	Ventas y %		
EEUU	230	140.812 y 71,60 %	175	3.977.510 y 34,7%	185	5.503.906 y 39,1%	192	5.424.942 y 39,4%	170	6.816.865 y 36,0%	128	8.628.006 y 27,66%		
Japón	4	1.098 y 0,55 %	112	2.963.428 y 25,2%	104	2.934.457 y 20,8%	88	2.473.528 y 17,5%	70	2.328.345 y 12,3%	54	2.888.558,2 y 9,23%		
Inglaterra	36	19.667 y 10,05 %	35	638.130 y 5,57%	33	839.625 y 5,96%	34	909.928 y 6,62%	38	1.555.327 y 8,21%	28	1.607.385,9 y 5,12%		
Alemania	17	8.991 y 4,50%	42	1.058.539 y 9,24%	34	1.176.002 y 5,96%	35	1.214.669 y 8,84%	35	1.649.988 y 8,71%	28	2.082.036,7 y 6,66%		
Francia	12	3.956 y 2,00%	39	880.082 y 7,68%	37	1.006.623 y 7,15%	40	1.098.567 y 8,00%	38	1.614.946 y 8,53%	31	2.024.877,0 y 6,65%		
Italia	3	1.208 y 0,61%	13	263.814 y 2,30%	8	253.140 y 1,79%	9	267.451 y 1,94%	10	427.302 y 2,25%	9	730.234,9 y 2,34%		
Holanda	2	1.151 y 0,58%	9	202.201 y 1,76%	9	289.566 y 2,05%	11	337.042 y 2,45%	14	821.673 y 4,34%	13	1.090.697,8 y 3,49%		
Belgica-Luxemburgo	4	1.259 y 0,64%												
Suecia	3	750 y 0,38%												
Austria	0													
Espana	0		5	70.605 y 0,61%	6	148.076 y 1,05%	5	124.320 y 0,90%	9	263.639 y 1,39%	8	423.460,2 y 1,35%		
Finlandia	0													
Noruega	0													
Portugal	0													
Suiza	3	1.708 y 0,86%	12	277.033 y 2,41%	11	314.642 y 2,23%	11	320.460 y 2,33%	12	481.394 y 2,54%	12	748.816,1 y 2,35%		
Anglo-Holand.	2	10.791 y 5,49%												
Totales U.E.	82	49.443 y 25,13%	170	4.039 y 35,27%	154	4.492.944 y 31,9%	163	4.801.553 y 34,9%	175	7.469.940 y 39,46%	147	10.059.829 y 32,24%		
Canadá	11	4.288 y 2,17%												
Australia	2	361 y 0,68%												
Africa														
Suàfrica	1	215 y 0,10%												
Zàmbia	0													
Totales Africa	1	215 y 0,10%												
Corea del Sur	1		12	282.489 y 2,46%	11	278.921-1,98	13	22.506 y 0,16%	12	402.433 y 2,12%	17	929.922,8 y 2,97%		
India	0		1	14.249	1	22.284 y 0,15%	1	300.673 y 2,19%	6	120.395 y 0,63%	7	324.105,1 y 1,03%		
Taiwan	0													
Nueva Zelanda	0													
Malasia	0													
China	0		4	63.827	12	272.195 y 1,93 %	11	233.958 y 1,65 %	20	617.446 y 3,26 %	98	6.166.626,5 y 19,76 %		
Hong kong	0													
Oriente Medio	0													
Iran	0													
Turquia	0													
Kuwait	0													
Totales O. Medio y Asia	0										193	8.243.650 y 26,42%		
América Latina	0										7	464.892,3		
Brasil	0		5	77.738 y 0,67%	3	53.789 y 0,38%	4	65.690 y 0,48%	4	115.390,1 y 0,68%		115.390,1 y 0,68%		
Argentina	0													
México	0		1	28.565 y 0,24%	2	55.245 y 0,39%	2	49.655 y 0,38%	5	146.816 y 0,77%		146.816 y 0,77%		
Venezuela	0		1	34.801 y 0,30%	1	53.680 y 0,38%			1	85.618 y 0,45%	1	128.439		
Chile	0													
Panamà	0													
Total Amèr. Latina	0										13	866.134 y 2,77%		

USA controlava el 71,6% el 1957 i va anar caient al 34,7% el 1997 i al 27,6% el 2014. Japó va saltar del 0,55% el 1957 al 25,2% el 1997 i al 9, 2% el 2014. La UE va passar del 25,1% el 1957 al 39,4% el 2005 i al 32,2% al 2014. Però la Xina salta del 0% el 1957 al 3,2% el 2005 i al 19, 6% el 2014. En pocs anys més es col·locarà al costat dels EUA i de la UE.

La resta de països o grup regional de països no han patit alteracions ressenyables en la seva participació en la facturació d'aquestes 500 primeres empreses. El final de la II guerra mundial va deixar així la indústria i la producció d'automòbils. Les dades es van començar a publicar regularment tots els anys per la revista gringa "FORTUNE", en conjunt amb la facturació de les primeres 330 i després de les primeres 500 empreses del món.

El 1957 encara no apareixen empreses asiàtiques, hi havia 5 empreses europees que facturaven un 20% de les vendes de General Motors, no arribaven entre les 5 ni a Chrysler, que venia un 32,4% del que de General Motors, i menys les vendes de Ford que equivalien al 52,5% de les vendes de General Motors. Han passat gairebé 60 anys i la facturació de la General Motors ha estat superada en 2014 per l'alemanya Volkswagen en un 72%, en percentatge de vendes General Motors = 100 i Volkswagen = 172. La japonesa Toyota també va superar a General Motors = 100, Toyota = 158,2, i Mercedes Benz = 110,4. Tota una altra sèrie d'empreses es van acostant a la facturació de la General Motors: Ford, Honda Motors, Nissan, Hyundai Group, BMW, etc. i darrere, galopant vénen les fàbriques xineses de l'automòbil.

Recordem que, el 1955, la General Motors recollia el 5% del producte interior brut (PIB) de tota l'economia nord-americana. El 2014 tot just el 0,8% del PIB dels EUA. Amb 216.000 empleats enfront dels 592.586 de Volkswagen. El 1986 la General Motors va arribar a donar feina a 876.000 treballadors per 281.718 de Volkswagen.

Aquestes dades reflecteixen la situació industrial i econòmica en el sector de l'automòbil, al qual hem d'afegir els sectors de l'acer, ciment, alumini, coure, el sector financer, de transports per ferrocarril, ports, aeroports, etc. i en base a aquestes anàlisis econòmics apuntar les hipòtesis dels futurs xocs interimperialistes.

VENTAS Y EMPLEADOS EN PORCENTAJE (%) DE LAS PRINCIPALES EMPRESAS DEL AUTOMOVIL A NIVEL INTERNACIONAL

[(1) Para el cálculo del porcentaje se toma como base 100 a GENERAL MOTORS]

Empresas	1957		1986		1997		2005		2009		2014	
	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)	ventas en miles millones de \$ y % (1)	Número Empleados y % (1)
General Motors	10.989	588.160	102.814	876.000	178.174	608.000	192.604	335.000	104.588	217.000	155.929	216.000
Ford	5.771 52,5 %	191.759 32,60%	62.716 60,99%	382.274 43,63%	153.627 86,22%	363.892 59,85%	177.210 92,18 %	300.000 89,5%	118.308 113,12%	198.000 91,24%	144.077 92,3 %	187.000 86,5 %
Chrysler	3.564 32,43%	136.187 23,15%	22.514 21,89%	115.074 13,13%	61.147 34,31%	121.000 19,91%	186.106 96,87 %	382.724 119,2%	[2]	[2]	[2]	[2]
Fiat	560 5,09%	80.850 13,74%	19.669 19,13%	230.293 26,28%	52.568 29,50%	239.457 39,38%	57.834 29,18 %	173.695 51,89%	69.639 66,58%	190.014 87,56%	[2]	[2]
Volkswagen	538 4,89%	43.395 7,37%	24.317 23,65%	281.718 32,15%	65.328 36,66%	279.891 44,55%	118.377 61,45 %	344.902 102,9%	146.204 139,79%	368.500 169,82%	268.566 172 %	592.586 277 %
Renault	514 4,67%	60.000 10,20%	17.661 17,17%	182.448 20,82%	35.623 19,99%	141.315 23,24%	51.365 26,56 %	126.584 37,7%	46.858 44,8%	124.307 57,28%	54.460 34,8 %	117.385 54 %
Daimler Benz	426 3,87%	53.585 9,1%	30.168 29,34%	319.965 36,52%	71.561 40,16%	300.068 49,35%	[2]	[2]	109.700 104,89%	256.407 118,16%	172.278 110,4 %	279.972 129,5 %
Volvo	186 1,6 %	12.809 2,17%	11.795 11,47%	73.147 8,35%	24.035 13,48%	72.900 11,99%	32.184 16,66 %	82.000 24,4%	[2]	[2]	[2]	[2]
Nisan Motors	[2]	[2]	20.141 19,59%	106.282 12,13%	53.478 30,01%	137.201 22,56%	83.274 43,22 %	182.273 54,4%	80.962 77,41%	169.268 78%	103.459 66,3 %	149.388 69,1 %
Toyota Motor	[2]	[2]	31.553 30,68%	82.620 9,43%	95.137 53,39%	159.035 26,15%	185.805 96,35 %	285.977 85,3%	204.206 195,25%	320.590 147,74%	247.702 158,2 %	344.109 159,3 %
Peugeot Citroen(*)	[2]	[2]	15.152 14,73%	165.042 18,84%	32.003 17,96%	140.200 23,05%	69.915 35,93 %	208.500 62,2%	67.297 64,34%	186.220 85,82%	71.111 45,6 %	189.786 87,8 %
Honda Motor	[2]	[2]	12.481 12,13%	53.730 6,13%	48.876 27,43%	109.400 17,99%	87.511 44,25 %	144.786 43,2%	92.399 88,29%	176.815 81,48%	121.221 77,7 %	204.738 94,7 %
Hyundai Group	[2]	[2]	2.855 2,77%	50.300 5,74%	12.391 65,95%	46.412 7,63%	57.435 29,68 %	54.115 16,1%	71.677 68,52%	120.472 55,52%	84.771 54,3 %	109.748 50,7 %
Mazda Motor	[2]	[2]	9.678 9,40%	30.603 3,49%	16.630 9,33%	31.665 5,20%	25.789 13,02	[2]	23.306 22,28%	38.987 17,97%	27.583 17,6 %	44.135 20,4 %
BMW	[2]	[2]	7.166 6,96%	50.719 5,78%	34.691 17,47%	117.624 19,34%	57.973 29,68 %	105.798 31,5%	70.444 67,35%	96.230 44,35%	106.654 68,3 %	116.324 53,6 %
Mitsubishi Motor	[2]	[2]	[2]	[2]	30.428 17,07%	27.324 4,49%	18.725 9,37 %	53.738 16,0%	32.677 31,23%	67.669 31,18%	69.775 47,7 %	71.914 33,2 %

(*) Fusión Peugeot-Citroen (2) No se encontraron datos; (3) Absorbida por Daimler Benz | 1958 - 87 - 98 - 04 - 2006 La confección de la tabla se basó en LA REVISTA "FORTUNE"

Els salts produïts en els primers 1000 bancs del món es reflecteixen en aquest quadre pres de diversos números de la revista anglesa "THE BANKER" (veure pàgina següent).

EUU va caure de representar el 37% dels actius el 1968 al 10% el 1995, després pujarà al 16,4% el 2004 i es manté en 16,8% el 2014. Japó va passar del 15,4% el 1968 al 29,3% el 1990, caient al 17,5% el 2001 i al 12,4% el 2014.

La UE va passar del 36,7% al 1968 fins al 60,3% el 2004, caient fins al 40,1% el 2014.

El MALL que els ha anat colpejant a japonesos i europeus es diu XINA: aquesta ha passat del 00,00% el 1968 al 4,5% el 2004 i al 27,22% dels actius dels primers 1000 bancs en 2014. Un salt del zero el 1968 al 4,5% el 2004 i al 27% deu anys després, fins aquest percentatge ha arribat el capitalisme imperialista xinès. De no tenir bancs entre els 1000 primers, a tenir els 2 primers i el quart més el vuitè entre els 10 primers bancs del món per actius. Posseint ja en 2014 la suma de 150 bancs entre els 1000 primers per 159 dels EUA, però amb uns actius el 27% Xina pel 16% EUA.

PARTICIPACIÓN EN LOS PRIMEROS BANCOS MUNDIALES EN NUMERO, POR ACTIVOS EN MILLONES DE DÓLARES Y PORCENTAJE

Árcs	Sobre 300 Bancos en 1968			Sobre 1000 Bancos en 1990			Sobre 1000 Bancos en 1995			Sobre 1000 Bancos en 1997			Sobre 1000 Bancos en 2001			Sobre 1000 Bancos en 2004			Sobre 1000 Bancos en 2014		
	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac	Nº Ban	Activos	%Ac
EE.UU.	100	280.088	37,89	203	2.500.273	11,09	156	3.394.129	10,50	154	4.025.451	12,24	228	6.017.484	15,04	215	9.756.467	16,44	159	14.811.663	16,87
China	0			9	297.991	1,32	8	1.016.667	3,14	6	1.256.358	3,82	15	1.801.804	4,80	19	2.725.321	4,59	150	*23.892.933	27,22
Japón	45	114.189	15,44	109	6.621.942	29,38	119	8.516.707	26,35	118	6.982.842	21,25	121	7.011.130	17,52	106	7.915.778	13,34	92	10.947.875	12,47
Inglaterra	16	59.280	8,02	32	1.130.670	5,01	31	1.598.398	4,94	32	2.411.371	7,33	36	3.052.165	7,63	36	5.563.457	9,37	27	8.958.366	10,21
Alemania	25	52.819	7,14	84	2.351.328	10,43	82	4.371.161	13,52	82	3.461.993	10,53	84	5.428.663	13,57	94	8.021.638	13,52	32	7.466.548	8,51
Francia	9	33.298	4,50	24	1.915.354	8,50	23	3.015.903	9,33	19	2.346.053	7,13	14	2.669.734	6,74	11	5.003.109	8,43	9	9.394.361	10,70
Italia	20	56.418	7,63	103	1.435.692	6,37	71	1.460.760	4,52	68	1.448.073	4,40	43	1.361.986	3,40	38	2.182.881	3,67	26	3.156.125	3,60
Holanda	5	11.310	1,53	10	482.416	2,14	13	830.856	2,57	12	974.065	2,96	13	1.462.303	3,61	12	2.640.161	4,45	16	2.819.174	3,21
Belgica	4	8.182	1,10	10	377.564	1,67	10	688.891	2,12	6	600.052	1,82	7	973.517	2,43	7	1.752.760	2,95	9	1.484.336	1,61
Suiza	6	15.144	2,04	32	691.277	3,06	30	1.158.443	3,58	31	1.444.988	4,40	36	1.662.216	4,20	36	3.029.984	5,10	35	3.061.324	3,49
Luxemburgo	5	9.363	1,26	9	328.307	1,45	5	274.552	0,84	4	331.419	1,01	4	521.988	1,25	6	976.100	1,64	8	1.853.703	2,11
España	0			6	86.347	0,38	4	108.779	0,33	4	107.534	0,30	4	167.201	0,42	10	356.950	0,60	10	326.115	0,37
Dinamarca	7	10.921	1,47	36	575.071	2,55	36	822.954	2,54	41	585.395	1,81	45	1.088.272	2,72	45	2.250.251	3,79	22	3.682.756	4,20
Portugal	3	2.839	0,38	14	197.841	0,87	8	192.582	0,59	7	179.671	0,54	7	347.103	0,86	11	766.734	1,29	1	1.075.969	1,23
Grecia	5	3.548	0,48	13	88.770	0,39	9	157.633	0,48	9	81.643	0,26	9	210.076	0,50	9	356.695	0,60	11	477.629	0,54
Noruega	1	1.868	0,25	7	60.784	0,26	9	111.212	0,34	9	118.823	0,36	9	144.897	0,36	9	245.265	0,41	4	428.649	0,49
Hlanda	1	611	0,08	5	72.238	0,32	10	92.097	0,28	9	100.264	0,30	11	122.171	0,34	13	228.995	0,40	9	542.478	0,62
Andorra	1	1.991	0,27	2	50.896	0,22	3	74.304	0,22	3	122.396	0,30	5	199.437	0,49	7	669.200	1,12	9	520.683	0,59
Chipre	0			2	4.812	0,02	3	10.038	0,03	2	9.369	0,03	3	7.211	0,02	3	9.434	0,01	2	10.308	0,01
Lechstein	0			2	4.972	0,02	0			2	11.977	0,03	3	22.179	0,04	3	25.954	0,03	5	68.246	0,08
Austria	3	2.342	0,31	3	12.229	0,05	22	20.470	0,06	3	20.194	0,06	3	2.050	0,00	3	27.705	0,04	3	82.037	0,09
Finlandia	2	1.655	0,22	20	237.243	1,05	8	336.322	1,04	8	464.939	1,41	9	498.838	1,24	19	568.822	0,95	16	882.037	1,00
Total UE	113	271.589	36,74	421	10.266.009	45,56	376	15.429.368	47,75	295	14.923.964	45,40	351	19.827.113	49,55	376	35.811.806	60,36	262	12.988.892	14,80
Canada	7	33.272	4,50	11	510.420	2,26	9	668.418	2,06	8	880.421	2,61	9	1.003.084	2,50	11	1.462.386	2,48	12	3.788.230	4,32
Australia	5	11.990	1,62	10	326.811	1,45	8	351.886	1,08	8	464.939	1,41	9	498.838	1,24	19	568.822	0,95	11	3.258.890	3,71
Rusia	0			0			8	43.473	0,13	12	38.873	0,12	13	50.147	0,12	24	158.329	0,26	26	1.048.397	1,19
Yugoslavia	0			7	41.577	0,18	0			4	38.854	0,14	5	47.298	0,12	6	87.330	0,16	6	157.671	0,18
Chequia	0			0			4	43.473	0,13	8	46.487	0,15	11	92.551	0,24	10	113.436	0,18	14	335.099	0,38
Polonia	0			0			7	34.359	0,10	3	10.679	0,03	6	18.315	0,04	9	64.507	0,10	7	85.326	0,10
Hungria	0			5	18.916	0,08	2	6.248	0,02	2	10.819	0,02	2	9.484	0,02	4	25.958	0,03	6	52.900	0,06
Croacia	0			0			2	6.721	0,02	2	10.819	0,02	1	1.231	0,00	2	4.050	0,00	1	5.118	0,01
Serbia	0			0			1	6.159	0,01	2	1.505	0,00	1	1.231	0,00	2	4.050	0,00	6	33.339	0,04
Bulgaria	0			0			2	5.804	0,01	1	9.341	0,02	2	7.692	0,02	5	23.422	0,03	5	55.045	0,06
Eslovaquia	0			0			2	5.430	0,01	1	3.673	0,00	1	6.863	0,02	3	19.231	0,03	5	24.162	0,03
Eslovenia	0			0			1	3.648	0,01	1	3.402	0,00	2	4.066	0,01	1	2.920	0,00	3	24.162	0,03
Uzbekistan	0			0			1	1.855	0,005										2	5.813	0,01
Total Rusia + Este Europa	0			12	60.593	0,26	31	162.696	0,50	36	169.881	0,49	43	237.647	0,59	64	499.183	0,79	76	1.241.188	1,41
Venezuela	0			1	2.700	0,01	1	2.982	0,009	2	7.454	0,02	5	16.650	0,04	5	19.923	0,03	12	371.041	0,42
Argentina	2	1.910	0,25	6	17.648	0,07	10	44.008	0,13	3	62.902	0,19	12	91.120	0,22	11	46.615	0,06	12	124.055	0,14
Brasil	1	5.369	0,72	20	147.144	0,65	29	293.313	0,90	2	389.511	1,18	22	280.173	0,66	16	337.366	0,60	30	1.649.592	1,88
México	2	1.856	0,25	7	88.054	0,39	9	110.452	0,34	9	116.422	0,35	6	137.454	0,36	7	163.795	0,26	14	462.172	0,53
Colombia	0			0			2	5.099	0,01	3	7.379	0,02	4	11.129	0,02	2	11.747	0,01	11	215.840	0,25
Uruguay	0			0			1	4.211	0,01	1	4.211	0,01	1	5.089	0,01	1	4.747	0,00	2	16.719	0,02
Puerto Rico	0			0			0			6	43.785	0,13	8	54.532	0,13	7	80.583	0,13	4	58.727	0,07
Chile	0			3	11.820	0,05	4	25.628	0,07	4	16.430	0,05	4	15.327	0,03	4	16.544	0,02	10	277.952	0,32
Perú	0			0			3	9.121	0,02	1	5.746	0,01	1	19.772	0,03	6	19.772	0,03	5	94.916	0,11
Panamá	0			1	1.439	0,006	3	4.023	0,01	8	14.340	0,04	2	16.006	0,04	2	19.720	0,03	5	64.771	0,07
Bermudas	0			2	8.766	0,03	2	11.672	0,03										2	21.317	0,02

LA CONCENTRACIÓ BANCÀRIA A L'ESTAT ESPANYOL I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

BASES MATERIALS DE L'ECONOMIA CAPITALISTA ESPANYOLA

La redacció d'aquest article es basa en una presentació pública organitzada recentment pel partit. L'article s'inicia amb una llista cronològica d'alguns dels esdeveniments que han anat constituint les bases materials de l'economia capitalista espanyola.

La revolució liberal burgesa de 1868, feta des de dalt (sense mobilització de les masses camperoles) i basada en els moviments de l'exèrcit, imposava la constitució i el poder del nou Estat capitalista. La burgesia comercial havia comprat les terres de l'església i les terres comunals després de les desamortitzacions des de 1837.

Grans períodes que marquen l'economia capitalista espanyola al segle XX:

1929-1939: Crisi de superproducció relativa i guerra civil.

1939-1959: Reconstrucció i creixement autàrquic sota el franquisme.

1959-1985: Pla d'estabilització per a l'adhesió o integració en la Comunitat Econòmica Europea.

La dictadura franquista va ser incapaç de prendre les dràstiques mesures antiobreres de la crisi industrial internacional de 1974-1975, fet que va anar agreujant la situació en els sectors més importants de la indústria i de les finances: Acer – Drassanes – Carbó – Tèxtil - Automòbils – Construcció - Sector Financer (bancs i caixes), fins que va arribar el govern "PEL CANVI" del PSOE a l'octubre de 1982 - .... Aquest govern del PSOE ens va costar 3,5 milions d'acomiadaments per a entrar en la CEE...

La CEE imposa la supressió de tot tipus de subvencions, i amb això el tancament de tota la indústria autàrquica, amb tancaments massius i liquidació de centenars de polígons industrials...

Al 1985 el govern del PSOE va augmentar de 5 a 8 els anys necessaris de cotització per tenir dret al cobrament de la pensió mínima. Aquest partit, el partit estalinista PCE i els partits nacionalistes perifèrics, van pujar els transports (Metro-Autobusos), la contribució urbana i tots els altres impostos locals des dels Ajuntaments democràtics a partir de 1979. Al 1985 es promou la reactivació econòmica: amb la llei que allibera el sector dels lloguers de l'habitatge (Llei PSOE, anomenada Boyer). Les pujades dels lloguers es desboquen.

Al 1979-80 es van llançar la construcció de desenes de milers d'habitatges de promoció estatal o de cooperatives per aturar la fallida generalitzada de les empreses de la construcció... (Fersa-Hispà a Alemanya-Copozo-Auxini... lligades als bancs), però finalment van fer fallida gairebé totes.

Amb la llei-PSOE o Boyer-1985 recolzada pels nacionalistes i el PP, amb les obres de l'Olimpíada i de la Expo (Barcelona-Sevilla), l'AVE Madrid-Sevilla, Metros i altres infraestructures, finançades o cofinançades ja per la Comunitat Econòmica Europea, es va relançar un nou i potent cicle econòmic, que durarà fins a final de 1992 (final d'aquestes obres)...

El tancament d'aquest cicle econòmic va provocar la crisi de 1993-94... Amb una 1ª gran reforma laboral:

flexibilització dels acomiadament i legalització de les ETTs (Empreses de Treball Temporal) pel govern del PSOE.

Al 1995 es va iniciar un altre cicle econòmic, després de les noves reformes laborals del PSOE i nacionalistes perifèrics (ETT's, Acomiadament Objectiu, en l'Acomiadament Improcedent decideix l'empresa la readmissió...), abaratint els costos de la força de treball assalariada.

Al 1995-96 va guanyar el PP les eleccions autonòmiques i generals promovent el sector de l'habitatge: va facilitar el canvi de la legislació urbana des d'Ajuntaments i Comunitats Autònomes, facilitant la conversió de les zones verdes en edificables i obrint un gran procés especulatiu. Va canviar la fiscalitat que facilitava i afavoria la inversió en l'habitatge amb un gran descompte a la declaració de la renda... Tot això per a l'aristocràcia obrera i la petita burgesia, els salaris de la massa obrera eren massa baixos i amb prou feines es van beneficiar...

Amb aquestes mesures es va obrir de bat a bat la inversió massiva en el sector de l'habitatge. Obrint-se el gran procés especulatiu, la gran Bombolla que ens conduirà al 2008. En aquest procés de bogeria productivista es van arribar a iniciar més de 900.000 habitatges en 2006. Més habitatges iniciats que entre Alemanya + França + Anglaterra + Itàlia juntes...

Van omplir el SAC (de 10 milions d'habitatges en 1970, es va saltar a 19 milions al 1997 i a 26 milions al 2010, França amb 65 milions d'habitants enfront dels 46 milions de l'Estat espanyol només tenia 25 milions d'habitatges al 2010...). I el van trepitjar i trepitjar fins que el van rebentar! Han construït els habitatges dels propers 40 anys!

El PSOE va continuar el procés amb la Llei del "Desnonament EXPRESS" de Zapatero al 2004...

En aquesta anarquia de la producció es va basar el BOOM econòmic del 1995 al 2008... A més, van anar a buscar el CRÈDIT, els diners, la GASOLINA a la UE, sobretot als bancs francesos i alemanys. En aquells anys 90 i 2000-2008, els CRÈDITS hipotecaris es concedien entre un 8% i un 20% a l'Estat capitalista espanyol, però els bancs d'Europa occidental els concedien en el sistema interbancari al 2-3%, obtenint un GUANY els bancs espanyols del 6 al 17% en els CRÈDITS per a les hipoteques espanyoles... La suma dels CRÈDITS concedits pels bancs espanyols a les Caixes d'Estalvis i a alguns bancs espanyols va superar els 600.000 milions d'euros...

D'aquest NEGOCI especulatiu (els habitatges i els terrenys duplicaven els preus en 2 anys...) tots sortien o creien que anaven a sortir-ne guanyant molts diners, però en el Conte de la Llitera (les rondalles dels negocis burgesos per a l'enriquiment dels pobres) sempre s'acaba trencant el càntir ple de llet... I el paganini és el comprador a CRÈDIT de l'habitatge.

Va esclatar el CRACK de superproducció al 2008. Es va frenar en sec el sector de la construcció i amb ell tota l'economia, ja que aquest sector contenia, representava, el 18-19% de tota l'economia capitalista espanyola. Es van produir els Acomiadaments massius. La fi de les hores extraordinàries, la reducció dels salaris... l'impagament de les Hipoteques i els Desnonaments de milions de treballadors. Els bancs s'apropien d'aquests milions d'habitatges executant les Hipoteques... Però ja no hi ha compradors SOLVENTS... Els preus s'enfonsen...

Formen el "banc dolent" (SAREB) i hi aparquen uns 50.000 milions d'euros en habitatges retirant-los del mercat per retenir o ralentir la caiguda en picat dels preus. Però els preus segueixen caient fins a la 1/4 o 1/5 part i les hipoteques són incobrables... Els bancs han de reposar dels seus GUANYES aquestes pèrdues i els seus costos... Les Caixes i alguns bancs rebenten. No poden retornar els CRÈDITS presos dels bancs europeus, ja que no tenen liquiditat.

L'Estat capitalista espanyol (irlandès, grec, portuguès, xipriota), com a capitalista col·lectiu ideal, va haver d'assumir aquests deutes: els bancs prestadors van portar els seus deutes no cobrats a les Caixes-bancs espanyols, les van presentar al BCE, aquest els va anar pagant els deutes dels morosos espanyols, i l'Estat burgès espanyol signava i assumia aquests deutes... D'aquesta manera, el deute internacional espanyol va passar del 32% del PIB al 2007 al 100% del PIB al 2015, des d'uns 300.000 milions d'euros a 1.080.000 milions... Una vegada més l'Estat burgès es posa com un gosset falder al servei del capital.

Aquesta clàssica crisi de supercapacitat productiva i de superproducció condueix a una gegantesca CONCENTRACIÓ de Mercaderies i de capitals: milions d'habitatges van tornar a les mans del capital financer. Centenars de milers d'empreses van ser absorbides o destruïdes després de la fallida, destruint aquesta supercapacitat productiva en tot el sector de la Construcció i limítrofs: ciment, maons, guix, portes-finestres, electrodomèstics...

I què es fa amb una superproducció no perible, els habitatges?

Encara no les han regalat als necessitats ni les han destruït. Sumen uns 5-6 milions buides, tot un llast per a l'obertura d'un nou cicle econòmic! També aquesta superproducció reclama la seva destrucció amb la guerra imperialista.

La Mercaderia Força de Treball es va quedar sense ocupació i sense salari, multiplicant la Llei de l'Oferta i la Demanda al Mercat de treball a favor de la Patronal, que aprofita la situació per reduir els costos del treball i empitjorar les mateixes condicions laborals...

Tota aquesta crisi és inherent, és el producte de la manera de producció mercantil capitalista. Crisi que es vénen produint i reproduint cíclicament a tot el món.

QUÈ VA SUCCEIR AMB EL "TANTO MONTA, MONTA TANTO ISABEL COMO FERNANDO"?

Durant els anys 20 del segle passat, sota el govern del dictador Miguel Primer de Rivera, es van introduir a Madrid els monopolis de CAMPSA i Telefónica més la Standard Electric gringa (ITT) com a base d'un gran desenvolupament industrial al futur. Desenvolupament industrial que arribarà després de la guerra civil (1936-39) a la dècada dels anys 50 i 60 del segle XX. A més de l'automobilística Barreiros de capital espanyol, es van establir moltes multinacionals gringues, alemanyes i franceses a Madrid. Dotant a aquesta regió d'una àmplia indústria siderometalúrgica, tèxtil (tallers d'El Corte Inglés i de Galerias Preciados), agroalimentàries, etc. Tot això es va fer amb subvencions de l'Estat autàrquic. I van ser aquestes subvencions de l'Estat espanyol el que va anar trencant

l'anterior equilibri del TANTO MONTA, MONTA TANTO, Madrid com Catalunya: Aeroports, línies de trens de rodalies, Línies de metro, Oficines centrals de les empreses espanyoles i multinacionals que es van establir a Madrid. Els eters Ministeris i alts funcionaris, amb gegantescs sous que els acompanyen a tots els personatges de la dolça vida. L'entrada a la UE va accelerar tot aquest procés a favor del centre econòmic madrileny enfront del català.

Barcelona, la seva indústria i la seva vida intel·lectual burgesa i obrera van ser el centre de l'activitat del capitalisme espanyol almenys fins a 1960. Només a la dècada dels anys 60 del segle XX la població de Madrid arribarà a la de Barcelona.

Històricament, Barcelona va concentrar la indústria moderna i el proletariat, les vagues obreres, els xocs violents amb la policia i l'exèrcit: 1835 teixidors, 1905, 1909 setmana tràgica, 1919-23 la canadenca, la "Llei de Fugides", les grans i nombroses vagues durant la II República, les vagues sota el franquisme i després amb el parlamentarisme.

Però ens interessa ressaltar que la indústria catalana mantenia en el seu poder el monopoli del mercat espanyol, recolzat des de Madrid enfront de la importació amb grans aranzels contra aquestes importacions.

En la divisió del treball dins de l'Estat capitalista espanyol, Madrid, els seus bancs, recollien l'estalvi andalús, castellà, extremeny i ho prestaven o ho invertien a Catalunya. Catalunya no disposava de Bancs forts, només de Caixes d'estalvis de pa sucats amb oli.

L'economista Vicens Vives després de la guerra civil de 1936-39 va incitar a un sector de la burgesia catalana al fet que formessin un Banc català. Jordi Pujol i altres burgesos catalans van acabar formant la Banca Catalana per dotar al capitalisme industrial i comercial català d'aquest instrument financer. Però no va poder desplaçar als grans bancs madrilenys i bascos fortament arrelats a Catalunya (Central- Hispano- Banesto- Bilbao- Vizcaya- etc.), amb les seves grans i mitjanes empreses industrials.

La Banca Catalana va acabar fent fallida a inicis dels anys 90 del segle XX. Les restes de la Banca Catalana les van regalar al Banc Biscaia. El cost de la fallida, per a l'erari públic, va ser d'uns 300.000 milions de les antigues pessetes.

Aquesta fallida va avortar moltes il·lusions de sectors de la petita i mitjana burgesia catalanista. El govern del PSOE va acabar rebutjant el processament i l'empresonament de Jordi Pujol, ja que Pujol els va posar sobre la taula les subvencions o préstecs impagats, ben documentats, que els havien donat a tots els partits des de la Banca Catalana.

D'aquest avortat procés van quedar moltes estelles, molts ressentiments, en sectors de la burgesia madrilenya i catalanista, ja que a Madrid volien sang dels Jordi Pujol i els catalanistes volien la devolució d'una Banca Catalana sanejada per compte de l'Estat espanyol, com van fer amb el Banc Central i amb el Banc Hispà Americà i després amb el Banesto, encara que aquest el van vendre al Banc Santander, després de sanear-ho a compte de l'erari públic.

PROCÉS DE CONCENTRACIÓ BANCÀRIA

En aquests anys 80 del segle passat s'estava conformant a Catalunya una altra alternativa financera entorn a un sector de la burgesia catalana, decidida a fer els negocis amb Espanya, a Espanya i a través de l'Estat burgès espanyol al món sencer. Aquest grup financer es va basar en la fusió de la Caixa de

Pensions i Estalvis amb la Caixa d'Estalvis de Barcelona en 1989, donant lloc a la formació d'un potentíssim grup financer-industrial. En les següents taules es pot observar les magnituds del nou grup fusionat, així com l'evolució de les caixes en relació als bancs i el procés de concentració bancària que s'ha desenvolupat amb diferents velocitats des del final de la guerra civil.

PRINCIPALES MAGNITUDES DE LA FUSIÓN				
	La Caixa	C. Barcelona	Nueva caja	BBV
Activo total (en pesetas)	3.008.648	1.095.456	4.104.104	5.192.429
Acreeedores	2.367.266	868.414	3.235.680	3.031.083
Inversión crediticia	683.350	450.185	1.134.535	2.291.732
Cartera valores	1.078.901	286.628	1.365.529	527.340
Inmovilizado	125.853	35.185	161.038	195.369
Capital + reservas	115.165	33.428	148.593	362.462
Recursos propios	156.232	48.498	204.730	389.989
Capital + reservas/activo	3,8	3,1	3,6	7,0
Recursos propios /activo	5,2	4,4	5,0	7,5
Inmovilizado /reservas	109,3	105,3	108,4	53,9
Oficinasq	1.248	590	1.383	2.486
Oficinas finales			1.821	
Revalorización	108.030	18.444	126.474	
Nuevos recursos propios	254.262	66.942	331.204	
Nuevos recursos propios /activo	8,8	6,1	8,1	

Cuadro incluido en uno de los estudios que han realizado las entidades para estimar las ventajas de la fusión. Los datos corresponden a los balances obtenidos a 31 de diciembre de 1988. Las cifras son en millones de pesetas, a excepción de las relativas a las oficinas y ratios.

El País, 30-7-1989

Nueva dimensión

(Activo en balance, en millones de euros)

Bancos (dic. 1978)		Bancos (sept. 2003)		Bancos (2010)	
	Activos		Activos		Activos
Banco Hispano Americano	9.460	Santander Central Hispano	345.067	Santander Central Hispano	1.291.529
Banco Central	9.035	BBVA	284.778	BBVA	535.066
Banesto	8.578	Banco Popular	49.772	Banco Popular	129.290
Banco de Bilbao	7.587	Banco Sabadell	29.116	Banco Sabadell	93.167
Banco Exterior de España	6.821	Bankinter	24.806	Bankinter	54.467
Banco de Vizcaya	5.636	Deutsche Bank	13.145		
Banco de Santander	4.125	Banco Pastor	9.733		
Banco Popular	3.787	Barclays	9.545		
Banco Urquijo	3.452	Banco Atlántico	8.947		
Banco Pastor	1.719	Banco Vizcaya	7.274		

Cajas (dic. 1978)		Cajas (sept. 2003)		Cajas (dic. 2009)	
	Activos		Activos		Activos
La Caixa	2.676	La Caixa	110.216	SIP Caja Madrid	339.019
Caja Madrid	1.658	Caja Madrid	74.365	La Caixa	279.688
Caja Barcelona	980	Caja Catalunya	29.763	SIP CAM/Cajastur	135.329
Ibercaja	917	Bancaza	32.942	Catalunya Caixa	81.024
Caja Valencia	877	Caixa Galicia	26.701	Nova Caixa Galicia	78.077,5
Caixa Catalunya	798	CAM	23.101	SIP Banca Civica	75.938,5
C. Alicante y Murcia	625	Ibercaja	17.607	SIP Caja Murcia	73.055
C. Municipal de Bilbao	549	Unicaja	16.691	BBK	48.766
Caja Vizcaína	514	BBK	14.869	España-Duero	46.644
C. Provincial de Gulpúzcoa	512	Caja España	12.871	Ibercaja	44.691

Fuente: AEB y CECA

	Nº oficinas 2005	Volumen de negocio *	Nº oficinas 2009	Nº empleados 2009	Nº oficinas 2010	Nº empleados 2010
1 La Caixa	4.968	283.000	5.339	27.637	5.229	28.014
2 BBVA	3.578	247.000	3.147	28.506	3.024	28.629
3 Santander	2.669	185.000	4.877	33.658	4.856	33.536
4 Grupo Popular	2.202	139.000	2.126	12.996	2.044	12.622
5 Caja Madrid	1.905	179.000	2.188	15.279	2.165	15.027
6 Banesto	1.703	119.000	1.784	9.093	1.767	8.878
7 Bancaza	1.400	109.900	1.578	8.148	1.566	8.090
8 Banco Sabadell	1.121	94.900	1.223	9.559	1.222	9.701
9 Caixa Catalunya	1.037	76.000	1.610	9.300	1.445	8.600
10 Ibercaja	1.008	54.300	1.082	4.631	1.078	4.647
11 CAM	996	82.400	1.039	6.973	974	6.820
12 Unicaja	854	39.000	959*	4.886	944*	4.802
13 Caja Galicia	752	45.300	835	4.594	827	4.533
14 Caja Duero	601	26.000	-	-	-	-
15 Banco Pastor	580	28.500	610	4.330	605	4.257
16 Caja España	550	29.300	-	-	-	-
17 Barclays	500	47.000	-	-	-	-
18 Banco de Valencia	388	21.200	445	2.103	436	2.051
19 Bankinter	318	68.000	371	4.472	367	4.583
20 BBK	-	-	410	2.739	407	2.695
21 Deutsche España	255	n. d.	-	-	-	-

n. d.: Deutsche Bank no facilita este dato
(1) Unicaja + Caja Jaén

(*) En 2005 - En millones de euros
Fuente: "Cinco Días" 9/11/2010

2009	2010	2011	2015
La Caixa Caixa Girona Cajasol Caja Guadalajara Caja Navarra Caja Burgos Caja Canarias Banco de Valencia	→ La Caixa → Cajasol-Guadalajara → Banca Cívica → Banco de Valencia	La Caixa Banca Cívica Banco de Valencia	→ La Caixa
BBVA Caixa Sabadell Caixa Terrasa Caixa Menlleu Caixa Catalunya Caixa Tarragona Caixa Manresa	BBVA → Unnim → Catalunya Caixa	BBVA Unnim Catalunya Caixa	→ BBVA
Banco Santander	Banco Santander	Banco Santander	Banco Santander
Caja Madrid Bancaja Caja Insular Canarias Caixa Laietana Caja Ávila Caja Segovia Caja Rioja	→ Bankia	Bankia	Bankia
Banco Sabadell Banco Guipuzcoano CAM Banco Gallego	→ Banco Sabadell CAM Banco Gallego	→ Banco Sabadell Banco Gallego	→ Banco Sabadell
Banco Popular Banco Pastor	Banco Popular Banco Pastor	Banco Popular Banco Pastor	→ Banco Popular
Unicaja Caja Jaén Caja Duero Caja España	→ Unicaja → Ceiss	Unicaja Ceiss	→ Unicaja
Ibercaja CAI Caja Círculo Caja Badajoz	Ibercaja CAI Caja Círculo Caja Badajoz	Ibercaja → Caja3	→ Ibercaja
BBK Cajasur Caja Vital Kutxa	→ BBK Caja Vital Kutxa	→ KutxaBank	KutxaBank
Bankinter	Bankinter	Bankinter	Bankinter
Caixa Galicia Caixanova	→ NovaGalicia Banco	NovaGalicia Banco	Abanca
Caja Murcia Caixa Penedés Caja Granada Sa Nostra	→ Banco Mare Nostrum	Banco Mare Nostrum	Banco Mare Nostrum
Cajastur + CCM Caja Extremadura Caja Cantabria	Cajastur + CCM Caja Extremadura Caja Cantabria	→ Liberbank	Liberbank

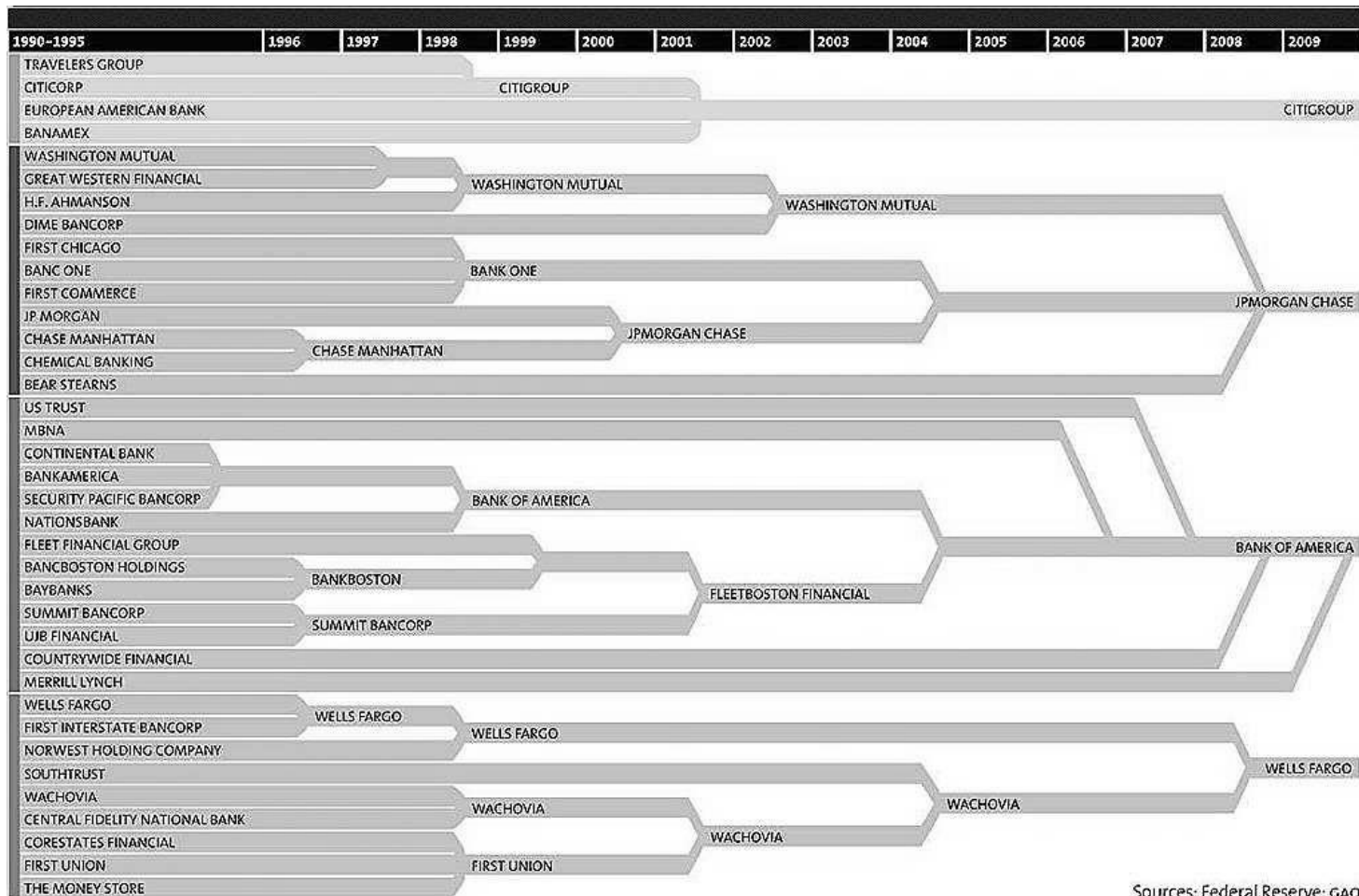
Aquest procés que s'ha accelerat amb la crisi de sobreproducció venia actuant lentament fins als anys previs al boom econòmic (veure llistat a la pàgina següent):

ABSORCIONES DE BANCOS INSCRITOS (De 1947 a mayo de 1990)

Bancos absorbentes	Bancos absorbidos
Exterior de España	Banco Rural y Mediterráneo (1981)
Hispano Americano	Timoner, Castell, Pons y Cia. (1950); San Sebastián (1975); Mercantil e Industrial (1977); Gilón (1977).
Español de Crédito	Juan Cabrera Martín (1948); Sucesores de A. Barreiro y Cia. (1950); Banco Menorquín de Crédito (antes, N. Goñalons) (1952); Crédito Mercantil de Menorca (1954); Banco de Manacor (1956); Jubert y Presas (1957); Hijos de Simeón García y Cia, de Villagarcía de Arosa (1958); Hijos de Simeón y Cia., de Santiago de Compostela (1958); Hijos de Simeón García y Cia., de Orense (1958); Coca (1978); Garriga Nogués (1986).
Bilbao Vizcaya	Aramburu Hermanos (1947); Anacleto Carbajosa (1947); Perxas y Cia. (1947); Herederos de Antonio Roldruejo (1947); Banco Burriana (1948); Banca Payeras (1948); Fomento Agrícola de Mallorca (1949); Jacob Ahlers (1949); Miñón Hermanos (1952); José María Onteña Ruiz (1952); Sucesores de José Bala-guer (1952); Hijo de Manuel Peral (1953); Banca Palacios (antes, Juan Palacios Sanz) (1958); Banca Vuelta (antes, Juan Cayetano Vilella) (1969); Banco de Irún (1970); Banco Asturiano de Industria y Comercio (1970); Banco Castellano (1970); Banco de La Coruña (1970).
Central	Banca Arnús (1947); Banco de Crédito de Zaragoza (1947); Banco de Badalona (1948); Banco Hispano Colonial (1950); Banco de Menorca (1951); Fernández Villa Hermanos (1951); Antonio de la Cámara Dávila (1951); Bernabé y Antonio Padilla (1952); Banca Pecho (1952); Viuda de Nicolás González (1956); Hijo de Domínguez (1956); Hijos de A. Núñez (1959); Banco de Elda (1963); Banco Agrícola de Aragón (antes, Crédito Agrícola de Aragón) (1969); Banco de Tolosa (1969); Crédito y Dock de Barcelona (1970); Banco de Aragón (1970); Banca Noguera (1971); Banco de Canarias (antes, Hijos de J. Rodríguez) (1971); Crédito Navarro (1972); Ibérico (1978).
Santander	Hijos de Vázquez López (1952); Banco Agrario Balear (1953); Banco Cid (1967); Banco de Fomento de Gerona (antes, Alfonso Mon Pascual) (1968); Banco Jáudenes Barcenas (1968); Banco de Mataró (antes, Majó Hermanos) (1968); Banco Industrial de Barcelona (antes, Banca Tusquets) (1970); Banco Continental (antes, Antonio Benítez Quesada) (1971).
Zaragozano	Brunel y Cia (1951); Jorge Lloréns Rivas (1952); Crédito Agrícola del Ebro (1952); Banco civil (1955).
Aragón (absorbido por el Banco Central)	F y A Escribá (1953); Hijos de S. Ullarqui (1963).
Popular Español	Alves, Cardoso y Cia (1949); Francisco Segarra Vives (1954); José Comes Martí (1955); Miguel Gardá Sánchez de la Puerta (1956); Pedro López e Hijos (1956); Banco de Tortosa (1956); Bosch y Codolá (1956); Banca Ferrer y Cia, S.R.C. (1957).
Mercantil e Industrial (absorbido por el Banco Hispano Americano)	Banco Aragonés de Crédito, (1969); Banco de Burgos (1971).
Comercial Transatlántico	Banco Comercial da Tarrasa (1956).
Rural y Mediterránea (absorbido por el Banco Exterior de España)	Banco Mediterráneo (antes, Popular de Crédito y Descuento) (1953).
Financiación Industrial (hoy, Comercio)	Banco del Comercio (1989).
Fomento	Banco Industrial de León (1976).
Unión (hoy, Urquijo)	Banco Urquijo.
Coca (absorbido por el Banco Español de Crédito)	Viuda e Hijos de Toribio Lázaro Antón (1956).
Atlántico	Banco de Málaga 1972
Catalana	Expansión Comercial (antes, Viuda e Hijos de F. Esplugas) (1971); Banco Mercantil de Manresa (antes, Padró Hermanos, Banqueros) (1980); Mas Sarda (1989).
Crédito e Inversiones (antes, Hijos de Olimpio Pérez. Hoy, Banco Gallego)	Absorbe al Crédito e Inversiones (antes, Crédito y Fomento) y toma el nombre del banco absorbido (1964).
Galicia (antes, Banco de Vigo)	Banco de Lugo (antes, Banco de Soto) (1973).
Guipuzcoano	Banca Pérez López (1952); Barcaltegui y Maestre (1962).
Crédito Balear	Banco Comercial de Ciudadela (1947).
Levante (hoy, Citibank España)	Nuevo Banco (1981).

NOMÉS A L'ESTAT ESPANYOL?

Vegem a manera d'exemple el procés de concentració bancària en els EUA:

Sources: Federal Reserve; GAO

CONSEQÜÈNCIES DE LA FALLIDA I LIQUIDACIÓ DE LES CAIXES (CATALUNYA, VALÈNCIA, etc.)

Les Caixes d'Estalvi locals controlaven els dipòsits, l'ESTALVI i el CRÈDIT a nivell LOCAL: Caixa Tarragona + Caixa Reus, Caixa Girona + Caixa Figueres, Caixa Lleida, Caixa de Pensions i Caixa d'Estalvis de Barcelona, Caixa Manresa + Caixa Manlleu, Caixa Penedès, BBK, Vital Kutxa, Kutxa, Caixa d'Estalvis del Mediterrani, Sa Nostra, Caixa Jaén, Caixa Burgos, Caixa Navarra, Caixa Guadalajara, etc.

Penetración a nivel autonómico

Andalucía	20,2%	Unicaja + Caja Jaén
Aragón	45,0%	Ibercaja
Asturias	41,8%	SIP Cajastur
Baleares	42,5%	La Caixa + Caixa Girona
Canarias	31,8%	Banca Cívica
Cantabria	62,3%	SIP Cajastur
Castilla La Mancha	36,8%	SIP Cajastur
Castilla y León	41,4%	Caja España + Caja Duero
Cataluña	54,8%	La Caixa + Caixa Girona
Extremadura	32,8%	SIP Cajastur
Galícia	62,8%	Caixa Galícia + Caixanova
La Rioja	44,3%	SIP Caja Madrid
Madrid	50,9%	SIP Caja Madrid
Murcia	32,3%	SIP Cajastur
Navarra	49,3%	Banca Cívica
C. Valenciana	33,9%	SIP Caja Madrid
País Vasco	37,3%	BBK + CajaSur

Fuente: Español 14/12/2014

Aquestes burgesies locals es repartien el CRÈDIT i els NEGOCIS amb la disposició de fons financers propis i decidien a nivell local entre IMPOSITORS, POLÍTICS, SINDICALEROS, quins projectes i quines inversions s'avalaven i es recolzaven a la província o a la regió.

Aquesta era la base del CLIENTELISME econòmic i polític, i aquesta base de PODER LOCAL, aquest CANTONALISME caciquil de les burgesies locals és el que ha saltat pels aires.

Les Caixes d'Estalvis eren el centre de PODER de l'aliança entre la gran, mitjana i petita burgesia amb els sectors de l'aristocràcia obrera que es repartien o autoconcedien els CRÈDITS per a la compra de l'habitatge, del cotxe, de les vacances, de locals comercials, de terrenys, accions, etc.

Tot aquest organigrama econòmic-polític és el que ha saltat pels aires amb la fallida i liquidació de les Caixes d'Estalvis (Caixes d'Estalvis). A raó d'aquestes fallides va saltar pels aires el poder electoral del PSOE al 2011 i per això segueix caient el PSOE. El PP va prometre al 2010-11 resoldre el problema de les caixes d'estalvis, però va haver de sotmetre's al procés de la gran crisi econòmica. I per això va seguint el camí, el desastre electoral del PSOE. Aquesta crisi és la causa econòmica del sorgiment i auge de partits tipus Podem, CUP, Ciutadans, etc., partits burgesos que tampoc podran formar noves Caixes d'Estalvis o bancs públiques provincials o autonòmics, ja que aquests bancs dependrien del BCE i no dels governs autonòmics o estatals.

Per què irrompen llavors les riudes de MERDA anti-PP a la Comunitat Valenciana?

Perquè va esclatar el clientelisme econòmic-polític del poder econòmic LOCAL. Se'n van anar en orris Bancaixa, la CAM i el Banc de València, controlats pels grups locals del PP que van donar NEGOCIS a dojo durant el BOOM econòmic-especulatiu. Va esclatar la BOMBOLLA i el BOOM, els negocis fàcils amb fons i crèdits de les institucions de l'Estat burgès i de les Caixes d'Estalvi com els banquers del "Poble Ric" o dels aspirants seleccionats.

Amb la REBENTADA de les Caixes està saltant pels aires tot l'organigrama polític del cantonalisme local, però rebenta proposant i barallant per un cantonalisme més pronunciat, més localista, més petit burgès, encara més reaccionari i anti-obrer.

Quina és l'alternativa que ha d'oposar la classe obrera als uns i als altres?

L'època del cantonalisme, del localisme, del nacionalisme, sigui l'espanyol o el català, basc, galleg, canari... ja va passar. Ja no poden jugar cap paper progressiu a la història, perquè el sistema capitalista està tocant sostre en les seves funcions, havent de caure una vegada i una altra en les crisis de superproducció i en les guerres imperialistes per la conquesta de nous mercats o per la defensa dels ja controlats.

Aquí, a tots els cantons de la "pell de toro" i al Món, només queda una alternativa progressiva i revolucionària: la revolució proletària anti-capitalista per la societat d'Espècie i el Comunisme mundial, ja que és la pitjor de les blasfèmies i traïcions parlar o plantejar un "comunisme" nacional.

L'alternativa immediata a tots aquests cantonalismes és la lluita solidària i classista proletària en el plànol sindical, arrelant en aquestes lluites la concepció del materialisme històric i la lluita anti-capitalista internacional per l'abolició de l'esclavitud del sistema del treball assalariat, dels diners, del Mercat, de la Llei del Valor i de totes les concepcions burgeses, per una societat d'espècie en lloc d'aquesta societat capitalista dividida en classes.

CONTRA L'INTERCLASSISME EN LA "QÜESTIÓ FEMENINA" (II)

Al número 55 de la revista vam publicar la primera part de l'article "Contra l'interclassisme en la qüestió femenina" en el que dèiem: "*deixarem per a la continuació de l'article en el pròxim número la qüestió del "patriarcat" i la seva significació històrica real així com un anàlisi de l'evolució històrica de la família i les condicions reals de la família proletària en relació amb la violència domèstica, la prostitució, l'anomenat "fracàs escolar", etc.*" Per qüestions d'espai haurem de centrar-nos en aquest número en la qüestió del patriarcat i de la violència en l'àmbit domèstic.

Per enquadrar correctament la qüestió del patriarcat hem de començar pel prefaci d'Engels de l'obra "L'origen de la Família, la Propietat Privada i l'Estat" en què es posa en primer pla que l'estructura familiar (la producció dels productors) va lligada al desenvolupament de la tècnica i al treball productiu i es desenvolupa, transformant-se, juntament amb ella, fent caure aquells idealismes burgesos que atorguen una immutabilitat històrica a la "institució de la família": "*Segons la teoria materialista, el factor decisiu en la història és, al capdavant, la producció i la reproducció de la vida immediata. Però aquesta producció i reproducció són de dues classes. D'una banda la producció de mitjans d'existència, de productes alimentaris, de roba, d'habitatge i dels instruments que per a produir tot això es necessiten; d'una altra banda, la producció de l'home mateix, la continuació de l'espècie. L'ordre social en què viuen els homes en una època o en un país donats, està condicionat per aquestes dues espècies de producció; pel grau de desenvolupament del treball, d'una banda, i de la família, de l'altra. Com menys desenvolupat està el treball, més restringida és la quantitat dels seus productes i, per tant, la riquesa de la societat, amb tanta més força es manifesta la influència dominant dels llaços de parentiu sobre el règim social. No obstant això, en el marc d'aquest desmembrament de la societat basada en els llaços de parentiu, la productivitat del treball augmenta sense parar, i amb ella es desenvolupen la propietat privada i el canvi, la diferència de fortuna, la possibilitat d'emprar la força de treball aliena i, amb això, la base dels antagonismes de classe: els nous elements socials, que en el transcurs de generacions tracten d'adaptar l'antiga concepció social a la noves condicions fins que, per fi, la incompatibilitat entre una i les altres porta a una revolució completa*" (Prefaci a la primera edició, 1884, l'Origen de la família, la propietat privada i l'Estat, Engels).

En aquest desenvolupament del treball i de la família, les primeres comunitats conformades per llaços de parentiu són les gens, després d'excloure les relacions sexuals consanguínies entre els membres d'un mateix grup que anteriorment sí es practicaven per mitjà dels matrimonis per grups. "*Quant queda prohibit el comerç sexual entre tots els germans, inclosos els col·laterals més llunyans per línia materna, el grup esmentat es transforma en una gens, és a dir, es constitueix com un cercle tancat de parents consanguinis per línia femenina, que no poden casar-se uns amb els altres; cercle que des d'aquest moment es consolida cada vegada més per mitjà d'institucions comunes de caire social i religiós, que el distingeixen de les altres gens de la mateixa tribu.*" (Ibid)

A l'excloure les relacions sexuals entre graus de consanguinitat pròxims, les relacions es donen entre diferents

gens. En l'organització de les gentes originals s'estableix una divisió natural del treball segons el sexe, els homes s'encarreguen d'aportar els queviures i les dones de la cura dels fills i majors i del govern de la llar, on cada un és amo dels estris que s'utilitzen per a aquestes tasques. **El govern de la llar revesteix un caràcter social sent fonamental per al funcionament de la gens**, per tant té més importància que el treball que realitzen els homes atès que és el que realment garanteix l'estabilitat del grup ja que les fonts d'alimentació són molt precàries i **la producció no té excedents sent només per al consum dels membres de la gens**. En les gens **el dret hereditari és matern** perquè se sap qui és la mare però no qui és el pare, el matriarcat es funda en el desconeixement de qui és el pare, i sobretot, **en la importància major de la feina de la llar** i en què l'home viu en la gens de la dona pel que **l'home té les de perdre en qualsevol conflicte que es plantegi o si no aporta prou**.

Amb el desenvolupament en primer terme de la ramaderia i després de l'agricultura, de manera desigual entre les diferents gens, ja **hi ha excedents en la producció** i s'inicia no només l'intercanvi sinó també la supremacia de certes tribus en relació a d'altres merament recol·lectores i caçadores. La conseqüència d'aquest desenvolupament és que el pes relatiu de l'agricultura i la ramaderia en relació la tasca domèstica augmenta en la mesura en que els seus productes passen a ser més importants per a la continuïtat i subsistència del grup. Per tant, el treball de l'home comença a tenir més pes que el de la dona ja que en ser propietari del bestiar i en arribar a l'intercanvi en funció del bestiar també ell posseeix tots els estris i esclaus que aconseguix en fer l'intercanvi. El matrimoni en aquest període és sindiàsmic (les parelles conjugals tenen una major estabilitat) i segueix sent de dret matern. A l'existir el dret hereditari matern, la propietat de la gens de la dona (la llar i els seus elements bàsics) passa als fills però en guanyar importància la propietat de l'home es dona la situació que el bestiar, els esclaus, etc. pertanyen a la gens de l'home i, per tant en morir el pare no els corresponen ni a la seva dona ni als seus fills (els quals pertanyen a la gens de la mare):

"*Però a l'introduir-se la cria de bestiar, l'elaboració dels metalls, l'art del teixit, i, finalment, l'agricultura, les coses van prendre un altre aspecte. Sobretot des que els ramats van passar definitivament a ser propietat de la família, amb la força de treball va passar el mateix que havia passat amb les dones, tan fàcils abans d'adquirir i que ara tenien ja el seu valor de canvi i es compraven. La família no es multiplicava amb tanta rapidesa com el bestiar. Ara es necessitaven més persones per a la custòdia d'aquest; podia utilitzar-se per a això el presoner de guerra, que a més podia multiplicar-se, el mateix que el bestiar. Aquestes riqueses en propietat particular de les famílies, i augmentades després ràpidament, van assestar un cop dur a la societat fundada en el matrimoni sindiàsmic i en la gens fundada en el matriarcat. El matrimoni sindiàsmic havia introduït a la família un element nou. Al costat de la veritable mare havia posat el veritable pare, probablement molt més autèntic que molts "pares" dels nostres dies. D'acord amb la divisió del treball en la família de llavors, corresponia a l'home procurar l'alimentació i els*

instruments de treball necessaris per a això; consegüentment, era, per dret, el propietari d'aquests instruments i en cas de separació se'ls emportava amb ell, de la mateixa manera que la dona conservava els seus estris domèstics. Per tant, segons els costums d'aquella societat, l'home era igualment propietari de les noves fonts d'alimentació, el bestiar, i més endavant, del nou instrument de treball, l'esclau. Però segons la manera d'aquella mateixa societat, els seus fills no podien heretar d'ell, perquè, pel que fa a aquest punt, les coses eren com segueix.

D'acord amb el dret matern, és a dir, mentre la descendència només es comptava per línia femenina, i segons el costum primitiu d'herència imperant en la gens, els membres d'aquesta heretaven al principi del seu parent gentil finit. Els seus béns havien de quedar, doncs, en la gens. Per efecte de la seva poca importància, aquests béns passaven a la pràctica, des dels temps més remots, als parents més propers, és a dir, als consanguinis per part de mare. Però els fills del difunt no pertanyien a la seva gens, sinó a la de la mare; al principi heretaven de la mare, amb els altres consanguinis d'aquesta; després, probablement fossin els seus primers hereus, però no podien ser-ho del seu pare, perquè no pertanyien a la seva gens, en la qual havien de quedar els seus béns. Així, a la mort del propietari de ramats, aquests passaven en primer terme als seus germans i germanes i als fills d'aquests últims o als descendents de les germanes de la seva mare; quant als seus propis fills, es veien desheretats.

Així, doncs, les riqueses, a mesura que anaven en augment, donaven, d'una banda, a l'home una posició més important que a la dona en la família i, d'altra banda, feien que naixés en ell la idea de valer-se d'aquesta avantatge per a modificar en profit dels seus fills l'ordre de successió establert. Però això no podia fer-se mentre romangués vigent la filiació segons el dret matern. Aquesta havia de ser abolida, i ho va ser." (Ibid)

D'aquesta manera, les condicions de producció imposen un canvi en les relacions socials i de propietat. **S'imposa la necessitat del dret hereditari patern per poder passar en herència els béns als fills i a la vídua** (també com una reclamació dels mateixos fills i la dona per evitar quedar desemparats en passar a mans de la gens de l'home tots els estris, ramats, esclaus i propietats que ells mateixos han produït i col·laborat en aconseguir) i per tant la necessitat d'assegurar-se que els fills són d'aquest pare. Com a conseqüència d'això, s'estableix la monogàmia per a les dones, que queden relegades a l'àmbit privat de la llar i com a instrument de reproducció instaurant-se el dret hereditari patern, mentre que paral·lelament sorgeix la necessitat d'utilitzar més braços per a l'agricultura a gran escala (que es desenvolupa després de la ramaderia) i neix l'esclavitud.

"La caiguda del dret matern fou la derrota històrica del sexe femení a tot el món. L'home prengué també les regnes de la casa; la dona fou degradada, convertida en la servidora, en l'esclava de la luxúria de l'home, en un simple instrument de reproducció. Aquesta baixa condició de la dona, que es manifesta sobretot entre els grecs de l'època heroica, i més encara en els dels temps clàssics, ha estat gradualment retocada, dissimulada i, en certs llocs, fins revestida de formes més suaus, però no, ni molt menys, abolida. El primer efecte del poder exclusiu dels homes, des del punt i hora en què es va fundar, l'observem en la forma intermèdia de la família

patriarcal, que va sorgir en aquell moment. El que caracteritza, sobretot, a aquesta família no és la poligàmia, de la qual parlarem després, sinó l'«organització d'un nombre d'individus, lliures i no lliures, en una família sota el poder patern del cap d'aquesta. En la forma semítica, aquest cap de família viu en plena poligàmia, els esclaus tenen una dona i fills, i l'objectiu de l'organització sencera és tenir cura del bestiar en una àrea determinada». **Els trets essencials són la incorporació dels esclaus i la potestat paterna;** per això, la família romana és el tipus perfecte d'aquesta forma de família. En el seu origen, la paraula família no significa l'ideal, barreja de sentimentalismes i de dissensions domèstiques, del filisteu de la nostra època; al principi, entre els romans, ni tan sols s'aplica a la parella conjugal i els seus fills, sinó tan sols als esclaus. Famulus vol dir esclau domèstic, i família és el conjunt dels esclaus pertanyents a un mateix home." (Ibid)

D'acord amb la forma de propietat que sorgeix de la ramaderia, **neix la família patriarcal.** Per als antics esclaus la monogàmia i la família, en el sentit estricte, ni tan sols existia ja que ells passaven a formar part de la "família" del pater familias i qualsevol relació o lligam que tinguessin entre ells es podia veure truncat en el cas de que els venguessin passant a ser els esclaus d'un altre pater familias. No ens trobem aquí davant d'un domini genèric dels homes sobre les dones sinó d'un home, el patriarca o dominus, sobre la resta d'homes i dones (esclaves i esclaus, fills i la dona). Aquesta última, la domina, estava sotmesa també, però al seu torn tenia un poder fora de dubte sobre els altres. Per la resta la pàtria potestat es configura en la família patriarcal també com un dret sobre els fills, sobre els futurs hereus, als que és possible matar, vendre (ius vendendi) o abandonar (ius exponendi).

Amb la submissió d'altres homes i dones (esclaus) s'introdueix la possibilitat d'un tracte "inhumà" cap a un altre ésser humà i amb això el germen de la divisió en classes dins de la gens. Tal és l'origen de la família: famulus, els esclaus que posseïa el patriarca. Aquesta família patriarcal anirà desenvolupant-se cap a la família individual monògama. El desenvolupament ulterior ha generalitzat la família de l'esclau com a forma universal condemnant el conjunt d'homes i dones de la classe proletària a la mateixa situació d'esclaus de la classe capitalista.

A les classes posseïdores el matrimoni monògam és un tractat econòmic, no la base d'un amor sexual lliure i la poligàmia existeix només en les classes posseïdores. Amb la monogàmia neix la **prostitució i l'adulteri** que amb les relacions sindiàmiques o amb els matrimonis per grups eren innecessàries i fins i tot impossibles. També amb la monogàmia neix **l'ablació, el burca, la violència domèstica, etc.**

Aturem-nos aquí, al naixement de la família monògama, cèl·lula de les societats de classe, i passem a analitzar les qüestions que ens hem proposat per a aquest article per establir les bases del posicionament que hem de tenir al respecte en el si de la societat capitalista desenvolupada que hem de fer caure.

El terme "patriarcat" és utilitzat per multitud de grups feministes definint-lo com "una estructura social jeràrquica, basada en un conjunt d'idees, prejudicis, símbols, costums i fins i tot lleis respecte de les dones, per les quals el gènere

masculí domina i oprimeix el femení" (www.stopmachismo.net) que diuen són vigents en el capitalisme i contra les quals s'ha de centrar la lluita de les dones.

Un enfocament materialista de la qüestió ha de tenir present les bases que va establir Marx en el Prefaci a la Contribució a la Crítica de l'Economia Política: *"En la producció social de la seva vida, els homes entren en determinades relacions necessàries i independents de la seva voluntat, relacions de producció, que corresponen a un determinat grau de desenvolupament de les seves forces productives materials. **Aquestes relacions de producció en el seu conjunt constitueixen l'estructura econòmica de la societat, la base real sobre la qual s'erigeix la superestructura jurídica i política i a la qual corresponen determinades formes de consciència social**"*.

Preguntem llavors, en el capitalisme existeixen les bases materials, les relacions de producció, que van fer sorgir les relacions socials patriarcal?

Quina és la base econòmica de la família patriarcal i del patriarcat? Com ja hem analitzat, la base econòmica del patriarcat sorgeix del desenvolupament de la ramaderia i de l'agricultura a gran escala (a gran escala per les dimensions de l'època, és clar) i la necessitat de l'ús d'esclaus per a la producció així com la necessitat d'assegurar la transmissió de l'herència als propis fills, és *l'organització d'un cert nombre d'individus, lliures i no lliures, en una família sota el poder patern del cap d'aquesta*.

Quina és la base econòmica de les relacions de la família actual del proletariat? Les relacions de producció capitalistes es fonamenten en el treball assalariat, en la necessitat de trobar al mercat a l'obrer "lliure" per comprar-li la seva força de treball i així extreure'n la plusvàlua, el guany, motor primer i últim de les societats mercantils capitalistes, aglomerant a les grans ciutats la mà d'obra assalariada - als desheretats moderns que no tenen cap herència a transmetre a la seva prole - per nodrir els seus exèrcits per a la indústria moderna organitzada en la producció empresa per empresa, on impera l'anarquia de la producció i la competència més ferotge per la conquesta de nous mercats, havent a dia d'avui conquerit el món sencer i havent industrialitzat també la producció agrícola. Aquestes relacions de producció fan IMPOSSIBLE l'estructura familiar patriarcal tal com l'hem definit en els seus termes històrics i reals. *"Allí on ha arribat al poder, la burgesia ha destruït les relacions patriarcales, idil·liques"* (Manifest del Partit Comunista, 1848). En el capitalisme, per a la classe obrera, no hi ha una submissió al **pater familias** sinó una submissió general de tota la classe obrera (homes i dones) a tota la burgesia (homes i dones). En l'àmbit domèstic, **no hi ha una supremacia del "home" sinó de qui aporta més diners a l'economia familiar**, tot un seguit de relacions que res tenen a veure amb la família patriarcal són el pa de cada dia de la família proletària actual o, millor dit, de la dissolució actual de la família proletària. Dir que en el capitalisme segueixen regint les relacions socials patriarcal és d'una miopia suprema o una falsedat interessada per portar a una part del proletariat a defensar els interessos d'una part de la burgesia (les dones burgeses) contra l'altra, com ja vam analitzar en la primera part d'aquest article amb la mal anomenada "bretxa salarial".

"En les relacions amb la dona, l'amor sexual no és ni pot ser, de fet, una regla més que en les classes oprimides, és a dir, en els nostres dies en el proletariat, estiguin o no estiguin autoritzades oficialment aquestes relacions. Però també desapareixen en aquests casos tots els fonaments de la monogàmia clàssica. Aquí falten per complet els béns de fortuna, per a la conservació i transmissió per herència van ser instituits precisament la monogàmia i el domini de l'home; i, per això, aquí també falta tot motiu per establir la supremacia masculina. Més encara, falten fins i tot els mitjans per aconseguir-ho: el dret burgès, que protegeix aquesta supremacia, només existeix per a les classes posseïdores i per regular les relacions d'aquestes classes amb els proletaris. Això costa diners, i a causa de la pobresa de l'obrer, no exerceix cap paper en l'actitud d'aquest cap a la seva dona. En aquest cas, el paper decisiu el tenen altres relacions personals i socials. A més, sobretot des que la gran indústria ha arrencat de la llar a la dona per llançar-la al mercat del treball i la fàbrica, convertint-la bastant sovint en el sosteniment de la casa, han quedat desproveïts de tota classe les últimes restes de la supremacia de l'home a la llar del proletariat, excepte, potser, certa brutalitat envers les seves dones, molt arrelada des de l'establiment de la monogàmia. Així, doncs, la família del proletari ja no és monogàmica en el sentit estricte de la paraula ni encara amb l'amor més apassionat i la més absoluta fidelitat dels cònjuges i malgrat totes les benediccions espirituals i temporals possibles. Per això l'hetèrisme i l'adulteri, els etèrns companys de la monogàmia, exerceixen un paper gairebé nul; la dona ha reconquistat pràcticament el dret de divorci; i quan ja no es poden entendre els esposos prefereixen separar-se. En resum: el matrimoni proletari és monògam en el sentit etimològic de la paraula, però de cap manera ho és en el seu sentit històric." (Ibid)

L'aïllament de la dona en l'àmbit privat de la llar - un altre element bàsic de la família patriarcal - és una premissa de l'organització social en el capitalisme? De cap manera. En relació al lloc que ocupa la dona en el capitalisme, des dels inicis del capitalisme amb el desenvolupament de la indústria moderna es treu a la dona, com a mínim a la proletària, de l'àmbit privat de la llar perquè formi part de la producció social, (passant a formar part de la massa d'assalariats lligats i sotmesos al jou explotador del capital).

"En l'antiga llar comunista, que comprenia nombroses parelles conjugals amb els fills, la direcció de la llar, confiada a les dones, era també una indústria socialment tan necessària com la cura de proporcionar els queviures, cura que es va confiar als homes. Les coses van canviar amb la família patriarcal i encara més amb la família individual monògama. El govern de la llar va perdre el seu caràcter social. La societat ja no va tenir res a veure amb això. El govern de la llar es va transformar en servei privat; la dona es va convertir en la criada principal, sense prendre ja part en la producció social. Només la gran indústria dels nostres dies li ha obert de nou - encara que només sigui a la proletària - el camí de la producció social. (...)

*L'emancipació de la dona no es fa possible sinó quan aquesta pot participar en gran escala, en escala social, en la producció i el treball domèstic no li ocupa sinó un temps insignificant. **Aquesta condició només pot realitzar-se amb la gran indústria moderna, que no solament***

permet el treball de la dona en gran escala, sinó que fins i tot ho exigeix i tendeix més i més a transformar el treball domèstic privat en una indústria pública" (La situació de la classe Obrera a Anglaterra, Engels).

La incorporació de la dona proletària en els exèrcits de mà d'obra de la producció capitalista es ve donant des dels seus inicis, igual que el treball infantil.

"L'ocupació de la dona a la fàbrica dissol necessàriament del tot la família i en l'estat actual de la societat, fundat en la família, aquesta dissolució té les conseqüències més desmoralitzadores, tant per als cònjuges com per als nens. Una mare que no té temps de preocupar-se pel seu fill, de prestar-li durant els primers anys els serveis amorosos més comuns, una mare que amb prou feines pot veure el seu fill, ha de tornar-se necessàriament indiferent pel que fa a ell, no pot ser una mare per al seu fill, ha de tractar-lo sense amor, sense cap previsió, com si fos un nen totalment aliè; i fills criats en aquestes circumstàncies resulten després totalment fets malbé per a la família, mai poden sentir-se còmodes en la família que funden ells mateixos, ja que només han conegut una vida d'aïllament, per la qual cosa han de contribuir al socavament - ja de per si generalitzat- de la família entre els obrers. Una dissolució semblant de la família es produeix en virtut del treball infantil. Quan arriba el moment en què els nens arriben a guanyar més de tot el que correspon als seus pares per la seva manutenció comencen a donar-los a aquests certa quantitat en concepte de menjar i allotjament, i a consumir personalment la resta (...). En una paraula, els nens s'emancipen i consideren a la casa de paterna com una posada, que també bastant sovint, quan no els agrada, canvien per alguna altra.

En molts casos, el treball de la dona no dissol del tot la família sinó que la posa cap per avall. La dona alimenta la família, mentre que el marit es queda a la casa, té cura dels nens, escombra les habitacions i cuina. Aquest cas es dona amb moltíssima freqüència; a Manchester només, seria possible reunir diversos centenars d'homes condemnats a les tasques domèstiques. És d'imaginar la justa indignació que suscita entre els obrers aquesta efectiva castració, i el consegüent trastorn de totes les relacions familiars, mentre que les restants condicions socials romanen constants. (...) **Si la dominació de la dona sobre l'home, tal com la suscita necessàriament el sistema fabril, és inhumana, així mateix ho ha de ser la dominació originària de l'home sobre la dona.** Si actualment la dona pot basar la seva hegemonia - com abans ho feia l'home - en la circumstància que aporta la major part, i fins tot, a la comunitat de béns de la família, es dedueix necessàriament que aquesta comunitat de béns no és veritable ni racional, perquè hi ha un membre de la família que encara presumeix de la major suma de la seva aportació. **Si la família de la societat actual es dissol, aquesta mateixa dissolució demostra que, en el fons, el llaç que mantenia unida a la família no era l'amor familiar, sinó l'interès privat, necessàriament conservat en una comunitat de béns errònia.** La mateixa relació es produeix així mateix en el cas dels nens que mantenen als seus pares desocupats, quan no aporten aquests diners per a la seva manutenció, com

s'ha esmentat anteriorment." (La situació de la Classe Obrera a Anglaterra, Engels)

Aquesta supressió forçosa de la família per al proletariat genera necessàriament dins el capitalisme tot un seguit de problemes, explosions i violències en l'àmbit domèstic. Per què? Perquè el capitalisme dissol necessàriament la família incorporant a tots els seus membres a la producció (de l'única manera que això pot succeir en el capitalisme, és a dir, a través de l'esclavitud assalariada i de la precarietat, fluctuació i incertesa inherents a ella, que alternen la sobreexplotació en el lloc de treball amb l'atur forçós) i mercantilitzant totes les funcions de l'antic àmbit domèstic (cases bressol, escola, restaurants de menjar per a la classe obrera, geriàtrics, neteja, etc.) però no pot acabar conseqüentment amb l'aïllament de l'àmbit domèstic: necessita mantenir el nucli familiar descompost per a la classe proletària per necessitats reproductives, necessita seguir venent a cada unitat familiar la seva rentadora, la seva televisió, etc.

Ara bé, les condicions de vida del proletariat es basen en l'absència de temps per estar amb la parella i els fills, l'aclapament per no arribar a final de mes, en el cansament i les malalties produïdes pel treball i en haver d'anar a treballar malalt, en haver d'usar medicines genèriques, tractaments obsolets, llistes d'espera, viure en una total precarietat, incertesa, frustració i explotació.

La insuficiència o l'absència de salari condueixen al problema de l'alimentació, de l'habitatge, del vestit, de l'ensenyament dels fills, de la sanitat, de la insuficiència de les pensions o del subsidi d'atur, del transport públic, la inseguretat al carrer, etc. L'arrel de tots els nostres problemes és el sistema econòmic i social del treball assalariat. I aquesta és també l'arrel de la submissió d'una part de la parella (o d'una part de la família) a l'altra donat que la part que no obté el salari depèn de l'altra ja que *el llaç que mantenia unida a la família no era l'amor familiar, sinó l'interès privat, necessàriament conservat en una comunitat de béns errònia.* Aquesta és l'arrel de la violència que es viu tancant en l'àmbit domèstic desestructurat totes aquestes preocupacions, opressions i frustracions que també provenen del fet que la classe obrera està constantment bombardejada per mitjà de la televisió, pornografia, sèries, programes, publicitat i l'ambient general d'un ideal de vida, en parella, en família, a la feina, de relacions sexuals, de models estètics que és una pura il·lusió, que la manté narcotitzada, generant malalties com l'anorèxia i la bulímia entre d'altres, i que no pren forma en la realitat material a la que ha de viure; propaganda ideològica de la burgesia que en el règim mercantil capitalista es produeix i consumeix al ritme que es produeixen la resta de mercaderies.

La burgesia es centra d'una manera específica i fins i tot insistent en una part de la violència de l'àmbit domèstic, la qual ha batejat com a "violència de gènere o masclista", creant una categoria a part fins i tot de la violència que la mateixa burgesia denomina com domèstica, escrivint aquest tipus de violència gairebé amb majúscules, centrant la qüestió novament entre les relacions entre homes i dones com si l'opressió i asfixia en què la burgesia sotmet al proletariat no tingués res a veure amb les relacions que com a conseqüència té el proletariat, generant novament la figura abstracta i per sobre de qualsevol antagonisme de classe de la dona sotmesa per l'home.

Hem ja demostrat que totes aquestes morts no tenen res a veure amb la suposada existència d'una família patriarcal sinó precisament amb la dissolució de la família per a la classe obrera. No cal dir que la solució a aquestes situacions no és un retorn reaccionari a formes prèvies de família; de la mateixa manera que la superació de la privació de tota propietat per a la classe obrera no passa per la reivindicació reaccionària de formes de propietat ja caduques, sinó que passa per l'abolició completa de la propietat privada. Si observem la violència que es desenvolupa en l'àmbit domèstic veurem que l'anomenada violència domèstica es dona també entre fills i pares (i viceversa) i cap als familiars més grans així com contra els homes.

"«Només el 2013 es van iniciar 4.659 procediments a joves majors de 14 anys per aquest tipus de successos, sent Andalusia, València i Catalunya, les regions que en van concentrar la major part», ressaltava Javier Urra, director clínic de Recorri-Ginso i president de la Societat Espanyola per a l'Estudi de la Violència Filio-Parental (Sevifip)." (ABC, 2015.02.11). "Més de 700 persones grans van patir maltractament a la llar el 2013. Els casos detectats pels Mossos creixen un 10% en dos anys. Els experts alerten que la xifra real és molt superior a causa de l'aïllament de les víctimes. El Departament d'Interior admet la falta de mitjans per lluitar contra el maltractament." (El País, 2014.04.16). "Segons refereix l'Informe sobre violència domèstica del Consell General del Poder Judicial del 2011 (no s'ofereixen dades més recents), 7 homes van morir assassinats per les seves parelles o exparelles enfront de les 62 dones en aquest mateix període. El 25% (1.408) de les denúncies de violència domèstica de 2011 correspon a homes maltractats per les seves parelles." (Europa Press, 2015.06.12). "El 2012, gairebé mig milió de persones (437.000) van perdre la vida a causa d'homicidis dolosos a tot el món. (...) A nivell global, dues terceres parts de les víctimes d'homicidi comès per companys íntims o familiars són dones (43.600 el 2012) i un terç (20.000) són homes." (Informe mundial sobre l'homicidi, UNODC, 2013).

A aquestes situacions, se sumen tota la sèrie d'addiccions en què forçosament cau el proletariat per poder suportar una vida de misèria i que al seu torn incrementen les situacions de violència en l'àmbit domèstic. "El consum d'heroïna als EUA va créixer un 80% entre 2007 i 2012" (El País, 2014.02.04); "Segons dades del Ministeri de Sanitat, els ansiolítics són la droga més consumida després del tabac i l'alcohol, i per sobre del cànnabis: més d'un 15% de les dones i el 7,6% dels homes va declarar haver-los consumit en el 2011 en l'enquesta domiciliària sobre alcohol i drogues a Espanya (Edats). Al 2005, els percentatges eren del 6,7% i el 3,5%, respectivament" (La Vanguardia, 2013.03.22). "La xifra d'atesos que van començar a prendre drogues en l'adolescència va créixer un 10% en 2013. Tot i que la majoria de pacients que sol·licita tractament per addiccions tòxiques va començar a consumir entre els 15 i els 18 anys, en l'últim exercici la xifra d'atesos que es van iniciar en el consum entre els 11 i els 14 ha crescut un 10% (...)." (El País, Comunitat Valenciana, 2014.04.24)

Qui és el responsable d'aquesta situació? "Hi ha la necessitat física i moral que, sota aquestes circumstàncies, gran quantitat d'obriers hagi de sucumbir a la beguda. I a part les influències més aviat físiques que impulsen l'obrer cap a la

beguda, obra l'exemple de la immensa majoria, la negligència en la seva educació, la impossibilitat de protegir els joves de la temptació, en molts casos la influència directa de pares alcohòlics que s'encarreguen ells mateixos de subministrar aiguardent als seus fills, la certesa que, en l'embriaguesa, oblidaran, si més no per algunes hores, les misèries i la pressió de la vida i altres circumstàncies tan poderoses que realment no és possible prendre a mal als obrers la seva predilecció per l'aiguardent. Aquí l'alcoholisme ha deixat de ser un vici pel qual pot responsabilitzar-se al viciós, per convertir-se en un fenomen, en la conseqüència necessària i inevitable de certes condicions sobre un objecte que no té voluntat, si més no pel que fa a aquestes condicions." (La situació de la Classe Obrera a Anglaterra).

Mentre que la burgesia i la petita-burgesia es recreen en les pàgines de successos amb les misèries que esclaten a les cases dels proletaris o d'aquells que han estat llançats més aviat a la situació del lumpen-proletariat; silencia i encobreix l'assassinat massiu de proletaris i proletàries en els llocs d'explotació.

L'OIT va publicar el 2015.04.27 que: "Cada dia moren 6.300 persones a causa d'accidents o malalties relacionades amb el treball - més de 2,3 milions de morts per any. Anualment tenen lloc més de 317 milions d'accidents en el treball (...)" **2,3 milions d'assassinats laborals** cada any i **317 milions de ferits** a la gran màquina d'explotació mundial!

Aquest putrefacte òrgan burgès afegeix impudicament: "molts d'aquests accidents resulten en absentisme laboral. El cost d'aquesta adversitat diària és enorme i la càrrega econòmica de les males pràctiques de seguretat i salut s'estima en un 4 per cent del producte interior brut global de cada any." Aquest és l'únic motiu pel qual s'entretenen a comptar els morts de la classe obrera fruit de l'explotació, per convèncer la pròpia burgesia que li sortiria més econòmic explotar matant menys.

La mateixa estadística de l'OIT per a l'any 2000 identificava el nombre d'assassinats laborals com 2 milions, és a dir, que ara moren 300.000 proletaris més a l'any que abans de la crisi.

Recordem l'estadística mundial d'homicidis del 2012 que abans hem ressenyat:

"El 2012, gairebé mig milió de persones (437.000) van perdre la vida a causa d'homicidis dolosos a tot el món. (...) A nivell global, dues terceres parts de les víctimes d'homicidi comès per companys íntims o familiars són dones (43.600 el 2012) i un terç (20.000) són homes." (Informe mundial sobre l'homicidi, UNODC, 2013)

2,3 milions d'assassinats laborals per una banda i 437.000 homicidis "dolosos", dels quals 63.600 assassinats en l'àmbit domèstic, de l'altra, dels quals 2/3 van tenir dones com a víctimes (43.600) i 1/3 homes (20.000). A això cal sumar-hi els morts en conflictes militars: "175.000 morts en conflictes armats el 2014. El total de morts en últim any en conflictes armats arreu del món ha crescut un 35% en comparació amb 2013" (Estrella Digital, 10- 9-2015).

D'aquí es desprèn ineludiblement una conclusió òbvia: el capitalisme és un sistema caduc, que destil·la violència per tots els porus i que és el culpable de totes aquestes morts, així com són còmplices de totes elles els qui defensen o pretenen reformar aquest sistema assassí i criminal.

Però qualsevol treballadora o treballador, proletaria o proletari, pot a més comparar els ordres de magnitud d'aquestes dades i després meditar sobre el bombo i insistència amb què es presenten uns i el molt que se silencien els altres. Per què tenim una campanya generalitzada i recolzada per tots els mitjans de comunicació de la burgesia al voltant dels 43.600 i en canvi hi ha silenci absolut en relació als 2,3 milions?

Perquè la burgesia i la petita-burgesia poden treure profit de l'airejament de les misèries de la classe obrera a la que ells condemnen a aquesta vida miserable: pot semblar la divisió dins la pròpia classe, pot lligar ideològicament a les dones de la classe obrera a les dones de la classe burgesa, pot introduir l'interclassisme, pot enarborar un plantejament moralista de la qüestió separant-la de les condicions materials, que la determinen, etc. D'altra banda, necessiten amagar a aquests mateixos proletaris i proletàries quantes companyes i companys cauen cada any com a conseqüència directa de l'explotació (2,3 milions) i quants altres (317 milions) són ferits en el treball.

"Si un individu infereix a un altre un dany físic tal que el mateix provoca la mort del lesionat; anomenem a això un homicidi; si l'autor de l'acte sabia per endavant que el dany causat hauria de ser mortal, qualifiquem la seva acció d'assassinat. Però si la societat sumeix a centenars de proletaris en una situació tal que necessàriament hagin de sucumbir a la mort prematura i antinatural, a una mort que és tan violenta com la produïda per l'espasa o per un projectil; si sostreu a milers d'ells les condicions vitals necessàries, si els col·loca en una situació en la qual no poden viure; si mitjançant el vigorós braç de la llei els obliga a romandre en aquestes condicions fins a l'arribada de la mort, que ha de ser conseqüència d'aquestes condicions; si sap de sobres que aquests milers han de caure víctimes de tals condicions i no obstant les deixa persistir, això constitueix un assassinat ocult i traïdor, un assassinat contra el qual ningú no pot defensar-se, que no sembla un assassinat perquè no es veu l'assassí, perquè tots, i alhora ningú, són aquest assassí, perquè la mort del sacrificat sembla una mort natural i perquè és menys un pecat per acció que un pecat per omissió. Però no deixa de ser un assassinat." (La situació de la Classe Obrera a Anglaterra, Engels).

Com hem dit, la causa de totes aquestes morts és el règim assassí de producció mercantil capitalista, *la Bèstia sense ànima i fins i tot sense vida, però que devora i mata el treball viu, la feina dels vius i els vius*, que imposa la competència fratricida entre els treballadors que han d'assegurar vendre la seva força de treball i així garantir-se arribar a final de mes, que imposa l'augment de ritmes, tasques i jornades extenuants, que imposa la disminució dels costos globals del treball reduint les prestacions d'atur, pensions, sanitat i educació... i que segueix mantenint a la classe obrera dins dels límits d'una família descomposta i impossible per a ella per la necessitat mercantil del capitalisme no només de produir i vendre per unitats tots els productes de consum del proletariat sinó de que cada unitat familiar produeixi als esclaus del futur, obligant a tancar totes aquestes misèries i desmoralitzacions en les quatre parets de l'àmbit domèstic sense possibilitat d'entendre quines són les seves veritables causes.

"Per tant no sorprèn que els treballadors que es tracten com a bèsties, esdevinguin veritablement en bèsties, o bé que

només tinguin, per salvaguardar la seva consciència d'homes i el sentiment que són éssers humans, l'odi més ferotge, una rebel·lió interior permanent, contra la burgesia al poder. No són homes sinó en la mesura que senten la còlera contra la classe dominant; es converteixen en bèsties des del moment en què s'acomoden pacientment al seu jou, no buscant sinó fer agradable la seva vida sota el jou, sinó tractar de trencar-lo. (...) Sí, certament, ells no poden reanimar-se sinó en l'odi més ardent cap als seus opressors i l'ordre de coses que els ha col·locat en aquesta situació, que els rebaixa al nivell de màquines!" (La situació de la classe obrera a Anglaterra, Engels).

En absència d'una veritable lluita de classe per l'abatiment del capitalisme i per l'eradicació de totes les misèries que produeix, totes aquestes misèries es reconcentren i esclaten en aquest àmbit domèstic de la classe oprimida i atabalada sota el jou d'aquest sistema d'explotació, per a alegria de la burgesia que va a donar lliçons de moral a la classe obrera per amagar l'assassinat massiu dut a terme pel seu sistema criminal.

Només el proletariat, organitzat en classe i **per tant en partit polític** pot dur a terme aquest enderrocament de la societat burgesa, per mitjà de la violència revolucionària en contra de la classe dels explotadors i per mitjà de la **dictadura del proletariat, i la seva lluita per la societat d'espècie no permetrà actituds heretades del putrefact capitalisme que es dirigeixen a danyar l'organisme social, entre les quals es troben la violència domèstica heretada de les societats de classe, actituds sexistes i d'assetjament i l'ús nociu per al cos de substàncies tòxiques.**

Aquesta intransigència cap a les actituds pròpies de les societats de classe - entre les que s'inclou la violència domèstica - no és una cosa que els comunistes deixin per a un futur pòstum, encara que sàpiguen que les arrels materials que produeixen aquestes actituds formen part del capitalisme i per tant no poden eradicar-se definitivament les segones sense abolir les primeres. Fins i tot el moviment de lluita econòmica, el sindicalisme de classe, no pot desenvolupar-se sense excloure intransigentment aquest tipus d'actituds. Ara bé, aquesta exclusió i aquest combat contra aquestes actituds només són possibles d'una forma conseqüent en el marc de l'odi de classe cap a les condicions existents, en el marc de la lluita anti-capitalista i pel comunisme.

Doncs bé: en quin sentit actua la propaganda interclassista que parla de "patriarcat" i "femicidi"? Actua en el sentit de castrar aquest odi de classe i de lligar ideològicament a les dones proletàries amb les dones de la burgesia i de la petita-burgesia, en el sentit d'introduir la divisió dins de la classe obrera. És a dir, actua en el sentit de castrar l'únic que pot combatre ara i aquí aquestes misèries en l'àmbit domèstic i eradicar-les demà definitivament amb l'abatiment del capitalisme. I, per això, és còmplice de totes aquestes morts i maltractaments la causa de les quals pretén enarborar.

Com sempre, el feminisme, pretén posseir una solució més completa, més dedicada, més específica de la qüestió femenina, però es revela com a mera propaganda burgesa i petit-burgesa que manté "qüestions particulars" interclassistes per introduir la divisió dins de la classe obrera i identificar

sectors de la mateixa amb sectors de les classes propietàries i explotadores. Amb això ataca la possibilitat mateixa de la destrucció del capitalisme i, per tant, sota el pretext d'afavorir el seu alliberament més específic, condemna a les dones (i als homes) treballadores a l'esclavitud tant del treball assalariat com del treball domèstic; demostrant-se així el feminisme com a còmplice pràctic de tot el que li serveix de pretext teòric per existir.

Precisament la tasca dels comunistes és assenyalar al veritable culpable: el sistema capitalista; combatent, en totes les manifestacions de la lluita immediata de la classe obrera, les actituds sexistes i la violència entre companyes i companys (també, encara que no només, la violència que es dona en l'àmbit domèstic) i combatent al mateix temps les posicions ideològiques portadores de l'interclassisme i de la falsificació de les veritables contradiccions de classe.

En l'arc històric, les tasques reproductives van estar en el centre de la vida social mentre les forces productives estaven poc desenvolupades. Amb el desenvolupament de la ramaderia i l'agricultura, es va produir d'una banda la possibilitat i per l'altra la necessitat del fraccionament de la llar comunista primitiva, relegant l'àmbit domèstic a un segon pla, aïllant-lo i sotmetent amb això als que complien les seves funcions. L'ulterior desenvolupament de les forces productives, i en concret la gran indústria, han arrencat a la dona proletària d'aquest àmbit relegat catapultant-la de nou al centre de la vida social a incorporar-la a la producció i a la lluita de classe. Aquest mateix desenvolupament de les forces productives actua en el sentit de socialitzar el propi àmbit domèstic, que d'altra banda es troba dissolt per a la classe obrera, però d'una manera incoherent i sotmesa a la necessitat mercantil. Amb la revolució comunista, en prendre no només la producció sinó també la reproducció un caràcter social, tots els membres de la societat participaran en ella de manera que les càrregues familiars i de la "llar" no seran tals i les tasques reproductives no estaran relegades a àmbit privat sinó posades de nou, en una manera superior, al centre de la vida social.

Només enderrocant mitjançant la revolució proletària mundial les traves que oposa la societat mercantil capitalista al desenvolupament de les forces productives i a la producció social per mitjà del lucre privat i la necessitat de guanys es podran establir relacions veritablement humanes en el si de la societat i, en aquest enderrocament, la família tal com l'hem heretat de les societats dividides en classe correrà la mateixa sort que la resta de bastida del capitalisme del qual no quedarà pedra sobre pedra. I només llavors, s'acabaran per sempre totes les misèries i violències que es desencadenen en l'àmbit domèstic dels explotats i oprimits d'aquesta societat, perquè s'acabarà amb l'opressió, amb l'explotació i amb el mateix àmbit domèstic.

*"La dona continua sent esclava de la llar, malgrat totes les lleis alliberadores, perquè està atabalada, oprimida, embrutida, humiliada pels petits quefers domèstics, que la converteixen en cuinera i mainadera, que malgasten la seva activitat en un treball absurdament improductiu, mesquí, enervant, embrutidor i empipador. **La veritable emancipació de la dona i el veritable comunisme no començaran sinó on i quan comenci la lluita en massa (dirigida pel proletariat, propietari del poder de l'Estat) contra aquesta petita economia domèstica, o***

més exactament, la seva transformació massiva en una gran economia socialista.

(...) Els menjadors públics, les cases-bressol i els jardins de la infància són altres tantes mostres d'aquests brots, són mitjans senzills, corrents, sense pompa, eloqüència ni solemnitat, efectivament capaços d'emancipar a la dona, efectivament capaços de disminuir i suprimir la seva desigualtat respecte a l'home pel seu paper en la producció i en la vida social. Aquests mitjans no són nous. Van ser creats (com, en general, totes les premisses materials del socialisme) pel gran capitalisme; però sota el règim capitalista han estat, en primer lloc, casos aïllats i, en segon lloc - el que té particular importància -, o eren empreses mercantils, amb els pitjors aspectes de l'especulació, del lucre, de la trapelleria i l'engany, o bé "exercicis acrobàtics de beneficència burgesa", odiada i menyspreada, amb tota raó, pels millors obrers." (Lenin, Una gran iniciativa, 1919).

*"L'emancipació de la dona no es fa possible sinó quan aquesta pot participar en gran escala, en escala social, en la producció i el treball domèstic no li ocupa sinó un temps insignificant. **Aquesta condició només pot realitzar-se amb la gran indústria moderna, que no solament permet el treball de la dona a gran escala, sinó que fins i tot ho exigeix i tendeix més i més a transformar el treball domèstic privat en una indústria pública**" (La situació de la classe Obrera a Anglaterra, Engels).*

*"Caminem a hores d'ara cap a una revolució social en què les bases econòmiques actuals de la monogàmia desapareixeran segurament com les de la prostitució, complement d'aquella. **La monogàmia va néixer de la concentració de grans riqueses en les mateixes mans - les d'un home - i del desig de transmetre aquestes riqueses per herència als fills d'aquest home, excloent als de qualsevol altre.** Per això era necessària la monogàmia de la dona, però no la de l'home; tant és així, que la monogàmia de la primera no ha estat el menor obstacle per a la poligàmia descarada o oculta del segon. **Però la revolució social imminent, transformant almenys la immensa de les riqueses duradores hereditàries - els mitjans de producció en propietat social, reduirà al mínim totes aquestes preocupacions de transmissió hereditària (...).***

*En tot cas, es modificarà molt la posició dels homes. Però també patirà profunds canvis la de les dones, la de totes elles. **Quan els mitjans de producció passin a ser propietat comuna, la família individual deixarà de ser la unitat econòmica de la societat. L'economia domèstica es convertirà en un assumpte social; la cura i l'educació dels fills també. La societat cuidarà amb la mateixa cura de tots els fills, siguin legítims o naturals. (...)***

Així doncs, el que podem conjecturar avui sobre la regularització de les relacions sexuals després de la imminent supressió de la producció capitalista és, més que res, d'un ordre negatiu, i queda limitat, principalment, al que ha de desaparèixer. Però què sobrevindrà? Això es veurà quan hagi crescut una nova generació: una generació d'homes que mai s'hagin trobat en el cas de comprar a costa de diners, ni amb ajuda de cap altra força social, l'abandó d'una dona, i una generació de dones que mai s'hagi vist en el cas de lliurar-se a

un home en virtut d'altres consideracions que les d'una amor real, ni de refusar lliurar-se al seu amant per por de les consideracions econòmiques que això pugui portar-los. I quan aquestes generacions apareguin, enviaran a la banya tot el que nosaltres pensem que haurien de fer" (L'Origen de la Família, la Propietat Privada i l'Estat, Engels).

**LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFON
LA PREMSA COMUNISTA**

*****

PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076
28080 MADRID – ESPANYA

*****

www.pcielcomunista.net46.net
pcielcomunista@gmail.com

EL SUPOSAT "MARXISME" DE LA CUP

"Els homes han estat sempre, en política, víctimes nècies de l'engany aliè i propi, i ho seguiran sent mentre no aprenguin a descobrir darrere de totes les frases, declaracions i promeses morals, religioses, polítiques i socials, els interessos d'una o altra classe." (*Tres fonts i tres parts integrants del marxisme*, Lenin, 1913).

En tots els mitjans es parla dels "marxistes de la CUP", d'"els anti-capitalistes de la CUP", etc. La burgesia s'esforça per presentar aquest conglomerat com l'alternativa marxista i anti-capitalista.

En realitat els plantejaments dels integrants del conglomerat CUP (diguei's CUP, CUP-AE, CUP-CC segons l'ocasió ho reclami) coincideixen amb aquells que pretenien fer passar com a "marxista" la submissió de la classe obrera al principi de la nacionalitat i el suport a moviments burgesos d'independència nacional amb el pretext – ja denunciat en el text de 1924 que es publica en aquest número de la revista– d'oposar, a una burgesia inconseqüent des del punt de vista del seu nacionalisme, una espècie de nacionalisme conseqüent de la classe obrera.

Aquesta fórmula és la fórmula del bolxevisme nacional de Radek, el preludi dels meetings conjunts amb el Partit Socialista Nacional Alemany hitlerià i de l'aliança de la Rússia estalinista amb l'Alemanya socialista nacional. És la fórmula de la traïció a l'internacionalisme proletari, de la traïció a la perspectiva de la Revolució Mundial i de l'abjuració del marxisme.

Abans d'entrar en l'anàlisi que ens porta a afirmar categòricament que la CUP i les seves organitzacions satèl·lits són una organització anti-marxista, recordem el que va haver de dir Lenin en relació a la tergiversació del marxisme per part dels social-xovinistes:

"Ocorre avui amb la doctrina de Marx el que ha solgut ocórrer en la història repetides vegades amb les doctrines dels pensadors revolucionaris i dels caps de les classes oprimides en la seva lluita per l'alliberament. En vida dels grans revolucionaris, les classes opressores els sotmeten a constants persecucions, acullen les seves doctrines amb la ràbia més salvatge, amb l'odi més furiós, amb la campanya més desenfrenada de mentides i calúmnies. Després de la seva mort, s'intenta convertir-los en icones inofensives, canonitzar-los, per dir-ho així, envoltar els seus noms d'una certa aurèola de glòria per "consolar" i enganyar a les classes oprimides, castrant el contingut de la seva doctrina revolucionària, fent mella el seu tall revolucionari, envilint-la. En semblant "arranjament" del marxisme es donen la mà actualment la burgesia i els oportunistes dins del moviment obrer. Obliden, releguen a un segon pla, tergiversen l'aspecte revolucionari d'aquesta doctrina, el seu esperit revolucionari. Fan passar a primer plànol, enalteixen el que és o sembla ser acceptable per a la burgesia. Tots els socialxovinistes són avui -- bromes apart -- "marxistes". I cada vegada amb major freqüència els savis burgesos alemanys, que ahir encara eren especialistes a polvoritzar el marxisme, parlen avui d'un Marx "nacional-alemany" que, segons ells, va educar aquestes associacions obreres tan magníficament organitzades per dur a terme la guerra de rampinya!"

Ja vam publicar en el "El Comunista nº55" una petita ressenya en "Una lliçó del soufflé sobiranista català" sobre

l'abraçada que es van donar el representant de la burgesia catalana i president de la Generalitat (Artur Mas) i el diputat de la CUP (David Fernández). Això no era només un fet fortuït o accidental. L'abraçada sentida i apassionada entre els dos diputats va ser només l'escenificació de l'abraçada real, del compromís polític de la petita i mitjana burgesia juntament amb part de l'aristocràcia obrera per arrossegar al pantà del nacionalisme i del xovinisme als grups combatius de la classe obrera.

Heus aquí l'autèntica abraçada política consumada el 9 de gener de 2016, tres mesos després de les eleccions per al parlament català del 27-09-2015:

*"A l'efecte de garantir l'estabilitat parlamentària i enfortir l'acció de govern durant aquesta legislatura, la CUP-Crida
Constituent
Es compromet a:*

- 1.- No votar en cap cas en el mateix sentit que els grups parlamentaris contraris al procés i/o el dret a decidir quan estigui en risc aquesta estabilitat.*
- 2.- Garantir que dos diputats/des de la CUP-CC s'incorporaran a la dinàmica del grup parlamentari de Junts pel Sí, de manera estable. Participaran en totes les deliberacions i actuaran conjuntament en les preses de posició del grup per donar compliment a l'establert en el punt 1.*
- 3.- Investir en primera votació el candidat a la presidència de la Generalitat en la investidura que l'actual president proposi d'entre els membres del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Així mateix,*
- 4.- La CUP-CC assumeix que la defensa en els termes polítics del procés tal com l'entén la CUP-CC pugués haver posat en risc l'embranchida i el vot majoritari de la població i l'electorat a favor del procés cap a la independència en una negociació que ha desgastat ambdues parts i la base social i popular de l'independentisme. Cal reconèixer errors en la bel·ligerància expressada cap a Junts pel Sí, sobretot quant a la voluntat inequívoca d'avançar en el procés d'independència i en el procés constituent que comporta, únic escenari de construcció d'estructures i marcs de sobirania que ens pot permetre, com a societat, albirar altres quotes de justícia social i participació democràtica. Per tot això, la CUP-CC es compromet a reconstruir, amb caràcter general, la potència discursiva i movilitzadora de l'etapa política que s'inicia amb aquest acord, incloent la defensa activa de tots els agents que ho fan possible.*
- 5.- La CUP-CC posa a la disposició de l'acord el compromís de renovar, tant com sigui necessari, el propi grup parlamentari amb l'objectiu de visualitzar un canvi d'etapa i assumir implícitament la part d'autocrítica que li correspon en la gestió del procés negociador. Els relleus en el grup parlamentari es produiran immediatament després del ple d'investidura. Barcelona, 9 de gener de 2016"*

Com s'ha arribat a aquest acord d'investidura?

Les eleccions al parlament català van deixar al grup de Junts pel Sí (combinació dels partits burgesos de CDC i ERC) amb 62 diputats (dels 135), insuficients per poder investir al seu candidat sense el suport d'algun diputat de la CUP. Aquesta broma aritmètica és la que ha obligat a la CUP a realitzar les piruetes que detallarem i no els ha deixat seguir recolzant a la burgesia sense haver de mullar-se massa.

Per encobrir que des del primer moment la suposada organització "anti-capitalista" va estar en la posició de facilitar un govern burgès que representés la perfecta continuïtat amb l'anterior govern (és a dir, un govern de CDC amb ERC que eren els partits que governaven abans de les eleccions) un sector de la CUP va convertir en un "punt d'honor" el que el president investit no fos Artur Mas (President en funcions en aquell moment).

Com a organització conglomerat de la petita burgesia ha d'actuar i va actuar segons aquest caràcter de classe: *"la petita burgesia, gran només en la seva jactància, és absolutament incapaç d'acció i extremadament poruga quan es tracta d'arriscar alguna cosa. La naturalesa mesquina de les seves transaccions comercials i de les seves operacions de crèdit és particularment idònia per donar al seu caràcter la petjada d'una falta d'energia i d'iniciativa; per això hem d'esperar que aquestes qualitats distingeixin també la seva conducta política."* (Revolució i contrarrevolució a Alemanya, K. Marx, 1849)

Després de varies negociacions amb CDC i ERC (disfressats de Junts pel Sí), aquestes són les propostes que es van sotmetre a 1.200 militants de la CUP a la assemblea del 29 de novembre de 2015 (i el seu resultat):

"La proposta més votada ha estat la primera: 'El tancament d'un acord amb Junts pel Sí que inclogui mesures de pla de xoc, de ruptura i de procés constituent i una presidència del govern diferent d'Artur Mas i Gavarró –amb independència que aquest pogués ocupar uns altres llocs al govern.'

Les altres tres propostes eren les següents

2) 'El tancament d'un acord amb Junts pel Sí que inclogui mesures de pla de xoc, de ruptura i de procés constituent i el vot afirmatiu a una presidència del govern d'Artur Mas i Gavarró.'

3) 'La continuïtat de la negociació amb Junts pel Sí com a mínim fins després del 20 de desembre a l'espera que els escenaris posteriors a les eleccions espanyoles permetin interpel·lar CSQEP i l'assumpció d'una solució col·lectiva, condicionant en qualsevol cas l'abstenció de l'esquerra parlamentària a un calendari de compromisos en matèria de pla de xoc, de ruptura i de procés constituent a tres, sis i no mesos.'

4) 'La continuïtat de la negociació amb Junts pel Sí fins a la celebració d'una assemblea nacional descartant l'assoliment d'un acord sempre que inclogui la presidència d'Artur Mas i Gavarró i, per tant, anar a unes eleccions anticipades.'

Cada assistent al debat podia votar tres opcions, a tot estirar. I el resultat ha estat aquest:

–Opció 1: 823

–Opció 2: 434

–Opció 3: 129

–Opció 4: 574"

(Vilaweb, 29-11-2015)

Així doncs, l'opció més votada consisteix a investir un govern de CDC i ERC amb Artur Mas al govern però no com a president.

Aquesta tesiura no va ser acceptada per Junts pel Sí que va insistir a investir a Artur Mas com a president (és molt important adonar-se que aquest és l'únic detall que balla, la titella que posaran al capdavant del projecte comú) així que al cap d'un mes més de negociacions es va tornar a convocar una nova assemblea de la CUP (en una organització sense principis totes les decisions es poden revisar...).

Aquestes són les propostes que es van sotmetre a votació el 27 de desembre de 2015:

"A. 'Acceptar la proposta d'acord polític amb l'objectiu d'avançar cap a la creació d'una república catalana a partir d'un full de ruta de desconexió institucional i de ruptura democràtica, un pla de xoc d'emergència social i un procés constituent popular i democràtic que permeti d'eixamplar la base del procés. I, en conseqüència, acceptar el Consell de presidència encapçalat per Artur Mas.'

B. 'Rebutjar el Consell de presidència encapçalat per Artur Mas i, per tant, la proposta d'acord polític. Esgotar el termini de negociació per una presidència de consens amb pla de xoc, full de ruta per a la ruptura i procés constituent amb l'objectiu d'eixamplar la base del procés de creació d'una república catalana. Assumir que hi haurà noves eleccions en cas que Junts pel Sí no presenti una alternativa a la presidència.'

C. 'Rebutjar la proposta d'acord polític de pla de xoc, procés constituent, full de ruta per la ruptura i el Consell de presidència. Afavorir la investidura d'Artur Mas amb l'objectiu d'evitar unes noves eleccions, desbloquejar la situació actual i continuar treballant per eixamplar la base del procés i per a la creació d'una república catalana.'

D. 'Rebutjar el Consell de presidència encapçalat per Artur Mas i, per tant, la proposta d'acord polític. Traslladar a Junts pel Sí la responsabilitat de buscar suport més enllà del grup parlamentari de la CUP-CC a través de la nostra abstenció en el ple d'investidura. En cas que Junts pel Sí no obtingués més suport, assumir que hi haurà noves eleccions." (Vilaweb, 19-12-2015)

Hem citat les propostes senceres perquè el lector pugui observar el nivell d'embrollament que és capaç la petita burgesia. Les propostes A i C consisteixen a investir un govern de CDC i ERC, mentre que la proposta D consisteix a traslladar a uns altres la responsabilitat d'investir a CDC i ERC. La proposta B consisteix a seguir negociant, amb l'advertiment d'"assumir" que hi haurà nou circ electoral.

L'"assemblea" d'afiliats de la CUP del 27 de desembre de 2015 va empatar en la quarta volta... va empatar! amb 1.515 vots a favor de la proposta A i 1.515 vots a favor de la proposta B... No pot haver-hi demostració més gràfica de la falsedat intrínseca de l'assemblearisme dels social-xovinistes de la CUP.

Per "desempatar" es va convocar per al dia 2 de gener de 2016 una reunió del "consell polític" i "grup d'acció parlamentària" (és coneguda que la petita burgesia és molt prolífica inventant noms i òrgans) per decidir entre aquestes dues opcions:

"A) En un nou ple d'investidura, 5 diputats de la CUP votarien a favor d'investir Artur Mas i 5 en contra, o bé els 10 diputats s'abstindrien.

B) Dos diputats hi votarien a favor i 8 s'abstindrien, per a plasmar la defensa de la independència i d'un procés constituent i popular i de l'oposició a la continuïtat de les polítiques de retallades i privatitzacions." (Vilaweb, 01-01-16)

L'única opció en la qual es contempla votar en contra del govern de la corrent de la burgesia catalana que ha governat en els últims 30 anys (quan no ho va fer CDC, ho va fer ERC en l'anomenat "tripartit") és si la meitat vota a favor i l'altra meitat en contra...

El resultat d'aquesta reunió va ser la decisió de l'opció A. El fet que hagués hagut de comportar la no investidura del govern.

Set dies després, en una demostració de coherència com a colofó de tot l'anterior, el dissabte 9 de gener de 2016, una delegació de negociadors de la CUP-CC i una altra de Junts pel Sí, van arribar a l'acord que s'ha transcrit més amunt. És a dir, l'opció B: invertir al govern.

Després de tot el circ assembleari, un reduït grup de negociadors acorda que CUP-CC cedeixi dos diputats a Junts pel Sí, acorda no votar en contra de Junts pel Sí, acorda la dimissió i reemplaçament de dos diputats seus com a penitència o tribut per la no investidura d'Artur Mas, acorda la defensa activa dels agents d'aquest acord, acorda invertir a un govern de CDC i ERC en la primera sessió d'investidura i... acorda no invertir a Artur Mas, sinó... a qui ell proposi!

El final d'aquesta comèdia ha estat doncs que l'organització social-xovinista ha recolzat un govern de CDC i ERC amb Carles Puigdemont, designat per Artur Mas, com a president de la Generalitat. Al que ha seguit el suport parlamentari a pràcticament totes les iniciatives de govern, inclosa la pròrroga dels pressupostos que poc abans els semblaven completament anti-socials.

Com justifiquen els social-xovinistes de la CUP-CC el seu suport a la burgesia catalana?

Prenguem com a exemple els trotskistes de "Lluita Internacionalista" que compleixen la funció d'atreure a la classe obrera cap al nacionalisme i a la CUP. Autèntics especialistes en l'art de nedar i guardar la roba, ofereixen una de les versions més refinades de la justificació de la traïció permanent a la causa de la classe obrera i a la revolució anti-capitalista (oposant-se a l'acord aconseguit in extremis però no obstant això romanent dins de la CUP-CC). Després de les eleccions, a l'octubre de 2015, deien: "Com és possible que un partit revolucionari proposi facilitar la investidura d'un govern amb partits burgesos? I certament el fet de votar, ni que sigui dos, o fins i tot una abstenció, és efectivament facilitar la seva investidura. Tampoc tenim cap dubte que el govern de JxS seria un govern burgès.

Lenin, en «Esquerranisme, malaltia infantil del comunisme» deia que era obligatori utilitzar «la menor «esquerda» entre els enemics, tota contradicció d'interessos entre la burgesia dels diferents països, entre els diferents grups o diferents categories burgeses a l'interior de cada país; cal aprofitar igualment les menors possibilitats d'obtenir un aliat de masses, encara que sigui temporal, vacil·lant, inestable, poc segur, condicional.» A un altre moment escriu: «Des de 1905 van defensar sistemàticament l'aliança de la classe obrera amb

els camperols, contra la burgesia liberal i el tsarisme, no negant-se mai, al mateix temps, a recolzar a la burgesia contra el tsarisme (en els empats electorals, per exemple); i prosseguint així mateix la lluita ideològica i política més intransigent...»." (18 d'octubre de 2015, publicat per LI-CUP)

La invocació impúdica d'aquest text de Lenin caracteritza a l'oportunisme. Lenin mateix els respon bé: "No han comprès si més no que una cosa és el moviment democràtic contra les restes de la servitud i una altra el moviment socialista contra la burgesia" (Aventurisme revolucionari, Lenin, 1902) i sense entendre aquesta diferència essencial és inútil llegir a Lenin i al marxisme. "Què implica aquest requisit absolut del marxisme aplicat al nostre problema?

Abans de res, que és necessari distingir estrictament dues èpoques del capitalisme diferents per complet des del punt de vista dels moviments nacionals. D'una banda, hi ha l'època de la caiguda del feudalisme i de l'absolutisme, l'època en què es constitueixen la societat democràtica burgesa i el seu Estat, l'època en què els moviments nacionals adquireixen per primera vegada el caràcter de moviments de masses, incorporant d'una o altra manera a totes les classes de la població a la política per mitjà de la premsa, de la seva participació en institucions representatives, etc. D'altra banda, presenciem una època en què els Estats capitalistes tenen ja la seva estructura acabada, un règim constitucional fa molt temps establert i un antagonisme molt desenvolupat entre el proletariat i la burgesia; presenciem una època que pot anomenar-se vigília de l'enfonsament del capitalisme." (El dret de les nacions a l'autodeterminació, Lenin, 1905).

"El proletariat pot recolzar, i està obligat a fer-ho, a la burgesia militant, quan aquesta sosté una lluita realment revolucionària contra el feudalisme. Però no és assumpte del proletariat donar suport a una burgesia que es va sentint satisfeta." (El programa agrari de la socialdemocràcia en la primera revolució russa 1905/1907).

Lluita Internacionalista i la CUP-CC estan recolzant a la burgesia catalana, a la fracció d'ella que porta governant des de fa 30 anys i fins i tot abans, una burgesia plenament reaccionària i anti-obrera.

Una altra mostra de contorsionisme polític és la molt significativa presa de posició de LI-CUP titulada "Davant la imputació d'Artur Mas".

En aquesta nota critiquen un article d'un sindicalista que crida a no solidaritzar-se amb Artur Mas. La resposta de LI-CUP, després de dir que es tracta de "una persona odiada i amb raó per qualsevol lluitador social", és la següent "Efectivament com diu l'article «No és un dels nostres». Però d'aquí ell dedueix que nosaltres no podem solidaritzar-nos amb Mas.

Nosaltres no compartim aquesta forma de raonar. Si Mas estigués imputat per qualsevol altre delictes, nosaltres no tindríem cap problema, però imputant a Mas per la convocatòria del 9-N el que es vol és imposar la llei del silenci al poble de Catalunya. El que pretén l'Estat i el Govern Central és utilitzar Artur Mas per copejar un dret que no podem obviar: el dret d'autodeterminació del poble català.

Aquesta lògica de neutralitat no és la que hem aplicat amb casos més llunyans, i de fet, més greus. Personatges com el líder palestí Yasser Arafat, o el kurd Abdullah Ocalan eren també burgesos, van ser els artífexs de traïcions a les lluites dels seus pobles. Per aquestes traïcions mereixen la condemna

dels seus pobles, però ni Israel ni Turquia són ningú per jutjar-los, ni empresonar-los. I és evident que no els jutgen per aquestes traïcions sinó per castigar la lluita que representen. Doncs passa el mateix amb Mas: cap tribunal espanyol té dret a condemnar-lo pel 9-N. I el que aquí es jutja no són les privatitzacions i les retallades, sinó el dret d'autodeterminació sinó (sic) del poble català. I en aquest conflicte no som neutrals. Mas és un canalla, però no correspon a la fiscalia ni als tribunals espanyols jutjar-lo. Mas no és un dels nostres i ho diem molt clar, però nosaltres no passem de la provocació de l'estat contra el poble de Catalunya i aquesta ha de tenir resposta. És per això que sense dissoldre cap de les crítiques a Mas cridem a la mobilització contra aquest atac de l'estat." (18 d'octubre de 2015, publicat per LI-CUP)

Aquesta és la conclusió: sempre hi haurà una excusa perquè els Arafat, els Ocalan, els Artur Mas (!!), i en definitiva tota la burgesia trobi sempre la solidaritat dels trostkistes de LI-CUP i de la seva organització (UIT), malgrat totes les canallades i atacs que hagin realitzat contra la classe obrera.

El 12 de febrer de 2016 els social-xovinistes de LI-CUP es pregunten: "I ara què?", aquesta és la resposta que ells es donen: "Defensarem el Govern català davant els atacs de l'Estat que vagin contra l'exercici del dret d'autodeterminació. Cal debatre un pla de mobilitzacions per respondre, inclòs la crida a la vaga general en cas d'intervenció del Parlament i/o el Govern, i a la solidaritat dels i les treballadores dels altres pobles de l'estat." (12 de febrer de 2016)

Repetim el que és obvi: Artur Mes representa la fracció de la burgesia que ha governat Catalunya i determinat també el govern de l'Estat Espanyol durant els últims 30 anys. S'hauran adonat els social-xovinistes d'aquest "matis" que diferencia la Rússia tsarista de la Catalunya i Estat espanyol de l'any 2016?

"Però Rússia es troba encara en l'època de la seva transformació burgesa, i no proletària; no és el problema de l'alliberament econòmic del proletariat el que està madur per complet, sinó el de la llibertat política, és a dir (en el fons), el de la plena llibertat burgesa" (Dues utopies, Lenin, 1912)

Què havia de dir Lenin referent a aquesta confusió que els social-xovinistes actuals repeteixen 100 anys després?

"Falses referències a Marx i a Engels Estendre l'apreciació sobre aquesta guerra progressista burgesa i d'alliberament nacional a la guerra imperialista moderna és burlar-se de la veritat. El mateix pot dir-se – i amb major vigència fins i tot – de la guerra de 1854 – 1855 i de

totes les guerres del segle XIX, quan ni l'imperialisme modern, ni les condicions objectives madures per al socialisme, ni els partits socialistes de masses existien en tots els països bel-ligerants [l'imperialisme modern és la característica econòmica fonamental tant de l'Estat espanyol, com de la Unió Europea, com de Catalunya]; és a dir, quan no es donaven aquestes condicions de les quals el Manifest de Basilea deduí la tàctica de la "revolució proletària" en relació amb la guerra entre les grans potències.

Qui avui es remet a l'actitud de Marx cap a les guerres de l'època de la burgesia progressista i oblida les paraules de Marx: "els obrers no tenen pàtria" – paraules que es refereixen precisament a l'època de la burgesia reaccionària i caduca [Estat espanyol, a Catalunya i en la resta de l'estat, any en curs], a l'època de la revolució socialista -, tergiversa sense pudor a Marx i reemplaça el punt de vista socialista per un burgès." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916).

Rellegim doncs la tesi marxista que els social-xovinistes de la LI-CUP intenten ocultar: *"S'acusa també als comunistes de voler abolir la pàtria, la nacionalitat. Els obrers no tenen pàtria, no se'ls pot arrabassar el que no posseeixen." (Manifest del Partit Comunista, 1848)* *"El treball industrial modern, el modern jou del capital, que és el mateix a Anglaterra i a França, a Amèrica del Nord que a Alemanya, despulla al proletariat de tot caràcter nacional." (Manifest del Partit Comunista, 1848).*

I acabem amb unes últimes cites de Lenin: *"Els interessos de la classe obrera i de la seva lluita contra el capitalisme exigeixen una completa solidaritat i la més estreta unió dels obrers de totes les nacions, exigeixen que es rebutgi la política nacionalista de la burgesia de qualsevol nació. (...) A l'obrer assalariat tant li dóna que el seu principal explotador sigui la burgesia russa més que la al·lògena, com la burgesia polonesa més que l'hebrea, etc. A l'obrer assalariat que hagi adquirit consciència dels interessos de la seva classe li són indiferents tant els privilegis estatals dels capitalistes russos com les promeses dels capitalistes polonesos o ucraïnesos d'instaurar el paradís a la terra quan ells gaudeixin de privilegis estatals." (El dret de les nacions a l'autodeterminació, Lenin).*

"Nacionalisme burgès i internacionalisme proletari: aquestes són les dues consignes antagòniques i inconciliables que corresponen als dos grans bàndols que divideixen a les classes del món capitalista i expressen dues polítiques (és més, dues concepcions) en el problema nacional." (Notes crítiques sobre el problema nacional, Lenin)

UN TEXT DE LA NOSTRA CORRENT

Publiquem aquest text que aborda qüestions fonamentals com la relació general entre els principis i els mètodes tàctics; reclamant un conjunt de normes estables (el programa tàctic) i el sotmetiment de qualsevol anàlisi de la situació als resultats ja adquirits pel moviment proletari marxista, així com a la finalitat última d'aquest: la revolució social anticapitalista i la instauració del comunisme mundial.

Posa en els seus termes justos la tàctica del II congrés de la III Internacional en relació a la qüestió nacional i colonial; preveient i exclouent per sempre les interpretacions que tendeixen a fer de la qüestió nacional un principi (que, com a tal, és i només pot ser un principi burgès), i a aplicar-lo a àrees i països de capitalisme desenvolupat: el que representa oberta

traïció de tots els principis classistes i comunistes, així com de la pròpia lletra de les tesis de la Internacional Comunista.

Aquest text és d'absoluta vigència, ja que actualment es proposa i proposa fins a la sacietat, per part dels qui pretenen ser marxistes, la submissió de la classe obrera al principi de la nacionalitat, i el suport a moviments burgesos d'independència nacional. De vegades amb el pretext (ja denunciat en aquest text de 1924) d'oposar, a una burgesia inconseqüent des del punt de vista del seu nacionalisme, una espècie de nacionalisme conseqüent de la classe obrera. Aquesta fórmula és la que enarboren els trotskistes de tot tipus, per exemple, en la qüestió nacionalista catalana. Aquesta és la fórmula del bolxevisme nacional de Radek, el preludi dels mitings conjunts amb el Partit Socialista Nacional Alemany i de l'aliança de la Rússia estalinista amb l'Alemanya socialista nacional. És la fórmula de la traïció a l'internacionalisme proletari, de la traïció a la perspectiva de la Revolució Mundial, i de l'abjuració del marxisme.

EL COMUNISME I LA QÜESTIÓ NACIONAL

Prometeo - 1924

Les discussions sobre el mètode del proletariat revolucionari i comunista giren sovint entorn a la qüestió dels "principis", i d'un pretès dualisme entre aquests i l'acció, entre la teoria i la pràctica. No és freqüent que s'aconsegueixi entendre's amb claredat en aquesta matèria; no obstant, sense entendre's en això qualsevol desenvolupament de crítica i de polèmica esdevé estèril confusió.

L'oportunisme vell i nou, desplaçant l'abast de la tesi marxista que condemna i buida totes les idees innates i eternes que pretenen ser la base de la conducta humana, parla sovint d'una acció a conduir fora de tota premissa que pugui limitar-la i entorpir-la, d'una política sense principis fixos. El revisionisme clàssic de Berstein, que hàbilment es sobreposava al moviment proletari simulant haver deixat en peus la doctrina revolucionària de Marx, proclamava: la finalitat no és res, el moviment ho és tot. Dir que la finalitat no és res, ho veurem de seguida, significa que es poden deixar de banda els *principis*: perquè els principis, per al comunisme marxista, no són sinó *finalitats*, o sigui punts d'arribada de l'acció... I que no sembli paradoxal la contraposició dels dos termes.

Treta d'enmig la visió d'una vasta finalitat, i guardada a les golfes la doctrina del moviment, el reformisme oportunista parla només dels problemes actuals a resoldre cas per cas, de manera empírica, per al futur immediat.

Però, es podia preguntar, i es pot preguntar a les formes d'aquesta falsificació, que no ha acabat certament de renovar-se i representar-se, quin serà doncs, suprimida qualsevol regla i guia permanent, l'indicador que aconsellarà l'elecció entre les diverses formes d'acció? I l'oportunisme (que va ser i és planer "obrerisme", pel qual s'ha substituït la doctrina i la praxis general de la revolució proletària) responia que inspirava la seva tasca quotidiana en els interessos obrers, entenent però els interessos, cas a cas, de grups i categories particulars i considerant la seva satisfacció més fàcil, immediata, a curt termini.

A 90 anys d'aquelles tesis, liquidada la Internacional Comunista per part dels qui defensaven la tàctica social-nacionalista i la fal·làcia del socialisme en un sol país, consumades les revolucions antifeudals pendents a tota l'àrea asiàtica i africana mentre el proletariat de les metròpolis es trobava sotmès i derrotat, estès el capitalisme a tot el globus terrestre (la qual cosa no era un fet complet al 1924 sinó més aviat entorn al 1975); l'única revolució pendent a Catalunya i al món sencer és la revolució proletària anticapitalista mundial, i l'única tàctica possible és la que correspon a aquest període: la de l'exclusió de qualsevol front únic polític i de qualsevol tàctica d'aliances amb moviments burgesos que ja no poden ser revolucionaris, sinó que són ineludiblement conservadors i contrarevolucionaris. L'única consigna vàlida davant les maniobres de totes les burgesies: **l'enemic està al propi país, és la pròpia burgesia!**

Les solucions dels problemes d'acció no s'inspiren així en el conjunt del moviment proletari i del seu camí històric, sinó que són, cas per cas, concebudes limitadament per petits sectors de la classe obrera, i per a breus etapes del seu camí. Actuant així, el revisionisme s'allibera de qualsevol lligam amb els principis, i, en les seves formes més o menys desenvolupades, es vanaglòria, no obstant això, d'estar en el veritable esperit del marxisme, que consistiria en el més ampli llibertinatge i eclecticisme.

La lluita contra aquestes desviacions assumeix i assumirà aspectes importantíssims en el desenvolupament del moviment proletari, a través de les seves complexes experiències. Aquella manera de presentar i solucionar les qüestions ha estat moltes vegades criticat i recelat: no obstant això el revisionisme trobarà formes més dissimulades per tornar a impregnar l'acció del proletariat. No exposarem aquí el seu rebatiment en general, sinó només en relació a un problema particular, la qual cosa fa també la nostra posició més intel·ligible.

Bastantes vegades, de la nostra banda, des de l'esquerra marxista, s'ha aixecat el vel al truc vulgar de l'oportunisme. La seva pretesa aversió als principis, als dogmes, com cretinament es deia, es reduïa simplement a una observança obstinada i cega dels principis propis de la ideologia burgesa i contrarevolucionària. Els positius, els pràctics, els lliures de prejudicis dins el moviment proletari, es revelaven en el moment crucial com els més beats partidaris d'idees burgeses, a les quals pretenien subordinar el moviment proletari, i tot interès dels treballadors.

La crítica teòrica que posa de relleu aquest fet característic, procedeix paral·lelament al desemmascament polític de l'oportunisme socialista com una forma d'acció burgesa, i dels seus caps com els agents del capitalisme en les files del proletariat.

A l'inici de la guerra mundial, la fallida clamorosa de la Internacional oportunista es va defensar a sí mateixa

teòricament, amb arguments que, en el camp de la teoria com en el de la propaganda socialista, apareixien com a sorpreses, com a revelacions no esperades, com a "descobriments" sensacionals. Aquells que havien impugnat que el socialisme tingués principis doctrinals i programàtics, afirmaven d'improvís que el socialisme no conservava ni tan sols aquesta originalitat, de ser el moviment sense principis, sinó que s'havia de subordinar a l'incondicional reconeixement de certes tesis, fins a aquell moment mai explícitament proclamades, sempre considerades per contra com a estranyes al pensament socialista, i objecte per part d'aquest d'una demolició polèmica definitiva. El socialisme es reduïa a una "sub-escola" del moviment de l'esquerra burgesa, s'afiliava a la ideologia de la denominada democràcia, presentada improvisadament no com la considera el marxisme en les seves més elementals afirmacions, o sigui com la doctrina apropiada als interessos de classe burgesos, sinó com una mica més avançat i progressiu respecte a la dominació política capitalista. Els traïdors de la Internacional "van descobrir" llavors principis que ens van tirar entre les cames, i pels quals van pretendre que l'acció del proletariat fos ineluctablement prejutjada i determinada; als quals van afirmar que tots els interessos immediats, també els dels grups particulars que ells tenien tan prop del cor, havien de sacrificar-se inexorablement. Tres d'aquests principis van ser sobretot enarborats: el principi de la llibertat democràtica, el de la guerra defensiva, el de la nacionalitat.

Amb art fins a aquell moment els oportunistes havien simulat una ortodòxia teòrica, parlant sempre a les masses de lluita de classe, de socialització dels mitjans de producció, de l'abolició de l'explotació del treball: perquè el *descobriments* improvisat de nous principis havia de servir per sorprendre al proletariat i per desbaratar la seva consciència de classe i la ideologia revolucionària, sabotejant la possibilitat d'una mobilització ideal en el sentit classista; com, corresponentment, el pas obert dels càrrecs dirigents de les grans organitzacions obreres a una aliança amb la burgesia, havia de tallar de cop qualsevol plataforma de re-ordenament i de vinculació a una acció socialista de la classe obrera mundial.

Llavors es va aprendre (i ben pocs van saber, i menys encara van poder, entre els militants socialistes, expressar la seva indignació i la seva protesta) que el proletariat socialista havia de deixar de banda els principis mentre eren els principis de la doctrina classista, però havia d'inclinar-se davant ells com una cosa sagrada, quan es tractava dels principis de la ideologia burgesa, d'aquelles idees fonamentals en la religió de les quals les classes dominants tendeixen a transformar la prevalença dels seus interessos: la traïció al contingut de la crítica marxista no podia fer més vergonya...

Per donar una petita idea de com de lluny es va anar en aquesta descarada superposició d'elements estranys i contradictoris a les més òbvies formulacions de la doctrina socialista, citarem només un exemple. Per part nostra, es va invocar, naturalment, el conegut passatge del *Manifest dels Comunistes*, segons el qual el proletariat no té pàtria, i pot considerar-se constituït en nació, en un sentit ben divers al sentit burgès, només quan s'hagi conquistat el domini polític. Doncs bé, un dels propagandistes més coneguts del partit socialista, ni més ni menys que el "tècnic", de la propaganda en el vell partit, això és el Paoloni, va respondre sostenint això: que la condició d'haver conquistat el domini polític consistia

en la conquesta del... sufragi democràtic: i allà on el proletariat gaudia del dret electoral, llavors aquest tenia una pàtria i deures nacionals! Aquesta tesi, que ni tan sols comentarem, demostra com aquells als quals es confiava la propaganda del marxisme en la segona internacional, o eren increïblement bèsties o increïblement descarats.

Des d'aquestes pàgines s'ha exposat i s'exposarà millor la crítica marxista al "principi" burgès de democràcia i de llibertat. Nosaltres no ens prenem seriosament la filosofia liberal burgesa i el seu igualitarisme jurídic. A la seva demolició teòrica s'acompanya, en el concepte comunista, un programa polític del proletariat que liquida qualsevol il·lusió sobre la possibilitat d'aplicar mètodes liberals i llibertaris per a la finalitat revolucionària: la supressió de la divisió de la societat en classes. El pretès dret igual de tots els ciutadans en l'Estat burgès, no és més que la traducció del principi econòmic de la "lliure concurrència" i de la paritat, sobre el mercat, dels venedors i compradors de mercaderies: aquest anivellament significa només la consolidació de les condicions més oportunes perquè l'explotació i l'opressió capitalista s'instaurin i es conservin.

En relació directa amb aquesta crítica, fonamental per al pensament socialista, està la demostració que la invocació, com a guia de la política proletària i socialista enfront de la guerra, el grau de major o menor "llibertat democràtica" aconseguit pels països en conflicte, significa sotmetre's purament a criteris burgesos i antiproletaris: no insistirem doncs sobre el primer dels tres principis esmentats més amunt.

Els altres dos principis estan en dependència de la mateixa tergiversació teòrica: parlar de guerres justes i injustes, segons que siguin d'agressió o de defensa, o bé que tinguin l'objectiu de donar a les poblacions el govern que es diu que desitgen majoritàriament, pressuposa la creença en un principi de democràcia instaurat en les relacions entre els Estats, així com en les relacions entre individus.

Tals principis són els que la burgesia pregonava amb l'objectiu precís de crear a les masses populars una ideologia favorable al seu domini, de la qual no pot confessar les determinants despietadament egoïstes. Mentre per a la vida interna de l'Estat capitalista modern la democràcia electiva correspon de fet a una sanció jurídica i a una norma constitucional, encara que no constitueixi, des del nostre punt de vista, cap garantia efectiva per al proletariat que en els moments decisius de la lluita de classe es trobarà contra la màquina armada de l'Estat; en les relacions internacionals ni tan sols existeixen les sancions i les convencions que responguin a una aplicació formal d'aquells principis que deriven de la teoria democràtica.

Per al règim capitalista la instauració de la democràcia en l'Estat va ser una necessitat inherent al seu desenvolupament; no serà el mateix de cap de les formes deduïdes de la teoria democràtica per a les relacions internacionals, i pregonades pels partidaris ideològics de la pau universal basada en l'arbitratge, de la recol·locació de les fronteres segons la nacionalitat, etcètera. Aparentment aquest és un argument que es presta al joc dels oportunistes, que presenten a sectors capitalistes com a adversaris d'aquestes reivindicacions polítiques que ells, traient-les de teories purament burgeses, volen acreditar en el proletariat. Però l'argument es torna sempre contra ells mateixos.

En realitat és absurd creure que un Estat burgès modifiqui la seva política internacional només pel fet que el

proletariat socialista, desarmant tota la seva oposició i independència en nom de la "unió sagrada", li deixi les mans encara més lliures per actuar segons el seu interès de conservació. En segon lloc el joc criminal dels social-traïdors es demostra encara més desvergonyat: ells han contraposat al pretès "utopisme" dels programes revolucionaris la necessitat de posar-se finalitats immediates i palpables amb la mà, d'adherir-se a les possibilitats reals; improvisadament ells llancen al terreny de joc, per subordinar la direcció del moviment proletari, objectius que, a més de no ser de naturalesa classista i socialista, es demostren totalment irrealistes i il·lusoris. Acrediten idees que la burgesia no aplicarà mai, però que li interessa que les masses proletàries prestin fe. La política doncs dels oportunistes no mira a empènyer cap a davant, encara que sigui a petits passos, l'esdevenir efectiu i pràctic de les situacions, sinó que es posa de relleu com a la mobilització ideològica de les masses en l'interès burgès i contrarrevolucionari, i res més.

Pel que es refereix al principi de nacionalitat, no és difícil veure que aquest no ha estat mai altra cosa que una frase per a l'agitació de les masses, i, en la millor hipòtesi, una il·lusió d'alguns estrats intel·lectuals petit-burgesos. Si per al desenvolupament del capitalisme va ser una necessitat la formació de les grans unitats estatals, cap d'elles es va constituir amb l'observança del famós principi nacional, molt difícil d'altra banda de definir en concret. Un escriptor certament no revolucionari, Wilfredo Pareto, en un article seu de 1918 (re-publicat en la recopilació "Homes i Idees", editor Vallecchi, Florència, 1920) fa la crítica del "suposat principi de nacionalitat" i demostra com no es pot trobar una definició satisfactòria, i com dels molts criteris que semblen poder servir per precisar-ho (ètnic, lingüístic, religiós, històric, etc.) cap és complet, i tots per tant es contradiuen entre ells en els resultats als quals porten. Pareto fa també una observació òbvia, tantes vegades presentada per nosaltres en les polèmiques de l'època de la guerra, que tampoc els plebiscits són un mitjà segur per indicar la solució dels problemes nacionals, havent-se de preventivament establir els límits del territori al qual estendre la votació majoritària, i la naturalesa dels poders que l'organitzen i controlen: tancant-se així un cercle viciós...

No tenim necessitat de reproduir aquí tot el contingut de les polèmiques de nou anys enrere. Va ser fàcil llavors per a nosaltres, internacionalistes, demostrar com els famosos principis invocats pels social-guerrillers es prestaven a aplicacions totalment contradictòries. Qualsevol Estat pot, a la guerra, trobar la manera d'invocar una situació defensiva; l'agressor pot ser el país el territori del qual serà "trepitjat per l'invasor estranger"; en qualsevol cas a anàlogues conseqüències conduiria un plantejament revolucionari del moviment socialista, sigui en cas d'ofensiva que de defensiva militar, sent això suficient per convertir la primera en la segona. Pel que fa a les qüestions nacionals i d'irredemptisme, aquestes són tan nombroses i complexes que poden ser utilitzades per justificar alineacions d'aliances molt diferents de les que van tenir lloc en la guerra mundial.

Els famosos principis enumerats es contradieixen doncs singularment entre ells en l'aplicació. Preguntàvem nosaltres als socialpatriotes si ells reconeixien a un poble més democràtic el dret d'atacar i sotmetre a un altre menys democràtic; si per a l'alliberament de regions irredemptes es pogués admetre l'agressió militar, etcètera.

I aquestes contradiccions lògiques es traduïen en la possibilitat de justificar, una cop acceptades les tesis fal·laces, l'adhesió socialista a qualsevol guerra, com en realitat va succeir, que amb els mateixos arguments es va sostenir la tàctica de socialtraïció en tots els països, trobant-se en les condicions més desiguals, i van arrossegar uns contra uns altres als treballadors de les dues parts del front de guerra.

Ens va resultar igualment fàcil preveure que els governs burgesos vencedors, fossin els que fossin, no haurien aplicat en cap cas, en la pau, els criteris en els quals es contenia, segons els social-nacionals, no només la motivació de l'adhesió proletària a la guerra, sinó la garantia que la guerra hauria conduït a aquells desenvolupaments, que es van presentar als treballadors enganyats pels seus indignes dirigents.

***

No és doncs matèria nova la de la crítica a les desviacions social-nacionalistes i de la seva confutació: menys òbvia es presenta, i es presentava sobretot al moment de la fundació de la Tercera Internacional, la solució positiva a aportar a la qüestió nacional des del punt de vista comunista. El problema no es pot dir que fos liquidat amb les tesis del segon congrés (1920) en la mesura en què també el proper V congrés s'haurà d'ocupar d'elles.

És clar que la Internacional comunista no prendrà prestades teories i fórmules burgeses i petit-burgeses per a la solució dels problemes de la seva actitud política i tàctica. La Internacional Comunista ha restaurat els valors revolucionaris de la doctrina i del mètode marxista, inspirant en ells el seu programa i la seva tàctica.

Quina és la via per arribar, sobre aquestes bases, a la solució de problemes com, per exemple, el problema nacional? Això és el que volem recordar, en les línies més elementals. Els revisionistes parlaven d'un examen conduït cas per cas ("volta per volta") sobre les situacions contingents, i exempt de preocupacions de principis i de finalitats generals. Des d'aquest punt ells arribaven a conclusions purament burgeses, no ajustant-se ni tan sols en el judici sobre les situacions a criteris marxistes, que posessin en relleu el joc dels factors econòmic-socials, i del contrast dels interessos de classe. Es podria dir que la justa línia comunista és la d'assegurar-se en l'anàlisi de les situacions una estreta fidelitat al mètode marxista de crítica dels fets, i a partir d'allà arribar lliurement a les conclusions, sense tampoc ser necessari limitar-les amb idees preconcebudes. Però segons nosaltres una resposta així manté íntegrament tots els perills de l'oportunisme, per la seva indeterminació massa gran. D'altra banda es podria dir per contra, que nosaltres, a un examen més classista i més marxista de les contingències donades, hem d'afegir l'observança de principis i de fórmules generals obtingudes amb una inversió (reversió) quasi mecànica de les fórmules burgeses: nosaltres admetem de bon grat que en això es peca de massa simplisme i d'un radicalisme equivocat. Certes fórmules simples són indispensables per a l'agitació i la propaganda del nostre partit, i aquestes contenen en qualsevol cas perills més petits que l'excessiva elasticitat i despreocupació. Però aquestes fórmules han de ser els punts d'arribada i els resultats, no els punts de partida d'un examen de les qüestions, que de tant en tant el partit ha d'afrontar en els seus òrgans suprems de crítica i deliberació, per posar les

conclusions a la disposició de la massa dels militants en termes clars i explícits. Això es podria dir, per posar un exemple, de la fórmula "contra totes les guerres" que en un important període històric, distingeix, de forma òptima, els veritables revolucionaris dels oportunistes que subtilment distingeixen entre una guerra i un altra, que condueixen a la justificació de la política de cada burgesia. Però com a enunciació de doctrina és certament insuficient, encara que fos només, perquè podria, pel seu mateix radicalisme formal que inverteix bastament l'actitud oportunista, caure en una altra actitud ideològica burgesa: el pacifisme d'estil tolstoïà. Cauria així en contradicció amb la nostra posició fonamental de l'ús de la violència armada.

La via marxistament exacta per a la resposta a qüestions similars, no és ni la una, ni l'altra, de les dues indicades resumidament. Aquesta mereix ser, encara amb més motiu, precisada de manera exacta pel partit del proletariat revolucionari, per bé que ja existeixen exemples brillants d'aquesta, com l'admirable edifici de la crítica marxista-leninista contra les doctrines democràtico-burgeses i de la definició del nostre programa respecte al problema de l'Estat.

Per indicar breument la solució que a nosaltres ens sembla millor, direm que s'ha de rebutjar absolutament la tesi segons la qual la política marxista s'acontenta amb un simple examen de les successives situacions (amb un mètode, s'entén, ben determinat) i no necessita d'altres elements. Quan nosaltres haguem estudiat els factors de caràcter econòmic i el desenvolupament dels contrastos de classe que es presenten en el camp d'un problema donat, haurem fet alguna cosa indispensable però no haurem encara tingut tot en compte. Hi ha alguns altres criteris que cal tenir necessàriament en compte, que es poden anomenar "principis" revolucionaris, si s'aclareix que aquests principis no consisteixen en idees immanents i apriorístiques fixades d'una vegada i per sempre en taules que s'han "trobat" en alguna part, belles i esculpides. Si es vol es pot renunciar a la paraula principis per parlar de postulats programàtics: es pot sempre precisar millor, és més, cal fer-ho tenint també presents les necessitats lingüístiques d'un moviment internacional, la nostra terminologia.

A aquests criteris s'hi arriba amb una consideració en la qual està tota la força revolucionària del marxisme. Nosaltres no podem ni hem de resoldre la qüestió, posem per cas, dels *dockers* anglesos o dels treballadors de Finlàndia, únicament amb els elements extrets de l'estudi, amb un mètode determinista-històric, de la situació d'aquella categoria obrera o d'aquella nació, en els límits d'espai o de temps donat en un moment immediat a les condicions del problema. Hi ha un interès superior que guia el nostre moviment revolucionari, amb el qual els interessos parcials no poden contrastar si es considera tot el desenvolupament històric, però la indicació del qual no sorgeix immediatament de cadascun dels problemes que afecten a algun grup del proletariat en moments donats de les situacions. Aquest interès general és, en una paraula, l'interès de la Revolució Proletària, o sigui l'interès d'un proletariat considerat com a classe mundial dotada d'una unitat de tasca històrica i tendent a un objectiu revolucionari, al derrocament de l'ordre burgès. Subordinadament a aquesta suprema finalitat nosaltres podem i hem de resoldre cadascun dels problemes.

La manera de coordinar cadascuna de les solucions a aquesta finalitat general es concreta en postulats adquirits pel

partit, i que es presenten com els fonaments del seu programa i els seus mètodes tàctics. Aquests postulats no són dogmes immutables i revelats, però són al seu torn la conclusió d'un examen general i sistemàtic de la situació de tota la societat humana del present període històric, en el qual s'ha tingut en compte exactament totes les dades de fet que cauen dins la nostra experiència. Nosaltres no neguem que aquest examen estigui en continu desenvolupament i que les conclusions es re-elaborin sempre millor. Però és cert que nosaltres no podríem existir com a partit mundial si l'experiència històrica que el proletariat ja posseeix, no permetés a la nostra crítica construir un programa i un conjunt de regles de conducta política. No existiríem, sense això, ni nosaltres com a partit, ni el proletariat com a classe històrica en possessió d'una consciència doctrinal i d'una organització de lluita. On es presentin llacunes en les nostres conclusions, o on es prevegin revisions parcials futures, seria un error suplir-les amb la renúncia a la definició dels postulats i principis, que apareixen certament com una "limitació" de les accions que ens podran ser suggerides per les successives situacions i en els diferents països. Seria un error infinitament menor posar remei amb un complement, fins i tot una mica arbitrari de les nostres fórmules conclusives, perquè la claredat i precisió, en el mateix temps que el màxim possible de continuïtat, de tals fórmules d'agitació i d'acció, són una condició indispensable del reforçament del moviment revolucionari. A aquesta afirmació, que podrà semblar una mica arriscada, nosaltres afegim, sense voler-nos aturar massa sobre la greu qüestió que a molts els semblarà excessivament abstracta, que ens sembla que les dades que ens proporciona la història de la lluita de classe fins a la gran guerra i la revolució russa, permeten al partit comunista mundial emplenar totes les llacunes amb solucions satisfactòries: el que certament no significa que no haurem d'aprendre res en el futur, i de la contínua confirmació de les nostres conclusions en l'aplicació política d'aquestes. El rebuig a "codificar" sense més demora el programa i les regles de tàctica i d'organització de la Internacional no podria per a nosaltres tenir avui un altre sentit que el d'un perill de naturalesa oportunista, pel qual la nostra acció correria el risc l'endemà de tornar a refugiar-se sota principis i regles burgeses, aquests sí completament errats i ruïnosa per a la "llibertat" de la nostra acció.

Concloquem que els elements d'una solució marxista dels problemes del nostre moviment són: el conjunt de conclusions compreses en la nostra visió general del procés històric, dirigida a la realització del final i general èxit revolucionari, estudi marxista dels fets que cauen sota el propi examen.

***

Parlem ara de la qüestió nacional més que res a mode d'exemple del mètode indicat. L'examen d'aquesta i la descripció dels fets en els quals es compendien, estan continguts en les tesis del segon congrés, que correctament es remeten a la valoració general de la situació del capitalisme mundial, i de la fase imperialista que aquest travessa.

Aquest conjunt de fets s'examina tenint present el balanç general de la lluita revolucionària. Un fet fonamental és aquell que el proletariat mundial posseeix ja una ciutatella en el primer Estat obrer, Rússia, a més del seu exèrcit en els partits comunistes de tots els països. El capitalisme té les seves

fortificacions en els grans Estats i sobretot en aquells vencedors de la guerra mundial, un petit grup dels quals controla la política mundial. Aquests estats lluiten contra les conseqüències de la ruïna general produïda en l'economia burgesa de la gran guerra imperialista, i contra les forces revolucionàries que miren cap a l'abatiment del seu poder.

Un dels recursos més importants contrarrevolucionaris dels quals disposen els grans estats burgesos en la lluita contra el desequilibri general de la producció capitalista, és la seva influència sobre dos grups de països: d'una banda les seves colònies d'ultramar, de l'altra els petits països amb economia endarrerida de raça blanca. La gran guerra, presentada com el moviment històric conduent a l'emancipació dels petits pobles i a l'alliberament de les minories nacionals, ha desmentit de forma clamorosa aquesta ideologia, en la qual van creure o van fingir creure els socialistes de la II internacional, lligant tots els petits països als grans països. Els nous Estats sorgits a Europa central no són sinó vassalls o de França o d'Anglaterra, mentre que els Estats Units i Japó consoliden encara més la seva hegemonia sobre els països menys potents dels continents respectius.

És indubtable que la resistència a la revolució proletària es concentra en el poder dels pocs grans estats capitalistes: abatut aquest, tota la resta s'enfonsaria enfront del proletariat vencedor. Si en les colònies i als països endarrerits hi ha moviments socials i polítics dirigits contra els grans Estats i en els quals s'involucren sectors i partits burgesos i semi-burgesos, és cert que l'èxit d'aquests moviments, des del punt de vista del desenvolupament de la situació mundial, és un factor revolucionari, en la mesura que contribueix a la caiguda de les principals fortaleses del capitalisme, mentres allà on a les burgesies dels grans estats pogués sobreviure un poder burgès, en els petits països, aquest seria atropellat successivament per la potència del proletariat dels països més avançats, fins i tot si localment el moviment proletari i comunista apareix inicial i feble.

Un desenvolupament paral·lel i simultani de la força proletària i de les relacions de classe i de partit a cada país no és, en efecte, un criteri revolucionari, sinó que es relaciona amb la concepció oportunista sobre la pretesa simultaneïtat de la revolució, en nom de la qual s'arribava a negar a la revolució russa el seu caràcter proletari. Els comunistes no van creure de fet que el desenvolupament de la lluita a cada país hagués de seguir el mateix esquema, ells s'adonen de les diferències que es presenten en la consideració dels problemes nacionals i colonials, només ells coordinen la seva solució amb l'interès del moviment únic d'abatiment del capitalisme mundial.

La tesi política de la internacional comunista, per a la guia per part del proletariat comunista mundial i del seu primer Estat, del moviment de rebel·lió de les colònies i dels petits pobles contra les metròpolis del capitalisme, apareix doncs com el resultat d'un extens examen de la situació i d'una valoració del procés revolucionari ben conforme al nostre programa marxista. Aquesta es desmarca de la tesi oportunista-burgesa, segons la qual els problemes nacionals han de ser resolts "prejudicialment" abans que es pugui parlar de lluita de classe, i com a conseqüència el principi nacional serveix per justificar la col·laboració de classe, sigui als països endarrerits, sigui en aquells de capitalisme avançat, quan es pretengui posar en perill la integritat o llibertat nacional. El mètode comunista no diu banalment: els comunistes han

d'actuar en sentit oposat, sempre i a tot arreu, a la tendència nacional: el que no significaria res i seria la negació "metafísica" del criteri burgès. El mètode comunista es contraposa a aquest "dialècticament", o sigui arrenca dels factors classistes per jutjar i resoldre el problema nacional. El suport als moviments colonials, per exemple, té tan poc gust de col·laboració de classe, que, mentre es recomana el desenvolupament autònom i independent del partit comunista en les colònies, perquè estigui llest per superar als seus momentanis aliats, amb una obra independent de formació ideològica i organitzativa, es demana el suport als moviments de rebel·lió colonial sobretot als partits comunistes de la metròpolis. I aquesta tàctica té tan poc gust col·laboracionista, que és taxada per la burgesia d'acció anti-nacional, derrotista, d'alta traïció.

La tesi 9 diu que, sense aquestes condicions, la lluita contra l'opressió colonial i nacional segueix sent una insígnia mentidera com per la II Internacional, i la tesi 11, punt i), referma que "és necessària una lluita resolta contra l'intent de cobrir d'una aparença comunista el moviment revolucionari irredemptista, no realment comunista, dels països endarrerits". Això serveix per sufragar la fidelitat de la nostra interpretació.

La necessitat de modificar l'equilibri de les colònies, resulta d'un examen estrictament marxista de la situació del capitalisme, quant a l'opressió i l'explotació dels treballadors de color es converteixen en un mitjà per aferrissar l'explotació del proletariat indígena de la metròpolis. Aquí ressalta una altra vegada la radical diferència entre el nostre criteri i el dels reformistes. Aquests, de fet, tracten de demostrar que les colònies són una font de riqueses també per als treballadors de la metròpolis, en oferir una sortida als productes, i d'això n'extreuen altres motius per a la col·laboració de classe sostenint en molts casos a la vista de tots que el mateix principi de nacionalitat pot ser violat per l'interès de la "difusió de la civilització" burgesa i per accelerar l'evolució de les condicions del capitalisme. I heus aquí un altre assaig de tergiversació revolucionària del marxisme, que es redueix a acordar amb el capitalisme pròrroques sempre més llargues en relació al moment de la seva fi i de l'atac revolucionari, mitjançant l'atribució al capitalisme d'una tasca històrica encara llarga, la qual cosa nosaltres impugnem.

Els comunistes utilitzen les forces que tendeixen a trencar el patronat dels grans Estats sobre els països endarrerits i colonials, perquè consideren possible enderrocar aquestes fortaleses de la burgesia i confiar al proletariat socialista dels països més avançats la tasca històrica de conduir amb ritme accelerat el procés de modernització de l'economia dels països endarrerits, no explotant-los, sinó empenyent l'emancipació dels treballadors locals de l'explotació exterior i local.

Aquesta és en les seves grans línies la correcta posició de la Internacional Comunista en el problema que ens ocupa. Però és molt important veure clarament la via per la qual s'arriba a aquestes conclusions, per evitar que es vulgui lligar-la de nou a la superada fraseologia burgesa sobre la llibertat nacional i la igualtat nacional, ben denunciada en la primera de les tesis citades com un derivat del concepte capitalista sobre la igualtat dels ciutadans de totes les classes. Perquè en aquestes noves (en cert sentit) conclusions del marxisme revolucionari, tal vegada treu el cap el perill d'exageracions i desviacions.

Per romandre sobre el terreny dels exemples, nosaltres neguem que sigui justificable sobre les bases indicades el criteri d'un acostament a Alemanya entre el moviment comunista i el moviment nacionalista i patriòtic.

La pressió exercida sobre Alemanya pels Estats de l'Entesa també en les formes agudes i vexatòries que ha pres últimament, no és un element tal que pugui fer considerar Alemanya en la manera d'un petit país de capitalisme endarrerit. Alemanya segueix sent un grandíssim país formidablement equipat en sentit capitalista i en el qual el proletariat socialment i políticament és més que avançat. És impossible doncs, la confusió amb les condicions efectives primerament considerades. Serveixi això per estalviar-nos un ampli examen de la greu qüestió, que podrà fer-se en un altre moment de manera no resumida.

Ni és suficient per moure la nostra valoració el fet que a Alemanya l'alineació de forces polítiques es presenti de manera que la gran burgesia no té una accentuada actitud nacionalista, sinó que tendeix a aliar-se amb les burgesies de l'Entesa a costa del proletariat alemany i per a una acció contrarrevolucionària; mentre que el moviment nacionalista s'alimenta d'estrats petit-burgesos descontents i espremuts també ells econòmicament per la preparació d'aquesta solució. El problema de la revolució instaurada a Berlín no pot veure's si no referint-ho, d'una banda, i aquesta és confortant, a Moscou, però d'una altra a París i Londres. Les forces fonamentals amb les que nosaltres hem de comptar per rebatre l'entesa capitalista entre Alemanya i aliats són, no només l'estat sovieta, sinó també, en primera línia, l'aliança del proletariat alemany amb el dels països d'occident. Aquest és un factor tan important per al desenvolupament revolucionari mundial, que és un error gravíssim comprometre'l, en un moment difícil per a l'acció revolucionària a França i Anglaterra, fent, encara que sigui en part, de la qüestió de la revolució alemanya una qüestió d'alliberament nacional, encara que fos en un pla que exclouï la col·laboració amb la gran burgesia. La mateixa desproporció de maduresa entre el partit comunista alemany i aquells de França i Anglaterra, desaconsella aquesta posició errada, per la que a l'anti-patriotisme de la gran burgesia alemanya es volgués contraposar un programa nacionalista de la revolució proletària. L'ajuda de la petita-burgesia alemanya (que és certament correcte utilitzar amb una tàctica diferent d'aquesta del "bolxevisme nacional" i mirant a la situació econòmica ruïnosa dels sectors intermedis) seria anul·lada completament en una situació en la que París i Londres se sentissin internament amb les mans lliures per actuar més enllà de les fronteres alemanyes: el que només es pot impedir mitjançant el plantejament internacionalista del problema revolucionari alemany. En tot cas és a França on ens hem de preocupar més de l'actitud dels sectors petit burgesos, que una agudització del nacionalisme alemany retornarà a la mercè de les burgesies locals: mentre alguna cosa anàloga pot dir-se d'Anglaterra on el laborisme es mostra tan descaradament

nacionalista, ara que està dins al govern, per compte i interès de la burgesia britànica.

Heus aquí com l'oblidar l'origen de principi de les solucions polítiques comunistes pot portar a aplicar-les allí on falten les condicions que les han suggerit, sota el pretext que qualsevol expedient complicat es pugui utilitzar sempre útilment. No pot no considerar-se com un fenomen que té certa analogia amb les empreses del social-nacionalisme, el fet que el company Radek, per sostenir en una reunió internacional la tàctica fomentada per ell, "descobreixi" que el gest del nacionalista sacrificant-se en la lluita contra els francesos del Ruhr ha de ser exaltat pels comunistes en nom del principi (nou per a nosaltres, i inaudit), que per sobre dels partits s'ha de sostenir a qualsevol que se sacrifiqui per la seva idea.

Un deplorable empetitiment és el que redueix la tasca del gran proletariat d'Alemanya a una emancipació nacional: quan nosaltres esperem d'aquest proletariat i del seu partit revolucionari que aquest aconseguixi vèncer no per a sí, sinó per a salvar l'existència i l'evolució econòmica socialista de la Rússia dels Soviets, i per enderrocar contra les fortaleces capitalistes d'occident la flamarada de la Revolució mundial, despertant als treballadors dels altres països per un moment immobilitzats pels últims conats contra-ofensius de la reacció burgesa.

Els desequilibris nacionals entre els grans Estats avançats són un factor estudiat per nosaltres i examinat igual que qualsevol altre: al contrari dels social-nacionals nosaltres exclouem resoltament que aquests puguin resoldre's per una altra via que la guerra de classe contra tots els grans Estats burgesos: i les supervivències patriòtiques i nacionalistes en aquest camp són considerades per nosaltres com a manifestacions reaccionàries que no poden tenir cap influència sobre els partits revolucionaris del proletariat, cridats en aquests països a una herència rica de possibilitats genuïnament i exquisidament comunistes, a una tasca de avançadíssima avantguarda en la Revolució mundial.

"Els marxistes no havien ignorat mai els termes de les "qüestions nacionals". Les relacions d'organització que es deriven de la concomitància de la raça i de la llengua ocupen el seu lloc entre les formes de producció. La tendència a identificar amb les unitats nacionals dels límits de l'organització territorial de l'estat ha jugat un paper extremadament important en la formació del capitalisme, i totes les etapes del creixement d'aquest enemic al que resulta impossible matar en la seva infància, interessen a la revolució en el grau més alt.

Però els marxistes, de la mateixa manera que van establir que els diversos herois nacionals i irredemptistes van tenir la veritable tasca revolucionària d'aconseguir la victòria de la burgesia emprenedora (compresa només la superestructura poètica de les seves empreses), van diagnosticar també que **en la fase imperialista de difusió del capitalisme, el principi de nacionalitat es mantenia sempre en primer pla per poder-lo agitar amb fins de classe burgesa, i sobretot, amb la finalitat de crear confusió en la vigorosa autonomia del moviment obrer, trepitjant-lo descaradament cada vegada que li interessés a les colonitzacions econòmiques burgeses per subjugar una província a la frontera, un espai vital, o un desgraciat poble de color a ultramar.**

El prejudici nacional havia de servir, per tant, de barrera contra les iniciatives proletàries de classe, però no posava cap obstacle a les rapinyes imperialistes.

A partir d'una certa data límit, que es pot fixar com a molt tard el 1870, tota subordinació de la batalla proletària a la satisfacció d'objectius nacionals, ètnics o irredemptistes previs, tota constitució de blocs entre treballadors i burgesos del mateix idioma amb vista a un alliberament nacional, tota formació de partits "socialistes nacionals", com els va haver a Polònia i a Bohèmia, es van convertir, per tant, en derrotisme pur. (...)

Amb el desenvolupament del capitalisme, els blocs estatals es cristal·litzen al voltant de centres nacionals determinats, que estaven en formació en tant que els Estats unitaris des d'èpoques pre-burgeses. Però aquest procés no és en les seves línies generals un procés de divisió, sinó d'aglomeració.

La ideologia petit burgesa segons la qual calia esperar l'alliberament de cada nacionalitat "oprimida" i la solució de tots els problemes d'ètnies que existien al marge dels grans Estats, abans de llançar a Europa reivindicacions de classe, és, per tant, profundament contrarevolucionària. **Tots aquests "oprimits" en l'idioma, a la universitat, en les carreres burgeses i, sobretot, en les carreres electorals, aquelles en què la martingala és la reina, haguessin prohibit eternament la presa de consciència pels obrers de l'explotació patronal i de l'opressió social.**

Per descomptat la multiplicitat d'idiomes és indubtablement un fet material i tècnic, però és sobretot als burgesos i als seus cohorts de plumífers als que irrita sobiranament; els internacionalistes moderns que som nosaltres i els treballadors encorbats les empreses negreres del capital no vacil·laran a recordar que la primera vaga va ser la de la torre de Babel. L'obstacle dels idiomes caurà amb les altres infàmies de la moderna Babel capitalista. **El que el filisteu burgès troba abans de res bàrbar és que no tothom compregui a la primera paraula les ordres del patró."** (Extracte de "El proletariat i Trieste", 1950)

LES IL·LUSIONS PARLAMENTÀRIES INTENSIFIQUEN L'EXPLOTACIÓ DE LA CLASSE OBRERA A VENEÇUELA

En el sistema mercantil-capitalista només hi ha, i només pot haver-hi govern capitalista, no és veritat que pot haver-hi govern de diferents interessos de classe administrant el capital; tots els governs en aquest sistema de producció són promotors del desenvolupament i creixement del capital, i això només creix explotant a la classe obrera.

L'anarquia de la producció s'imposa una vegada i una altra al mercat mundial i al final de cadascun dels cicles d'acumulació esclata la crisi de sobreproducció de capitals i de mercaderies.

Els governs capitalistes i els mateixos burgesos proposen i el mercat disposa. Els governs capitalistes són consultius i el mercat executiu.

Amb la caiguda dels preus del petroli en els anys 80, una vegada esgotat el govern del mort Carlos Andrés Pérez d'Acció Democràtica (AD), se li crea la il·lusió al proletariat veneçolà de sortir de la crisi generada per la caiguda del preu del petroli, que va generar escassetat, desocupació, va elevar el cost de la vida i la inseguretat. Davant aquesta situació econòmica, els partits polítics parlamentaris, els mal anomenats marxistes-leninistes, trotskistes, gramscians, els gayones, topos obreros, les esglésies catòliques, les esglésies evangèliques, els patriotes, "fedecámaras" i tots els sindicats subvencionats, van presentar i li van vendre al proletariat un membre de l'exèrcit boliviarià com a solució i superació de la crisi, al Chávez ja mort, que tenia com a currículum en el seu historial com a militar, l'haver encapçalat i dirigit la repressió del proletariat veneçolà en la revolta de gana denominada "el caracazo" del 89, on van morir més de 3.000 persones.

En aquell moment vam publicar a la nostra revista 36, del mes de gener de 1999, un article que reproduïm per fer memòria als nostres lectors i posar a la mà la nostra postura davant d'aquesta il·lusió que es va vendre com a socialisme, estant Chávez viu.

"Veneçuela és el reflex del mercat mundial

L'economia veneçolana i el seu monocultiu està sent la més depenent del MERCAT MUNDIAL, dels seus vaivens, a Amèrica. Aquesta és la prova: "La caiguda del preu de cru li ha costat a Veneçuela l'equivalent a 8.000 milions de dòlars en ingressos previstos al seu pressupost el 1998. El cru es troba actualment a prop de la meitat del preu estimat al pressupost" (5 Días, 29-12-98). Els preus del petroli no pot canviar-los cap govern veneçolà, per molta fraseologia electorera, patriòtera o bolivariana que escupin els portaveus de la petita burgesia. El peronista Menem el que va malvendre tot el que van voler comprar amb <<papers pintats>> (deute argentí) les multinacionals. Vendrà Hugo Chávez la PDVSA (la petrolera)? Hi ha moltes possibilitats que la vengui. Devaluarà el bolívar? Només una integració immediata de Veneçuela al MERCOSUR, com a província de Brasil, podria evitar-ho. Però això no està a l'ordre del dia i la devaluació, Sí, s'executarà.

Si en la seva entrevista amb El País (16-12-1998), Chávez li dona garanties als inversors que tot es regirà "mitjançant l'oferta i la demanda del mercat". Com mantindrà les promeses fetes als treballadors, a les víctimes dels inversors? Aquest cavaller d'indústria, MENTEIX als explotats! El problema del capitalisme veneçolà no és la CORRUPCIÓ

(CAPITALISME ÉS CORRUPCIÓ perquè va lligada i emana de l'EXPLOTACIÓ del proletariat en tots els països!). Aquest problema es diu dependència dels preus del petroli i dràstica reducció d'aquests ingressos per explotació. Si aquests no es multipliquen, de poc serveix que es redueixi la corrupció.

El que ha vingut preparant la burgesia veneçolana, amb el suport de la seva germana internacional, és un discurs molt populista, que li costi poc, ja que el discurs i la promesa hauran d'ocupar el lloc de les arepes i de la carn a l'hora d'esmorzar, de menjar i per a sopar. Haurà de pujar la GASOLINA, l'electricitat, el telèfon, l'aigua, el gas.

I per controlar des de dins el descontent que aquestes mesures han de tornar a provocar, necessiten un exèrcit civil, ben organitzat, centralitzat i obedient, de boines vermelles i de comissaris de bloc o de cantonada. Aquesta policia política, ben entrelaçada per l'exèrcit i altres cossos repressius, haurà de preparar la repressió preventiva i selectiva, pel que no dubtaran a utilitzar l'hampa i a tot tipus de lúmpen. L'objectiu és reimplantar el control social i policial de l'ESTAT burgès als barris proletaris de Caracas i altres ciutats, amb la finalitat d'imposar que tothom pagui els impostos, les taxes, la llum, l'aigua, el telèfon, el lloguer de l'apartament, etc., a més de prevenir, violentament si cal, futurs caracazos o explosions socials. Proletaris, internacionalistes, cuideu-vos d'aquests esbirros, per seguir realitzant les corresponents tasques!" (Revista "El Comunista" n°36)

En aquests 16 anys de govern, l'exèrcit boliviarià, el partit més centralitzat de la burgesia veneçolana, ha desenvolupat una política de repressió i submissió de la classe obrera, amb la incorporació de grups paramilitars denominats "els col·lectius", amb els quals va aconseguir controlar els proletaris des dels barris fins a la fàbriques. Això li va permetre a l'Estat dissoldre la majoria de totes les protestes proletàries als barris i les vagues a les fàbriques. Amb un preu del barril de petroli per sobre dels 100 dòlars, es mantenia l'efectivitat d'aquests col·lectius motoritzats, que han deixat centenars de proletaris morts sense que s'hagin fixat responsables, ja que el govern chavista i els seus plumífers van vendre tots els assassinats com a "ajustos de comptes".

Aquesta ha sigut la política econòmica desenvolupada pels patriotes veneçolans

"Segons la taxa d'ahir [20/07/15, ndr], 100 bolívares equivalen al mercat negre a 0,15 dòlars. Fins i tot, si s'utilitza la taxa de 198,8, que és el valor del Sistema Marginal de Divises (Simadi), 100 bolívares servien per comprar 50 centaus de dòlar (0,50). La devaluació del bolívar enfront de la resta de les monedes de la regió ha ocorregut acceleradament. El primer de gener, la moneda veneçolana es valorava al mercat paral·lel a 173,23 per cada unitat del bitllet nord-americà. Això representa una caiguda del 264%. Solament utilitzant el tipus de canvi que se li aprova als viatgers, que va sofrir restriccions a l'inici de l'any i va passar de 12 a 12,8, els veneçolans podrien comprar més d'un dòlar". (21 de juliol del 2015, Notiamanecer, El Nacional)

"El Centre de Documentació d'Anàlisi Social de la Federació Veneçolana de Mestres (Cendas-FVM) va informar

que el preu de la canastra bàsica familiar de novembre és 121 mil 853 amb 63 bolívars, un alça de Bs. 93 mil 712 amb 13 per un 333% pel que fa al mateix període al novembre del 2014. La canastra bàsica familiar és el conjunt d'aliments que es presenten en una determinada quantitat, amb la finalitat de satisfer les necessitats calòriques i proteiques d'una llar mitjana (pare, mare i dos fills). És a dir, encara que els quatre membres d'una llar mitjana comptin amb un ingrés mínim mensual i unissin els seus salaris per adquirir la canastra bàsica familiar, la suma seria de 48 mil 240 bolívars, amb un sou base de Bs. 9.648,18 bolívars per cadascun, no obstant això els seria necessari adquirir 73 mil 613 bolívars més per cobrir la totalitat del cost de la canastra i sense gastar els ingressos en altres necessitats. La variació anual per al període novembre 2014 a novembre 2015 és del 333% i és causada per l'increment de preus en els diferents grups que integren la canastra. Els aliments van presentar un alça de 9.387,18 bolívars amb un 13,4%. En el registre, 52 productes van presentar escassetat, entre ells la llet en pols, sardines enllaunades a preu regulat, tonyina enllaunada, pollastre, carn de vedella, margarina, sucre, pernil, oli de blat de moro, ous de gallina, entre d'altres.

El Cendas-FVM va agregar que el cost mitjà d'un esmorzar per a un treballador és de Bs. 510, un treballador necessita guanyar dos salaris mínims mensuals per poder cobrir el transport i l'esmorzar, prenent com a referència una despesa mínima diària de 1.000 bolívars, en una setmana hàbil de cinc dies." (30 de desembre de 2015, Versió Final)

Diu el manifest comunista al primer capítol "burgesos i proletaris":

"Un cop l'obrer ha sofert l'explotació del fabricant i ha rebut el seu salari en metàl·lic, es converteix en víctima d'altres elements de la burgesia: el propietari, el botiguer, el prestamista, etc."

El "Negoci" darrere les cues a l'Estat Bolívar

"Les cues que es generen enfront dels supermercats pels productes regulats han donat pas a altres "negocis", com el lloguer de banquetes, la venda de bosses i fins i tot la "guarda" o "vigilància" de compres.

"És un bon negoci, i m'ha anat bé, lloger banquetes i cuido les compres", assegura un jove, qui va preferir no revelar el seu nom per temor al fet que el seu negoci sigui intervingut. Els banquetes es lloguen per 10 bolívars i les compres es guarden per cinc cada bossa", assegura.

En un dia -indica- ha aconseguit llogar 20 banquetes, i guardar més de deu bosses. Afirmar que tot s'ha convertit en un "negoci" lucratiu per als qui es troben als voltants dels supermercats. Fins i tot els venedors de "raspao" han aconseguit augmentar en un dia de cues els seus guanys, doncs, només un vaset té un cost de Bs. 10.

La venda de bosses, també, s'ha convertit en un negoci rendible, màxim, quan la coneguda cadena de supermercats assegura que no compta amb bosses per a les compres. "Dues bosses per cinc bolívars", s'escolta cridar entre la cua als venedors d'aquest producte. L'existència d'aquests venedors prolifera en els voltants d'aquests supermercats.

"No hi ha bosses", es llegeix en un avís enfront d'una de les caixes en el Supermercat Dia a Dia, on des de fa un mes els clients han de portar les seves bosses per carregar les seves

compres. La raó? Segons ells, falta d'existències." (Informe 21.com, desembre 2015)

Amb la caiguda del preu del petroli, arriba la crisi i se li mou la terra al govern bolivarià, arriben les eleccions de l'assemblea nacional.

Els oficialistes diuen que la baixa dels preus del petroli és una política del govern dels EUA per fer fallir l'economia nacional i acabar amb el socialisme. L'oposició, que també és govern, diu que la crisi per la qual atravesava Veneçuela és producte de la corrupció, amb una política de cort "comunista" que impulsa el govern comparant-ho amb l'esparracat capitalisme cubà. Tots ells responsabilitzen de la crisi, de l'escassetat i de la gana el "socialisme", quan aquest mode de producció no s'ha donat fins ara enlloc del món. Tots oculten la veritat, neguen que la crisi que generen els baixos preus del petroli sigui producte de l'anarquia de la producció, que la realitat és que els mercats estan abarrotats de petroli, els molls i refineries estan fins al topall, en alta mar hi ha bucs i vaixells de càrrega, amb centenars i milers de barrils de petroli esperant trobar mercats... La realitat és que les empreses imperialistes petroleres han rebentat a la classe obrera internacional per produir, la veritable causa és que la classe obrera ha treballat massa, generant una sobreproducció de petroli; ara la guerra entre els capitalistes és per veure com i en quin mercat col·locar aquesta mercaderia.

Diu el manifest comunista al seu primer capítol, Burgesos i proletaris: *"El govern de l'estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa"*

I Engels a "Del socialisme utòpic, al socialisme científic":

"Per la seva banda, l'Estat modern no és tampoc més que una organització creada per la societat burgesa per defensar les condicions exteriors generals del mode capitalista de producció contra els atemptats, tant dels obrers com dels capitalistes individuals. L'Estat modern, qualsevol que sigui la seva forma, és una màquina essencialment capitalista, és l'Estat dels capitalistes, el capitalista col·lectiu ideal. I quantes més forces productives assumeixi en propietat, tant més es convertirà en capitalista col·lectiu i tanta major quantitat de ciutadans explotará. Els obrers segueixen sent obrers assalariats, proletaris. La relació capitalista, lluny d'abolir-se amb aquestes mesures, s'aguditza, arriba a l'extrem, a la cúspide".

La ideologia no és la que segrega l'individu aïllat i desorganitzat, sinó, la ideologia individualista, la que es propaga és la dels grans grups organitzats econòmicament, políticament i sindicalment, i avui aquests grups els conformen els opressors, els conforma i els finança la classe burgesa, la classe capitalista que té al seu servei l'estat burgès per oprimir i sotmetre individual i col·lectivament els explotats.

Així que els guanyadors de les eleccions parlamentàries els decideixen els grans bancs i les grans multinacionals a través de la influència que exerceixen sobre els plumífers ben becats, col·locats en totes les cadenes de radio, premsa, càtedra, tribuna parlamentària i sindicats des d'on es fa o es forma veritablement l'opinió del votant.

Amb les passades eleccions del 6 de desembre la burgesia i el seu estat capitalista ha canalitzat tot el descontentament del proletariat veneçolà. L'estat capitalista i la burgesia veneçolana necessiten donar continuïtat a la política que venia desenvolupant el chavisme, com és la de

produir a més baixos costos, augmentar tots els impostos, el preu de la gasolina i reduir dràsticament les assistències socials, que la classe obrera pagui amb els baixos salaris i la inflació, els deutes i el dèficit públic.

L'oficialisme i l'oposició han aconseguit amb la campanya electoral mantenir desmobilitzat al proletariat, han paralytat la seva energia, el seu instint de classe; que la classe obrera centri la seva esperança davant la seva situació de gana i misèria en el parlament, com la seva única alternativa. Les il·lusions parlamentàries aconsegueixen que el proletariat amb la seva participació en les eleccions reivindicuin totes les institucions democràtic-burgeses de l'estat capitalista. Amb les eleccions del passat 6 de desembre la burgesia veneçolana ha aconseguit endolcir l'escassetat, els baixos salaris i l'alt cost de la vida. Així ho demostra el com es va paralytzar el proletariat buscant cada qui on veure la televisió, es van reunir i van acudir a veure la memòria i compte del president Nicolás Maduro a l'assemblea nacional, no per precisar les mesures econòmiques que intensificaran l'explotació del treball assalariat, si no per veure el teatre del president de l'assemblea nacional, Ramos Allup, per la comèdia que van muntar amb les fotos de Chávez i Maduro al saló de l'assemblea.

Mentre aquesta obra muntada per l'oficialisme i l'oposició segueix el seu curs i entreté, els sindicalers oficialistes signen el contracte dels treballadors de PDVSA, desmillorant les reivindicacions dels treballadors, i els sindicalers com Espuner i Rubén González porten els treballadors de la Ferrominera a que s'apunyalin a les instal·lacions de la comissió electoral per les eleccions sindicals.

Així com també ho fan els sindicats de la construcció, els quals venen de manera oberta als treballadors davant els empresaris, treient-los una part del seu salari i de les seves liquidacions, obligant-los sota amenaces de mort a treballar en les pitjors condicions, sense els seus elements de seguretat, acoquinant-los. Aquests sindicats arriben a ser més caníbals que els empresaris.

L'empresari de la construcció negocia amb els sindicalistes, els atorguen un percentatge de gairebé fins al 10% de cada obra que executen, perquè aquests mantinguin als obrers dividits i desmobilitzats, perquè treballin sense exigir ni la mínima condició de seguretat per a la seva labor, fent-los deixar la pell en les construccions dels habitatges que construeixen per al govern, dels quals cap d'aquests obrers es beneficia, perquè cap federació ho ha proposat en els contractes col·lectius, doncs la Unió Bolivariana de Treballadors (UBT), solament s'ha encarregat de desmillorar als obrers amb els contractes col·lectius que signen, exigint solament un 10% d'augment dels salaris, que no arriben a cobrir ni una compra per a una setmana. És a dir, aquests sindicalers són pagats per l'empresari, perquè siguin aquests els que s'encarreguin de que els obrers no s'organitzin i exigeixin augment salarial, en la construcció no es fa vaga, les obres mai es paralytzen per la classe obrera, la dirigència sindical són encarregats de que tot marxi bé, sense contratemps, perquè aprovin els contractes en pitjors condicions i els acomiadaments. L'obrer no solament ha de bregar amb el xuclasang de l'empresari, sinó també amb els

caníbals que són aquests sindicalistes de la construcció, els quals són màfies gegantesques i que arriben a dirigir fins i tot des de la presó.

Els tribunals de Caracas estan condemnant al treballador de ferrominera Rodney Alvarez per un crim que no va cometre, ja que totes les proves i declaracions en les audiències que s'han presentat demostren la seva innocència. Vénen morint proletaris en hospitals i centres de salut així com a casa per circumstàncies que fins ara no troben cap resposta per part de l'estat, més enllà de publicar que hi ha un virus que denominen "zika" que és cosina, néta o neboda del chikungunya.

És imprescindible propagar i potenciar la necessitat que el moviment que emprengui la classe obrera i el proletariat en el seu conjunt trenqui amb les influències dels partits parlamentaris i de la institucionalitat burgesa. Impulsant la vaga sense previ avís i sense serveis mínims per poder defensar les seves reivindicacions econòmiques.

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN LA PREMSA COMUNISTA

*****

**PER CORRESPONDÈNCIA
(sense més dades):
Apartado 52076
28080 MADRID – ESPAÑA**

*****

**www.pcielcomunista.org
pcielcomunista@gmail.com**

EL SALT HIDRÀULIC (II)

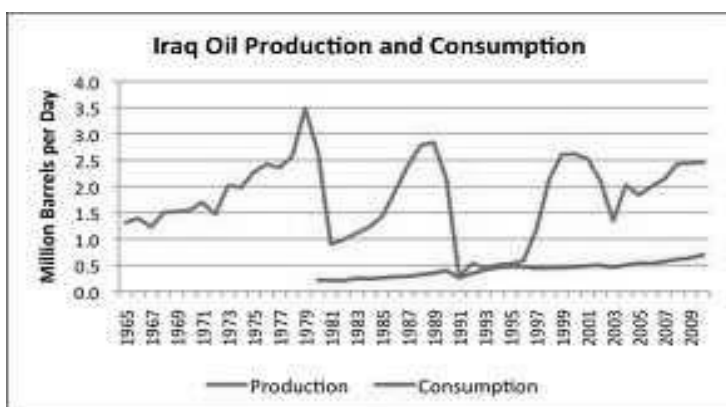
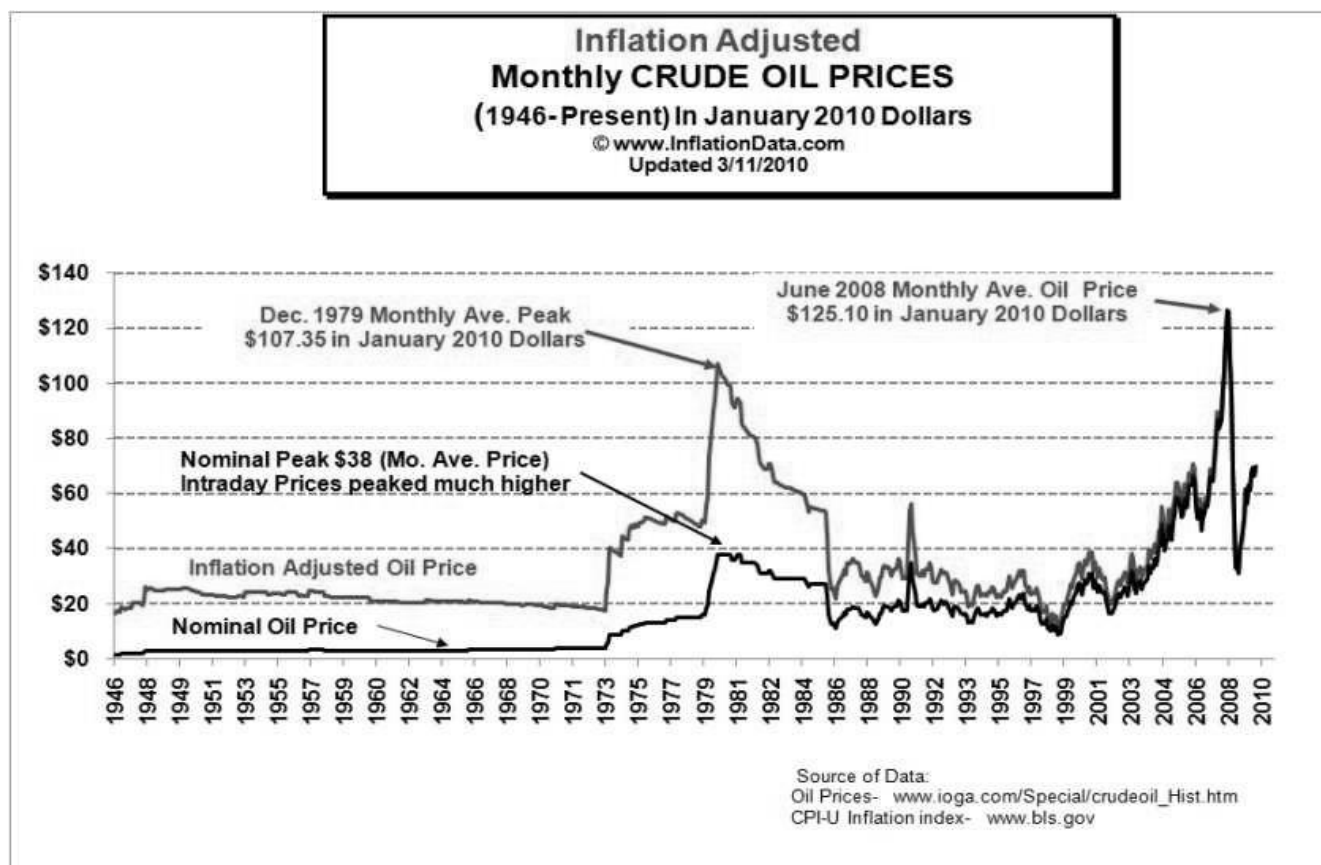
(continua d'“El Comunista nº55”)

Comencem ara a examinar la situació de l'extracció del shale gas i del shale oil als Estats Units posant-la en relació amb el mercat mundial de petroli i gas convencional.

Aquí sota tenim un gràfic de l'evolució del preu del petroli en dòlars corrents (nominals) i dòlars constants al 2010 per al període 1946-2010.

Observant atentament els dos gràfics veiem una relació estreta entre quantitat d'extracció, preu de venda i guerres de l'orient mitjà a partir de la segona guerra mundial fins al 2010.

Els dos gràfics mostren clarament el sincronisme entre la caiguda de la producció i l'augment del preu del petroli.

El preu s'ha mantingut constant, 2 dòlars el barril, fins l'inici de 1973, any en què es va iniciar la guerra del Yom Kippur entre Egipte i Síria contra Israel. Després d'aquesta guerra els països adherits al càrtel petroler OPEP (fundat el 1960 a Ginebra) decideixen unilateralment augmentar el preu del petroli que arriba als 11,5\$ el barril el 1974 amb un augment de prop del 400%. Successivament el preu augmenta gradualment fins arribar als 14 dòlars el barril el 1978. Cap a finals de 1978 es desencadenen a l'Iran vagues i desordres que van causar una dràstica caiguda de la producció de petroli dels 6 milions de barrils al dia a 1 milió de barrils diaris el novembre de 1978. Iran era en aquest moment el quart productor de petroli del món i el segon exportador, amb 4,5 milions de barrils al dia. El 16 de gener de 1979 es produeix la destitució del Sha Reza Pahlevi i el naixement de la república islàmica. El preu del petroli puja a 31,6\$ el barril al 1979 i a 36,8\$ al 1980 com a conseqüència de la manca de producció iraniana.

El 22 de setembre de 1980 l'Iraq de Saddam Hussein envaïx l'Iran amb un exèrcit ben armat d'armes proporcionades

pels Estats Units, Rússia i França. En una segona fase, els USA van començar a proporcionar armes també a l'Iran (els negocis són els negocis). Oficialment el motiu de la guerra s'explica per la rivalitat històrica entre àrabs i perses i als contenciosos de tipus territorial. La realitat és que la zona de confí propera al Golf Pèrsic era i és rica en petroli. Iran, a més d'extreure petroli, havia construït en aquella zona grans refineries, per vendre sobretot gasolina i productes del refinament, industrialitzant així el país. La guerra va durar fins al 1988 i va causar la destrucció de la major part de les instal·lacions petrolíferes iranianes. Iran era un perill per als països imperialistes, especialment per als USA, ja que estava invertint la renda petrolífera per modernitzar el país (entenen-lo en el sentit capitalista), transformant-se en competència i un exemple per a tot el mig orient, on es troba el 70% del petroli mundial. El 1988 el petroli torna a 14,9 \$ el barril (preu nominal) i a \$ 27,24 (preu constant el 2010).

A l'agost de 1990 l'Iraq de Saddam Hussein envaeix Kuwait (ex-protectorat anglès des de 1899 a 1961), promesa feta a Saddam pels USA a canvi de la guerra pel poder contra l'Iran, i contemporàniament declara que vendrà el petroli a l'occident a 10 dòlars el barril.

USA i Anglaterra posen en marxa l'operació militar "Desert Storm". Derroten a l'exèrcit iraquí i retornen l'ordre a la zona. Resultat, dràstica reducció de la producció petrolífera iraquiana (van ser destruïts també molts pous petrolífers) i dràstic augment del preu del petroli.

El "crim" de Saddam no va ser la invasió de Kuwait, sinó la decisió de vendre el petroli a 10\$ el barril. S'ho podia permetre perquè el cost d'extracció a l'Iraq era d'1\$ el barril mentre que al mar del nord (Anglaterra) el cost d'extracció era de 12-13\$ el barril. Segons la teoria de la renda de la terra, exposada a l'inici (veure "El Comunista" nº 55), si en el mercat es troba en quantitat suficient petroli a 10 dòlars el barril, el petroli que té un preu de cost d'extracció de 13 dòlars el barril no es pot extreure i les instal·lacions per a l'extracció es mantenen inoperants.

L'únic sistema per poder vendre amb guany quan el cost de producció és superior al preu de mercat és impedir, per la força, als altres l'accés al mercat. I és per a això que han servit i serveixen sempre les guerres del mig orient. Impedir l'extracció dels pous més productius per poder fer treballar els pous més improductius (amb un cost de producció més alt) és una necessitat vital per al capital.

La segona guerra de l'Iraq i de l'Afganistan s'ha fet pel mateix motiu (impedir l'extracció del petroli a baix cost i fer pujar el preu de mercat) i no per la caiguda de les torres bessones. Saddam va amenaçar de nou amb vendre el petroli (a part de fer-ho en iens i euros) a 8 \$ el barril i amb això va signar la seva condemna de mort. Després dels primers tres mesos de guerra, l'assessor estratègic del pentàgon i influent estudiós militar, Edward Luttwak, en una transmissió televisiva (Ballarò - programa televisiu italià-) va afirmar que els USA són molt bons en bombardejar i no combatre sobre el terreny, i que l'objectiu principal de la guerra era destruir la capacitat productiva del petroli iraquí per fer pujar el preu a 100 dòlars el barril, ja que només a aquest preu podien fer inversions a llarga escala per a la producció de petroli i gas en els esquists bituminosos (shale

gas i shale oil), que en aquell moment tenien un cost de producció netament superior al preu de mercat.

Anem ara a tractar la qüestió del shale gas i shale oil per desmentir l'argumentació que això garantirà energia il·limitada per a un segle més.

En primer lloc, pel que fa al shale oil, vegem els preus d'extracció del petroli a nivell mundial (cal tenir en compte que a l'àrea del medi orient es concentren el 70% de les reserves mundials):

- **Aràbia Saudita:** El lloc més barat del món. El cost operatiu per a l'extracció d'un barril es queda en els 2 dòlars, gràcies al gran tamany dels jaciments i a la seva posició prop de la superfície del desert.
- **Iraq:** Malgrat els problemes polítics i de seguretat, és així i tot bastant rendible. A prop dels 5 \$ el barril.
- **Nigèria:** La situació comença a canviar. Mentre que un barril extret en terra costa prop dels 15 \$, per al d'Offshore el seu cost està sobre els 30 \$.
- **Kazakhstan:** Entre els 12 i els 18 \$ el barril.
- **Veneçuela:** Els jaciments són més petits i estan més explotats, i com a resultat el cost passa a rondar sobre els 20\$. Molt més alt per a la sorra de l'Orinoco, que està prop dels 30\$.
- **Mars del Nord:** Gairebé esgotats, de difícil accés, un barril costa dels 30 als 50 \$. (Podeu imaginar com la producció, i la conseqüent política anglesa, estan condicionades pel preu del barril al mercat...).

En segon lloc, la qüestió principal del Shale Gas és també el cost de la seva extracció:

Segons diverses fonts el cost d'extracció mitjà està al voltant dels 6 \$ per milió de BTU (British Thermal Units).

Per poder tenir un guany que permeti remunerar als inversors cal que el mercat estigui disposat a pagar-ho com a mínim a 8 \$ per MBTU. El preu actual de venda del Shale Gas als USA està en els 2 \$ per MBTU, per la raó que hi ha una demanda molt inferior a l'oferta.

Amb la qual cosa, el gas als USA està sent venut per sota del seu cost, i de fet, totes les empreses d'extracció tenen balanços en passiu, és a dir, ingressen menys del que gasten malgrat els enormes subsidis del govern dels USA.

Amb aquest preu el cost de l'energia tèrmica és menys de la meitat que l'energia produïda amb el petroli, de manera que la major part dels americans han canviat els sistemes de calefacció de petroli a gas. Encara amb això el preu del gas no ha pujat i com a conseqüència gairebé tota la totalitat de societats d'extracció tenen un balanç en passiu, és a dir, ingressen menys del que gasten malgrat els enormes subsidis del govern USA.

Per tal de desmentir totes les notícies de diaris que afirmen que el Shale Gas és el futur de l'energia per a un segle més, transcrivim aquí algunes declaracions d'experts i agències del sector.

1) La **Bakken Shale News, Geology & Companies** fa referència a la dificultat de les empreses d'extracció del Shale Gas (2013):

"Tan sols alguns dels obstacles: els productors independents gastaran aquest any 1,5 \$ en perforació per cada dòlar invertit.

L'esgotament de l'esquist és més veloç que en la producció amb mètodes tradicionals. Caldria 2.500 pous nous cada any per sostenir la producció d'1 milió de barrils cada dia de l'esquist de Bakken a Dakota del Nord, segons dades de l'Agència Internacional de l'Energia amb seu a París. Iraq podria fer el mateix amb 60 nous pous."

És a dir, una relació de 40 pous a 1 a paritat de producció, i això sense tenir en compte que el cost d'extracció inevitablement és molt més gran que el del gas convencional.

2) La migració del gas al petroli és bastant simple d'explicar. La sobreproducció de Shale Gas és tal que del preu superior als 13 dòlars de juny de 2008 ha arribat a menys de 2 dòlars al mes d'abril de 2012. En el mateix lapse de temps el preu del petroli ha estat alt, per la qual cosa moltes companyies han passat de l'extracció del Shale Gas a la de l'Shale Oil. El preu del gas per sota dels 2 \$ era fantàstic per als consumidors dels Estats Units i el creixement econòmic, però ha portat a l'administrador delegat de ExxonMobil, Rex Tillerson, a clamar: "Avui tots estem perdent les nostres camises" - en un discurs davant del Council on Foreign Relations de Nova York - "No estem fent diners. Està tot en vermell".

3) Aportem un gràfic de la **Income Statement for SN** que posa en evidència la progressió de la contínua disminució dels guanys fins arribar a les pèrdues actuals.

4) Segons William Engdahl del Global Research (13 de març de 2013) en un informe titulat "The Fracked-up USA Shale Gas Bubble": "a l'inici d'agost de 2012, molts productors de grans dimensions de shale gas als Estats Units s'han vist forçats a anunciar una major devaluació del valor del seu capital (asset) en el sector del shale gas. BP ha anunciat una devaluació per valor de 4.800 milions de dòlars, dels quals 1.000 milions de reducció en el valor del seu capital en shale gas americà. BG Group, Anglaterra, s'ha devaluat 1.300 milions de dòlars els seus interessos en gas d'esquist dels Estats Units, i Enacana, un gran operador del Shale Gas canadenc ha fet una devaluació de 1.700 milions de dòlars de la seva activitat als Estats Units i Canadà,

amb l'advertiment que probablement els preus del gas no augmentaran."

D'aquests informes tenim la prova que tota la propaganda sobre el shale gas i shale oil està muntada enginyosament només per atreure grans i petits inversors a aquest sector.

El volum de negocis, facturació o capital invertit és de prop de 500.000 milions de dòlars a l'any, una xifra immensa que ha contribuït en bona part a la "nova arrencada econòmica dels USA en els últims anys". La FED (Federal Reserve System), portant la taxa d'interès gairebé a zero, ha fet que molts capitalistes hagin decidit invertir en aquest nou sector.

BP, Shell i Chevron han començat a vendre les seves concessions d'extracció perquè no veuen cap possibilitat de tenir guanys amb el Shale Gas.

La causa del baix preu de venda del gas USA es deu llavors a l'enorme sobreproducció. El baix preu ha fet que gran part de les instal·lacions de calefacció i condicionament s'hagin passat a gas, rellançant aquest sector que ara ja no s'expandeix com en un inici.

Algú podrà objectar el per què arribat a aquest punt no redueixen la producció, tancant els pous d'extracció, reequilibrant així el mercat.

Aquest és un sector amb alta composició orgànica de capital, és a dir, que la quantitat de capital constant amb relació al capital variable és molt gran, de manera que el retorn de les inversions és molt lent, de manera que és preferible vendre a baix cost (ingressant els diners per pagar el debit) que no ingressar res arriscant-se a entrar en fallida.

Com se surt d'aquesta situació? Buscant vendre el Shale Gas en altres mercats disposats a pagar un preu més elevat. Aquests mercats són sobretot aquells europeus, que paguen el gas prop dels 6\$ per MBTU, tres vegades més que el mercat americà.

Cal fer notar que el preu del gas va lligat al preu del petroli en tant que a qui l'utilitza li interessa saber quant costa una unitat d'energia kJ, kcal, MBTU que proporciona el combustible. És a dir, que si augmenta el preu del petroli augmenta també el preu del gas i viceversa.

Algú dirà, per què no el venen a Europa?

El mètode de transport del gas més segur i menys costós és el basat en l'ús dels gasoductes, i els que arriben a Europa són els que uneixen Rússia i Europa i el Nord d'Àfrica i Europa.

Es podria construir un gasoducte a través de l'oceà Atlàntic, és tècnicament possible, però de costos prou alts com per fer pujar de forma considerable el preu del gas. L'altra solució és liquar el gas mitjançant instal·lacions de líquüefacció amb l'objectiu de reduir el volum i així transportar-lo mitjançant vaixells. Un cop arribat al destí, per poder ser utilitzat, calen instal·lacions de regasificació. Els USA han escollit aquesta segona via, però per poder predisposar-ho tot calen anys. Han encarregat als coreans els vaixells metaners i a altres empreses les instal·lacions de líquüefacció. Arribats a aquest punt cal que el destinatari del gas construeixi les instal·lacions de regasificació. Els recents viatges d'Obama a Europa i sobretot a Itàlia s'han realitzat per convèncer, o com en el cas italià, obligar als potencials adquiridors, a signar contractes per a la compra del

gas. Sense aquests contractes en mà, els USA no es poden arriscar a construir instal·lacions de líquüefacció, vaixells metaners i fixar anticipadament el preu i condicions de pagament. Itàlia ja ha iniciat a realitzar la seva part. ENEL, l'empresa elèctrica de l'estat ja ha signat un contracte per ser proveïts, amb inici del lliurament el 2018 de 3 bilions de metres cúbics de gas al preu de mercat del 2018.

El problema dels USA és com fer augmentar el preu del gas tenint en compte que si al gas de Rússia, Orient Mitjà, Nord d'Àfrica se li ajunta el gas americà el preu del gas ha de disminuir com a conseqüència de la sobreabundància de gas en el mercat mundial.

L'única solució és la de reduir l'oferta de gas a nivell mundial. Caldrà reduir la quantitat immensa sobre el mercat d'algú dels actuals proveïdors que tenen costos d'extracció menors, i com a mínim d'una quantitat semblant a aquella que els USA han de fer entrar al mercat. Així mateix, com ningú està disposat a sacrificar els seus negocis per a afavorir els negocis del rival la solució és impedir per la força la possibilitat de vendre el gas i també el petroli a preus inferiors als costos d'extracció del Shale Gas i Shale Oil.

No només la guerra contra Iraq, també la guerra a Líbia, a Síria, al Pakistan, l'agressió a Rússia (gran exportador de gas cap a Europa) mitjançant la desestabilització d'Ucraïna i fomentant continus desordres en els països productors de petroli, tot això forma part d'aquesta estratègia de reduir la quantitat d'energia present en el mercat mundial, permetent d'aquesta forma als USA posar a produir els seus jaciments de Shale Gas i Shale Oil que es troben en sòls més desfavorits que el dels altres. Obama va repetint com un lloro el que afirmen els representants de les companyies petrolieres, que els USA tenen ara reserves de gas per a altres 100 anys. Aquestes reserves són com si no existissin en el moment en què el mercat mundial de petroli i gas

pot vendre aquests productes a un preu inferior o igual a aquell de l'extracció dels jaciments USA.

Donada l'enorme crisi de sobreproducció que obliga a vendre les mercaderies a baix cost amb la conseqüent reducció dels guanys, que aviat es converteixen en pèrdues, els capitals es desplacen a aquells sectors en què és possible demanar una renda que no és altra cosa que una sobreganancia extorsionada a altres capitals. En la present època el sector per excel·lència és el sector energètic, petroli, gas, en el qual hi ha enormes diferències en la "fertilitat dels jaciments", es va dels 2 dòlars el barril als 50-60 dòlars el barril. Havent d'explotar també el jaciment de 60 dòlars per barril, l'exploració del jaciment amb un cost d'extracció de 2 dòlars el barril pot tenir tranquil·lament una taxa de guany del 1000%.

Marx, en el primer llibre de El Capital, cita un escriptor de la revista Quarterly Review, que dóna una definició interessant del capital:

"El capital (diu el Quarterly Review) fuig dels tumults i les baralles i és tímid per naturalesa. Això és veritat, però no tota la veritat. El capital té horror a l'absència de guany o al guany massa petit, com la naturalesa té horror al buit. A mesura que augmenta el guany, el capital s'encoratja. Asegureu-li un 10 per 100 i acudirà on sigui; un 20 per 100, i se sentirà ja animat; amb un 50 per 100, positivament temerari; al 100 per 100, és capaç de saltar per sobre de totes les lleis humanes; el 300 per 100, i no hi ha crim a que no s'arrisqui encara arrossegui el patíbul. Si el tumult i les baralles suposen guany, allà hi serà el capital exalçant-les. Prova: el contraban i el tràfic d'esclaus. "

Avui podem tranquil·lament afegir guerres, genocidis i destruccions enormes.

És tasca del Partit Comunista *"tallar-li la jugular al capitalisme abans que amb les seves destruccions i pestilències faci desaparèixer la humanitat de la capa de la terra."*

INGRESSOS I DESPESES DE L'ESTAT CAPITALISTA ESPANYOL 2007-2015

El 2007 els ingressos de l'Estat capitalista espanyol van aconseguir el 40,9% del PIB (Producte Interior Brut), el 2009 van caure els ingressos al 34,8% del PIB. El 2015 encara hi ha els ingressos en el 38,3%. Les despeses estaven el 2007 en el 38,9% del PIB, van pujar al 48% el 2011, disparant-se la despesa des del 36,2% al 48%. El deute públic va augmentar gairebé en 12 punts del PIB. Havent augmentat en 3 punts el 2007, en 17,3 punts del PIB en 2008-09, en 17 punts en 2010-11, en 15 punts del PIB en 2012-13, i en 14 punts en 2014-15, havent superat el 100% del PIB, una mica més d'1 bilió d'euros, des dels 300.000 milions que es devien el 2006. L'Estat va assumir aquests deutes impagats de les empreses i de les hipoteques a Caixes d'Estalvis i Bancs i dels Bancs i Caixes d'Estalvi espanyols als Bancs francesos-alemanys-suïssos-anglesos, etc., que aquests van passar al Banc Central Europeu i aquest li passa a l'Estat capitalista espanyol com a deute que assumeix i que es compromet a pagar.

La famosa reducció de la despesa s'ha anat menjant (o s'ha fet a costa de) les ajudes miserables a milions d'aturats als quals els han anat tallant tot tipus d'ajudes. Han anat reduint el poder adquisitiu de les pensions. Deixant sense ajudes a domicili a centenars de milers d'avis malalts. Han retirat les medicines i imposat els GENÈRICS. Han reduït brutalment les baixes laborals per malaltia i accidents, obligant a treballar als malalts, no enviant-los als especialistes i retardant mesos i anys les operacions hospitalàries. Han acomiadat a uns 100.000 professors i mestres interins. Han multiplicat per 3 les freqüències (el temps d'espera) en el transport públic.

Les empreses estan exercint una persecució, un atropellament constant en els centres de treball, amb l'amenaça i amb l'execució de sancions i acomiadaments, amb el xantatge de "que si reclames l'impagament de les hores extres, no et vam renovar el contracte de treball, et traslladem al punt més llunyà possible del teu domicili", etc., aconseguint així multiplicar la productivitat del treball, i una fortíssima reducció dels costos salarials, ja que aconsegueixen que 1 treballador/a faci la feina de 2 o de 3.

Els treballadors estan terroritzats davant la perspectiva de la possible pèrdua del lloc de treball. És habitual escoltar els que diuen que al seu centre de treball ningú vol saber res, que no escolten ni els comentaris recurrents que "alguna cosa haurem de fer", "alguna cosa haurem de dir", "així no podem seguir" ... , ja que les empreses colpegen i colpegen davant els ulls de tots sense encara trobar resistència col·lectiva més que esporàdicament.

En aquesta passivitat esclavitzadora de la classe obrera es manifesten les traïcions i les vendes realitzades en els últims 40 anys pels sindicats subvencionats i els seus partits mentors polítics-ideològics, que es van anar presentant com els millors i més barats administradors de l'explotació obrera. Tota aquesta petita burgesia que controla els falsos i demagògics partits d'esquerra, que al seu torn influencien, controlen i dirigeixen als sindicats subvencionats, dels que a més extreuen a les futures fornades de militants i dirigents polítics. Tota aquesta petita burgesia és la que exerceix una fèrria dictadura política i disciplinària en els sindicats subvencionats per la patronal i l'Estat capitalista. Estan les subvencions directes del govern central, dels governs autonòmics, ajuntaments, etc., les subvencions pels cursos de

formació que ni es donen, el cobrament per aprovar i imposar els EROs, els acomiadaments als treballadors i la disciplina.

Amb tota la demagògia que exerceixen contra la classe proletària aquests sectors de la petita burgesia, organitzats com corrents polítics o sindicals, mantenen encadenats al jou del capital, a la defensa de l'interès de l'empresa i de l'interès de l'economia nacional, a la gran massa dels treballadors assalariats exercint el paper de Zeus contra Vulcà.

La situació politico-parlamentària passa per una etapa molt confusiória perquè es va fragmentar el grup parlamentari del PP i el del PSOE, donant lloc al naixement de nous grups interclassistes aparentment radicals, però abans de res anti-obrers. Amb les campanyes electorals de maig i desembre de 2015, les poques lluites reivindicatives s'han reduït significativament. Com la campanya electoral s'ha mantingut després de les eleccions del 20 de desembre, portem uns 2 anys de precampanya i de campanya, que durarà, almenys, fins el 26 de juny del 2016.

En aquestes eleccions, amplis sectors de la burgesia seguiran abandonant el PP i possiblement al PSOE. Els vots poden passar al grup Ciutadans i Podem tornaria bastants vots a Esquerra Unida, vots que li va prendre en les eleccions de desembre passat, si no formen coalició electoral, que és molt possible que ho facin. Tots aquests grups són els professionals de la política, busquen les poltrones i una vegada que se senten en elles són bons administradors del negoci capitalista, això és el que ja estan demostrant en els Ajuntaments de Cadis, Madrid, Barcelona, Saragossa, València, etc. . Aquests grups utilitzen el terme CASTA per denominar una cosa que en realitat és el mateix que ells són. No obstant això, el terme casta no té cap significat concret en el capitalisme i serveix només per confondre els termes precisos de CLASSE i ESTAT per encobrir els estrats de classe de la burgesia.

Nosaltres, marxistes integrals, només podem i hem de propagar a la classe proletària l'abstenció militant. Proposar l'organització sindical classista, sense subvencions ni jocs parlamentaris que són mortals, perquè els que entren en aquesta xarxa, en aquest pantà, s'enfonsen, es neguen i mai més tornen al corrent de la lluita classista del proletariat.

Necessitem el Partit Comunista de Classe i internacional que estudiï i cultivi els principis, la teoria, el programa comunista i el programa tàctic, que ens condueixin, després de la revolució comunista, a la societat sense classes, sense treball assalariat, sense diners i sense mercat . A la consigna final: **"de cadascú segons la seva capacitat, a cadascú segons la seva necessitat"**.

PROGRAMA DEL PARTIT

Els fonaments de la doctrina són els principis del materialisme històric i del comunisme crític de Marx i Engels, enunciat al Manifest dels Comunistes, a El Capital i a les seves altres obres fonamentals, base de la constitució de la Internacional Comunista al 1919, del Partit Comunista d'Itàlia al 1921, i continguts en els punts del programa del partit publicat a «Battaglia Comunista», nº 1 de 1951 i tornat a publicar diverses vegades a «Il Programma Comunista». Es transcriu aquí el text del programa:

El Partit Comunista Internacional està constituït sobre la base dels següents principis, establerts a Livorno el 1921 en la fundació del Partit Comunista d'Itàlia (Secció de la Internacional Comunista).

- 1.- En l'actual règim social capitalista es desenvolupa una contradicció sempre creixent entre les forces productives i les relacions de producció, donant lloc a l'antítesi d'interessos i a la lluita de classes entre el proletariat i la burgesia dominant.
- 2.- Les actuals relacions de producció estan protegides pel poder de l'Estat burgès que, qualsevol que sigui la forma del sistema representatiu i l'ocupació de la democràcia electiva, constitueix l'òrgan per a la defensa dels interessos de la classe capitalista.
- 3.- El proletariat no pot trencar ni modificar el sistema de les relacions capitalistes de producció, del que deriva la seva explotació, sense la destrucció violenta del poder burgès.
- 4.- L'òrgan indispensable de la lluita revolucionària del proletariat és el partit de classe. El partit comunista, reunint en el seu sí a la part més avançada i decidida del proletariat, unifica els esforços de les masses treballadores dirigint-les de les lluites per interessos de grup i per resultats contingents, a la lluita general per l'emancipació revolucionària del proletariat. El partit té el deure de difondre entre les masses la teoria revolucionària, d'organitzar els mitjans materials d'acció, de dirigir a la massa treballadora en el desenvolupament de la lluita assegurant la continuïtat històrica i la unitat internacional del moviment.
- 5.- Després de l'enderrocament del poder capitalista, el proletariat no podrà organitzar-se en classe dominant més que amb la destrucció del vell aparell estatal i la instauració de la seva pròpia dictadura, és a dir, privant de tot dret i de tota funció política a la classe burgesa i als seus individus mentre sobrevisquin socialment, i basant els òrgans del nou règim únicament sobre la classe productora. El partit comunista, la característica programàtica del qual consisteix en aquesta realització fonamental, representa, organitza i dirigeix unitàriament la dictadura proletària. La necessària defensa de l'Estat proletari contra totes les temptatives contrarevolucionàries només pot ser assegurada privant la burgesia i a tots els partits hostils a la dictadura proletària, de tot mitjà d'agitació i de propaganda política, i amb l'organització armada del proletariat per rebutjar els atacs interns i externs.
- 6.- Només la força de l'Estat proletari podrà aplicar sistemàticament totes les successives mesures d'intervenció en les relacions de l'economia social, amb les quals s'efectuarà la substitució del sistema capitalista per la gestió col·lectiva de la producció i de la distribució.
- 7.- Com a resultat d'aquesta transformació econòmica i les consegüents transformacions de totes les activitats de la vida social, s'anirà eliminant la necessitat de l'Estat polític, l'engranatge del qual es reduirà progressivament a l'administració racional de les activitats humanes.

* * * * *

La posició del partit davant la situació del món capitalista i del moviment obrer després de la segona guerra mundial es fonamenta en els punts següents:

8.- En el curs de la primera meitat del s.XX, el sistema social capitalista ha anat desenvolupant-se, en el terreny econòmic, amb la introducció dels sindicats patronals amb fins monopolistes i les temptatives de controlar i dirigir la producció i els intercanvis segons plans centrals, fins a la gestió estatal de sectors sencers de la producció; en el terreny polític, amb l'augment del potencial policial i militar de l'Estat i el totalitarisme governamental. Tots aquests no són nous tipus d'organització social amb caràcter de transició entre capitalisme i socialisme, ni menys encara un retorn a règims polítics preburgesos; per contra, són formes precises de gestió encara més directa i exclusiva del poder i de l'Estat per part de les forces més desenvolupades del capital.

Aquest procés exclou les interpretacions pacifistes, evolucionistes i progressives de l'esdevenir del règim burgès, i confirma la previsió de la concentració i de la disposició antagònica de les forces de classe. Perquè les energies revolucionàries del proletariat puguin reforçar i concentrar-se amb potencial corresponent a l'enemic de classe, el proletariat ha de rebutjar, com a reivindicació seva i com a mitjà d'agitació, el retorn il·lusori al liberalisme democràtic i a l'exigència de garanties legals, i de liquidar històricament el mètode de les aliances amb fins transitoris del partit revolucionari de classe, tant amb partits burgesos i de la classe mitjana com amb partits pseudo-obrers amb programa reformista.

9.- Les guerres imperialistes mundials demostren que la crisi de disgregació del capitalisme és inevitable, amb l'obertura decisiva del període en què la seva expansió no exalta més l'increment de les forces productives, sinó que condiona la seva acumulació a una destrucció repetida i creixent. Aquestes guerres han comportat crisis profundes i reiterades en l'organització mundial dels treballadors, havent pogut les classes dominants imposar-los la solidaritat nacional i militar amb un o altre dels bàndols bel·ligerants. L'única alternativa històrica que s'ha oposat a aquesta situació és la de tornar a encendre la lluita de classe a l'interior fins arribar a la guerra civil de les masses treballadores per enderrocar el poder de tots els Estats burgesos i de les coalicions mundials, amb la reconstitució del partit comunista internacional com a força autònoma davant tots els poders polítics i militars organitzats.

10.- L'Estat proletari, atès que el seu aparell és un mitjà i una arma de lluita en el període històric de transició, no extreu la seva força organitzativa de cànons constitucionals i d'esquemes representatius. El màxim exemple històric d'organització ha estat fins avui el dels Consells de Treballadors, aparegut en la revolució russa d'octubre de 1917, en el període de l'organització armada de la classe obrera sota la sola guia del partit bolxevic, de la conquesta totalitària del poder, de la dissolució de l'Assemblea Constituent, de la lluita per rebutjar els atacs exteriors dels governs burgesos, i per aixafar a l'interior la rebel·lió de les classes derrotades, de les classes mitjanes i petit burgeses, i dels partits oportunistes, aliats infal·libles de la contrarevolució en les seves fases decisives.

11.- La defensa del règim proletari, contra els perills de degeneració insits en els possibles fracassos i replecs de l'obra de transformació econòmica i social, l'execució integral de la qual no és concebible en els límits d'un sol país, pot ser assegurada per una contínua coordinació de la política de l'Estat obrer, amb la lluita unitària internacional del proletariat de cada país contra la pròpia burgesia i el seu aparell estatal i militar, lluita incessant en qualsevol situació de pau o de guerra, i mitjançant el control polític i programàtic del partit comunista mundial sobre els aparells de l'Estat en què la classe obrera ha conquistat el poder.